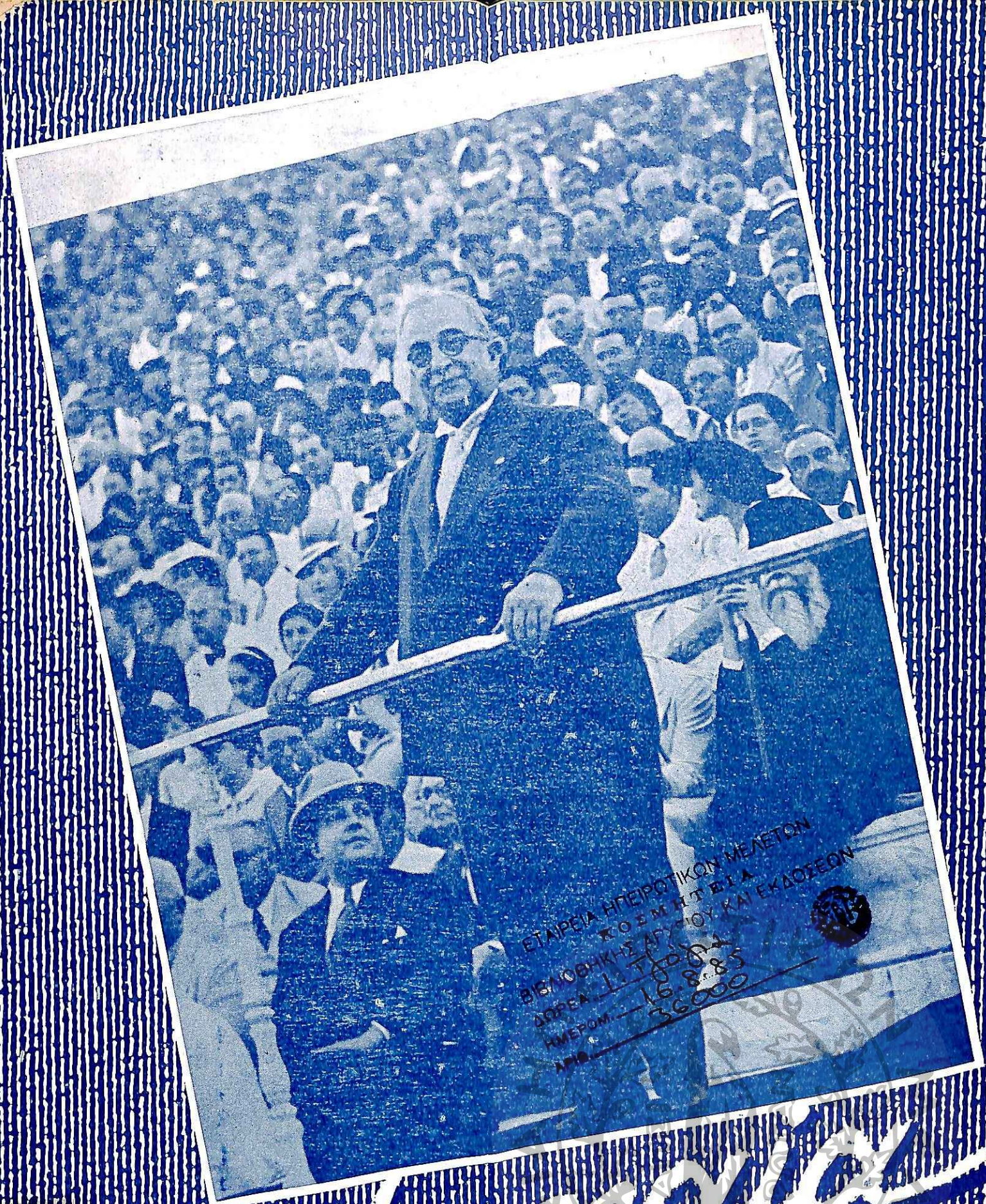

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
 ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
 ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΓΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1000
 ΗΜΕΡΩΝ 16.8.85
 ΑΡΙΘ. 36000

4 ΝΕΟΤΟΝ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 44
 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939-Δ'.

Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτῇ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 44 — 12 Αὐγούστου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελὴ καὶ μὴ
μελητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1
Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπὸ δεξιὴν φέρουσιν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστο-
ρικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ
καὶ ἡδικοποιούντων ἀναγνώσμάτων του, δὲν ἀπομα-
κρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ
κύκλου, ἀλλὰ τὸυναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ
τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπου-
δάς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγ-
γίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς
τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύν-
δεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὁργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς
ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ
τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν»
εὐρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευ-
ματικῶς καὶ ἡδικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον
ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ
ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολῦτιμον πνευματικὸν σύντροφον
ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Η Νεολαία

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον τὸ γεγονὸς, ὅτι οἱ
λαϊκοὶ πανηγυρισμοὶ τῆς ἐπετείου τῆς αὐγου-
στιανῆς μεταβολῆς, εἰς τὴν ἀνωτάτην των κορύ-
φωσιν ἔχουν πάρει, ἀκόμη ἀπὸ τὸν πρῶτον χρόνον,
τὴν μορφή μιᾶς λειτουργικῆς πομπῆς τῆς ἐργα-
σίας γενικῶς καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἐργασίας ξεχω-
ριστὰ εἰς ὅλην τὴν ἀπειρίαν τῶν ποικιλιῶν της,
ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ ἄλλο προνόμιο τοῦ ζωτικοῦ ἐλ-
ληνικοῦ χώρου καὶ τῶν δεξιοτήτων τοῦ ἀνθρω-
πίνου του πληρώματος. Τῆς ἐργασίας τῆς ὑπαί-
θρου, τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου καὶ
τῆς ἐργασίας τῆς πόλεως, τοῦ ἐργαστηρίου καὶ
τοῦ ἐργοστασίου. Τῆς ἐργασίας ποὺ ἀνασταίνει
κατὰ τὸν ἴδιον ἀπαράλλακτο τρόπο, ἀπὸ τὸν
καιρὸ τοῦ Τριπτόλεμου, τὸν εὐλογημένο ξανθὸ
στάχυ καὶ θρέφει τὸν χρυσὸ καρπὸ, ποὺ δίνει τὸ
ψωμί, χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, εὐλογία τῆς ἐστίας, πηγὴ
ἀσφαλείας καὶ ὑπερηφανείας ἀρχοντικῆς. Τὴν ἐρ-
γασία ποὺ μεγαλώνει τὸ κλῆμα καὶ πλάθει τὸν
γλυκόχυμον βότρυ, στολίδι καὶ καμάρι ἐνὸς ἄλ-
λου θεοῦ, ποὺ τὸν ἔφερε βάρβαρον καὶ ὀργιαστι-
κὸν ἀπὸ τὴν Ἀσία, πηγὴ ἀρμονίας καὶ μέτρου ἢ
γῆ αὐτὴ διὰ νὰ τὸν κάμῃ καλλιτέχνην καὶ φιλόσο-
φον καὶ πατέρα τῆς κορυφαίας ποιητικῆς τέχνης.
Τῆς ἐργασίας ποὺ συντηρεῖ καὶ περιθάλπει ἀγέ-
ραστην καὶ αἰώνιαν τὴν ἀσημόφυλλον ἐλῆά, τὴν
λιτὴ, τὴν σεμνὴ καὶ τὴν προκομμένη, τὴν ἐλῆά, δῶ-
ρον μιᾶς τρίτης θεᾶς, ἴδια μ' αὐτὴν σεμνῆς καὶ
γνωστικῆς καὶ προκομμένης. Τὴν ἐργασία ποὺ μὲ
τὸν καιρὸ ἐπλούτισε τὴν πείρα καὶ τὴν γνῶσιν τῶν
ἀνθρώπων αὐτῆς τῆς γῆς, γιὰ νὰ προσθέσῃ στὰ
λιγούστα βασικὰ προϊόντα ποὺ ἐκαλλιέργησαν
οἱ πρόγονοι μιᾶν ἀπειρίαν νέων φυτῶν καὶ νέων
καρπῶν, ποὺ ὅλοι τους, ἅμα πολιτογραφηθῶν σ'
αὐτὸν τὸν τόπο μεταλαμβάνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν
εὐγένειά της καὶ παίρνουν ἀπὸ τῶν βουνῶν της
τὴν ἀνάσα κι' ἀπὸ τοῦ ἡλίου της τὸ φῶς κι' ἀπ'
τῶν γιαιῶν της τὴς δροσιᾶς. Ἐπειτα τὴν ἐργασία
τοῦ βουνοῦ της, ποὺ διατηρεῖ ἀναλλοίωτο τὸ
χρῶμα, τὸν τόνο, τὴν πλατεῖαν ἀνοιχτοκαρδιά,
ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εὐλογισίαν τῶν
ὀμηρικῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἐργασία τῶν βοσκῶν
μὲ τὰ μακρυὰ ραβδιὰ καὶ τὴς μονοκόμματος καρ-
διᾶς, ποὺ δίδουλη γνώμη δὲν χωρεῖ μέσα τους
καὶ ποὺ οἱ λόγοι τους εἶναι ἀπλοῖ, στοχαστικοί

καὶ ἴσοι. Ὑστερα τὴν ἐργασία τῶν ἀκρογιαλιῶν
της, ποὺ εἶναι κι' αὐτὰ ἴδια σὰν τὴ γῆ γόνιμα καὶ
τρέφουν σωροὺς τὰ ψάρια στὴς κολπώσεις τους
καὶ τὰ ὄστρακα στοὺς κυματοπληκτοὺς βράχους.
Κι' ἀκόμα τῶν λιμανιῶν τὴν ἐργασία, τῶν λιμα-
νιῶν ὁπόθεν ξεκινοῦν, γιὰ νὰ ταξιδεύουν τὴς πρα-
μάτειες τοῦ τόπου ἢ γιὰ νὰ φέρουν ἄλλες ἀπὸ τὰ
ξένα καὶ μαζί μ' αὐτὲς καὶ τρόπους καὶ γνώσεις
καὶ τέχνες ξένες, ποὺ θὰ γυρίσουν ἐδῶ νὰ τὴς
καλλιεργήσουν καὶ νὰ τὴς ἀναδείξουν καλλιτέ-
ρες οἱ τεχνίτες — παλαιότατο γένος — αὐτῆς τῆς
χώρας.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον, γιὰτὶ κοντὰ στὰ
ἄλλα ὅλα, ποὺ τὸ κάθε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ χωριστὰ
θὰ ἔφτανε μόνο του νὰ τὴν δικαιώσῃ στὴ συνεί-
δῃ τῆς ἱστορίας τὴν μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγού-
στου, κοντὰ στὴν ἀνακοπὴ τῆς φορᾶς πρὸς τὴν
παρακμὴ καὶ τὴν ἐξουθένωσιν, κοντὰ στὴν ἀπο-
κατάστασιν τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης, κοντὰ στὴν
ἀναστερέωσιν τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ἐκεῖνο ποὺ
ἀποκατέστησε καὶ ἀνεστήλωσε, γιὰ νὰ μᾶς τὸ
δώσῃ ἀνανεωμένο, φωτεινὸ, εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς
ἐργασίας.

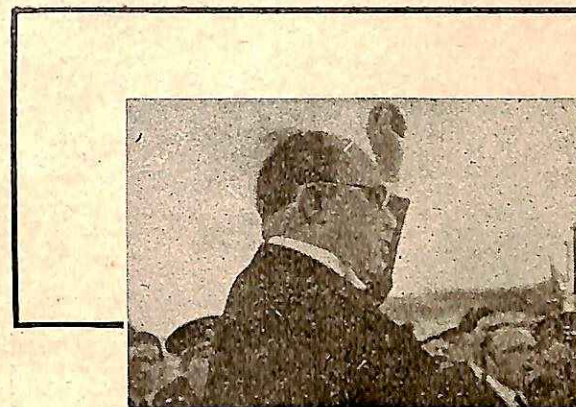
Γιὰτὶ κοντὰ σ' ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ εἶχαν ξεπέ-
σει εἰς τὸν τόπον αὐτόν, κοντὰ σ' ὅλες τὴς ἀξίες
ποὺ εἶχαν συρθῇ στὸ βόρβορον καὶ ποδοπατηθῇ
πρὸ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς καὶ ἀνάμεσά σ'
ὅλες αὐτὲς, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ξεπέσει καὶ ποδοκυ-
λισθῇ καὶ δυσφημισθῇ περισσότερο ἦταν ἡ ἰδέα
τῆς ἐργασίας. Ἄν μετροφυλλήσῃ κανεὶς τοὺς τό-
μους τῶν ἐφημερίδων, ὅλων τῶν ἐφημερίδων, χω-
ρὶς ἐξαίρεσιν, θὰ βρῇ περιγραφὰς καὶ εἰκόνες μὲ
τίτλους ποὺ ἐδυσφημοῦσαν καὶ καθύβριζαν τὴν
ἐργασίαν, τὴν ἐργασίαν τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἐρ-
γαστηρίων, ὡς μισθωμένην δουλείαν, ὡς τὴν
χειροτέραν σκλαβιά, καὶ τοὺς φορεῖς τῆς ἐργα-
σίας ὡς μισθωμένους δούλους. Αὐτὴν τὴν δυσφή-
μισιν ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, περισ-
σότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα στίγματα ποὺ εἶχε καλ-
λιεργήσει εἰς τὸν τόπον αὐτόν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν
τοῦ λαοῦ τοῦ ἢ προαυγουστιανῆ παρακμῆ, ἡ
ὁποία εἶχε διαμορφωθῇ εἰς ἄμεσον ἀπειλήν κατὰ
τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ αὐγουστιανὴ
μεταβολὴ τὴν ἐξηφάνισε πρῶτην. Καὶ πρέπει
τοῦτο ν' ἀναγραφῇ εἰς τὴν προμετωπίδα τῶν ὑπὲρ

ρεσιών της. Και πρέπει να τονισθῇ, γιὰ νὰ τὸ νοιώσουμε ὅλοι μας βαθύτατα καὶ νὰ τ' ἀκούσῃ κι' ὁλος ὁ κόσμος, πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅπως ἴσως φαντάζονται μερικοί, πὼς τὴν ἀναστήλωσι τῆς ιδέας τῆς ἐργασίας τὴν ἐπέτυχε ἡ αὐγουστιανὴ μεταβολὴ μὲ ὑλικά μονάχα μέσα. Τὸ ξέρουμε ὅλοι πὼς ἐπροστάτευσε τὴν γεωργίαν καὶ τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν καὶ πὼς ἐπέβαλε γιὰ χάρι τῶν ἀνθρώπων ποὺ δουλεύουν εἰς τοὺς ἀγρούς, ὀρισμένες θυσίες εἰς ὀρισμένες κοινωνικὰς ομάδες. Ξέρουμε ἀκόμα πὼς ἔχει καθιερώσει κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς ἐργασίας εἰς τὰς πόλεις. Θὰ τολμήσῃ ὅμως κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὰ ἴδια μέτρα, ἂν τὰ εἶχαν ἐπιβάλῃ προ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς οἱ ἄλλοι, θὰ εἶχανε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα; "Ὁχι! "Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπεχείρησε τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 διέγινωσεν βαθύτατα ἓνα πρᾶγμα. "Ὅτι εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχουν ὅρια καὶ ὅτι ὅλο τὸ σφάλμα τοῦ αἰῶνος, ὅλη ἡ κατὰπτωσις ποὺ παρουσιάζει ὁ Κόσμος, ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι λαοὶ καὶ κυβερνήται ἔχουν ἐμπλακῇ μέσα εἰς τὸν φαῦλον κύκλον τῆς ὑλιστικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καθημερινῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ ὠδηγήθησαν ἔτσι εἰς ἓνα τραγικὸν ἀδιέξοδον. Καὶ ἂν φέρῃ κάτι νέον εἰς τὸν κόσμον ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀπετόλμησε, τὸ νέον αὐτὸ ἔγκειται εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἀντίκρουσε μὲ μεθόδους ἠθικὰς τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ φορέως τῆς. "Ἐδωκεν εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν τοποθέτησιν τῆς εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κοινωνικῶν ἀξιών καὶ ξαναχάρισεν εἰς τὸν φορέα τῆς τὴν χαρὰν τῆς δημιουργίας, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν στερήσει. "Ἐτσι τὸ κοινωνικὸν ζήτημα εἰς τὴν μεταγουστιανὴν Ἑλλάδα ἔχει ἀντιμετωπισθῇ κατὰ τρόπον ἰδεαλιστικόν. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πουθενά ἄλλοι δὲν ἔχει κατορθώθῃ κατὰ τρόπον τὸσον ἀπλοῦν καὶ πουθενά ἄλλοι δὲν ἐπέτυχεν, ὅσον ἐπέτυχεν στὴν Ἑλλάδα. Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ δεχθῶμεν ὅτι μαζί μὲ τὴν ἀκριβῆ διάγνωσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ συνήρῃσεν ἐδῶ καὶ ὁ ψυχισμὸς τοῦ λαοῦ, ἡ ἰδεαλιστικὴ ψυχολογία τοῦ Ἑλλήνου, αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ φιλοτιμία τοῦ λαοῦ μας (μιά ἔννοια ποὺ δὲν συναντᾷ τίποτε ποὺ ν' ἀντιστοιχῇ σ' αὐτὴν στοὺς ἄλλους λαούς), ποὺ ξέρεῖ θαυμάσια ν' ἀνυψώνεται ἐπάνω ἀπὸ κάθε στενὰ ὑλικὴ καὶ ὑλιστικὴ ἐπιδίωξι, φτάνει νὰ τοῦ τεθοῦν σκοποὶ ἀνώτεροι ἀπὸ τίς τέτοιες ἐπιδιώξεις καὶ φτάνει πρῶτα νὰ πεισθῇ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀξία αὐτῶν τῶν σκοπῶν.

Μὲ τὴν αὐγουστιανὴ μεταβολὴ ἐδόθησαν εἰς τὸν λαόν μας αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροι σκοποὶ καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς ἀπεδέχθη. Στὴν πρώτη τοῦ ἐκκλησι πρὸς τὸ λαὸ ὁ Ἀρχηγὸς ἐζήτησε θυσίας. Εἶπε πὼς θὰ τὸν ὀδηγήσῃ σ' ἓνα δρόμο ἀνηφορικὸ καὶ πὼς τὸ ἀνέβασμα θὰ εἶναι δύσκολο, γιὰτὶ ὁ τόπος ἔπεσε πολὺ χαμηλὰ, γιὰτὶ ἔχει ἀνάγκη ν' ἀνορθωθῇ καὶ ἡ ἀνόρθωσις του θὰ χρειασθῇ προσπάθεια μακρὰ καὶ βαρειά. Δὲν ὑπεσχέθη εὐκόλους δρόμους, οὔτε εἰκόνες παραδείσων ἐσάλεψε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Οὔτε θαύματα τοῦ ἔταξε, οὔτε θαυματοποιᾶν

ἐπηγγέλθη. Ἐζήτησεν ἔντασιν προσπάθειας, ἐζήτησεν ὑπακοήν, ἐζήτησε συσπείρωσιν τοῦ συνόλου γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ σκοπὸ. Ἀνέμισε τὰ ἐθνικὰ σύμβολα καὶ ἐκάλεσε ὅλους νὰ συνταχθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τους, ὑπακούοντες καὶ ἀκολουθοῦντες. Ἐζήτησε πρὸ παντὸς ἐργασίαν, ἐργασίαν ἐπιμονὴν, ἐνθουσιώδη, καρτερικὴν καὶ ὡς πρῶτην καὶ ἄμεσον ἀμοιβὴν εἰς ὅλους ὑπεσχέθη τὸ ἠθικὸν ἀγαθόν, τὴν χαρὰν, τὴν λυτρωτικὴν χαρὰν ποὺ αἰσθάνεται ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐν ὄψει τῶν ἰδίων του ἔργων. Καὶ ὁ λαὸς ἠκολούθησε, γιὰτὶ ἐπίστεψε. Καὶ ἐπίστεψε, γιὰτὶ εἶχε καιρὸ ν' ἀκούσῃ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν τοῦ ὑπόσχεται ἄλλὰ νὰ τοῦ ζητῇ. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ἔγινεν αἰσθητὸ, ὅτι ὁ τόπος ἤρχισε ν' ἀνεβαίνει, ὅταν μαζί μὲ τὸν τόπο ποὺ ἀνέβαινε, ἐνοιωθῶν κι' οἱ καρδιὲς κάτι ὠραῖο καὶ λυτρωτικὸ νὰ φουντώνῃ μέσα τους, ὅταν ἔγινε φανερό, ὅτι ἄρχισε ν' ἀνθῇ, ἔπειτα ἀπὸ μακροὺς χειμῶνες, ὁ τόπος, μιὰν ἀνθιστὴν ὑγείας, δυνάμεως καὶ χαρᾶς, τότε ὁ λαὸς εἶδε πὼς αὐτὸς ποὺ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς του δὲν ἦτο σὰν τοὺς ἄλλους, ὅτι ἤξερε νὰ ὑπόσχεται λίγα καὶ γι' αὐτὸ ἦτο εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιηθῇ πολλὰ.

Βέβαια εἶναι ἀλήθεια καὶ θᾶπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς τέλεια τυφλὸς ἢ τέλεια μαρὸς νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ ζωὴ, ἡ ὑλικὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ ἐκαλλιτέρευσε πολὺ, ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ Μεταβολή, μ' ὅλο ποὺ οἱ διεθνεῖς συνθήκες, ποὺ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τίς μαντέψῃ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1936, ἐπέβαλαν πολὺ μεγαλειότερες θυσίες γιὰ τὴν ἀμυντικὴν προπαρασκευὴ τοῦ τόπου, ἀπ' ὅτι ἐφαντάζετο τότε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὸ ὅμως ἦλθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς εὐφορίας, ποὺ ἔδωκε ἡ σύντομος καὶ πειθαρχημένη καὶ χαρούμενη ἐργασία τοῦ λαοῦ. Καὶ πρέπει νὰ θεωροῦμε βέβαιο, ὅτι ἡ εὐφορία αὐτὴ θὰ προχωρήσει περισσεύουσα καὶ ὅσο θὰ περισσεύῃ, φυσικὰ, θὰ περισσεύουν καὶ οἱ δυνατότητες ἀνόδου τῆς ὑλικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. "Ὅμως μ' αὐτὸ δὲν θὰ πῇ καὶ δὲν θὰ ἔλεγε ἀλήθεια ὁποῖος θὰ τῷ λεγε, ὅτι ὁ λαός, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Ἀρχηγὸ στὴν προσπάθειά του, ἐπῆγινε μόνο καὶ μόνο μ' αὐτὴν τὴν προσδοκίαν. Πρῶτα γιὰτὶ, ὅπως εἶπαμε, καμμιὰ τέτοια ὑπόσχεσι δὲν ἔλαθε ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ δεῦτερον γιὰτὶ, ἀκολουθώντας ὁ λαὸς τὸν Ἀρχηγό, ἔβλεπε λιγώτερον τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ παρὸν καὶ περισσότερο τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὄνομα, τὴν δόξα, τὸ παρελθὸν καὶ πρὸ πάντων τὸ μέλλον της. Κι' ἐπῆγε γι' αὐτὸ τὸ μέλλον, ποὺ οἱ ὁραματισμοὶ τοῦ ἀνακυκλώθηκαν μέσα στὴ φαντασία του. Ἐπῆγε γιὰ τὰ παιδιὰ του, γιὰ τίς γενεὲς ποὺ ἤρχοντο καὶ γιὰ τίς ὁποῖες ἐνοιωθε ζωντανὸ μέσα του τὸ χρέος νὰ ἐξασφαλίσῃ καλλίτερες ἡμέρες. Ἐπῆγινε μὲ τὸ φῶς μιᾶς βαθύτερης προοπτικῆς κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν λήθη τῆς περαστικῆς στιγμῆς τοῦ παρόντος κι' ἀπὸ τὴν ὀπτασία τοῦ μέλλοντος, ἔπαιρνε δύναμι καὶ θάρρος γιὰ νὰ ἐργασθῇ ὅπως εἰργάσθη. Καὶ ἡ ἐργασία εἶναι κάτι ποὺ δὲν ξεγελᾷ ποτέ, εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν γνωρίζει στείρωτητα. Γι' αὐτὸ αὐγάτις εὐφορία καὶ καλwsσύνη καὶ γι' αὐτὸ ἡμποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς μ' αὐτὴν ἡ Ἑλλάδα εὐρήκε πάλι τὸ μεγάλο δρόμο της.

Ἕλληνες,

Ἐορτάζομεν σήμερα τὴν τρίτην ἐπέτειον τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς μακρᾶς κακοδαιμονίας ἐσήκωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

Τρία χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ποὺ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βασιλέως, ἀνελάθωμεν πλήρη τὴν ἐξουσίαν, χρόνια βραχύτατα κατὰ τὴν χρονικὴν ἔκτασιν, βαρύτατα ὅμως διὰ τὰς συνεπείας τῶν καὶ τόσο πολλῶν, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς, ὅτι αἰὼν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1936.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμετρήσω τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς ἀναδημιουργίας. Δὲν ὑπάρχει Ἕλληνας ποὺ νὰ μὴ τὸ εὐρίσκῃ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, ποὺ νὰ μὴ τὸ εὐρίσκῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ μέσα εἰς τὴν μεταβληθεῖσαν νοοτροπίαν του.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 4ον ἔτος τῆς πραγματικῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἐάν τὸ πρῶτον ἔτος ἐξακτῆριζεν ἡ γενικὴ συγκολλητικὴ τοῦ λαοῦ, τὸ δεύτερον ἐξακτῆριζεν ὁ γενικός ἐνθουσιασμός του, τὸ δὲ τρίτον ἡ πλήρης ἐνσυνειδητοποίησις ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν λαϊκὴν μάζαν τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ καθεὶς θεωρεῖ πλέον τὸ Κράτος τοῦτο ὡς ἰδικόν του κτήμα καὶ δικαιοῦται νὰ τὸ θεωρῇ ὡς τοιοῦτο.

Ἐτσι ἐνωθήκαμεν ὅλοι εἰς ἓνα ἀδιάσπαστον σύνολον. Ἐμεῖς οἱ πρὶν ἀλληλομισοῦμενοι καὶ ἀλληλοεχθρευόμενοι, ἐμεῖς διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε γίνῃ μὸδα νὰ λέγουν ὅσοι μὲ τὰ ξένα τῶν μάτια ἐβλεπαν τὴν ἱστορίαν μας, ὅτι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς μας ἦταν ἡ διχόνοια καὶ ἡ διαίρεσις, ἐχωνευθήκαμεν μέσα εἰς μιὰν χοάνην καὶ ἐξήλθομεν ἀπὸ αὐτὴν ἓνα ὁμοιογενές, ὁμοιοῦν, ὁμοίμορφον, πειθαρχημένον καὶ ἀδιάσπαστον σύνολον. Καὶ τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξωτερικῶν κινδύνων καὶ ἀπειλῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτά, καὶ μόνον ἀπὸ ἐσωτερικὴν ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἠθέλησε καὶ ἠδυνήθη νὰ ἀνανήψῃ.

Ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κίνδυνοι, μᾶς εὗρον ἑτοιμούς. Ἡ διεθνὴς κρίσις τοῦ ἐφετεινοῦ Ἀπριλίου μᾶς εὗρε σφικτὰ ἠνωμένους ἀπὸ πρὶν, ἰσχυροὺς καὶ ἀποφασισμένους δι' ὅλα. Καὶ ἔτσι θὰ εἴμεθα πάντοτε πλέον, καὶ ὅσον διαρκεῖ ἡ διεθνὴς λαΐλας, καὶ ὅταν τὰ σύννεφα τῆς ἀποπεράσουν καὶ διαλυθοῦν καὶ ἀναλάμψῃ ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης.

Τίποτε δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον. Καὶ ὁποῖος ἐπιζητήσῃ ποτὲ νὰ ρίψῃ καὶ πάλιν τὸν σπῶρον τῆς διχονοίας, θὰ τὸν πνίξωμεν.

Ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι ἡ γεωγραφικὴ μας θέσις μέσα εἰς τὸν μεσογειακὸν κόσμον καὶ ἡ ἰδιομορφία τῆς χώρας μας ἐπιβάλλουν νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θὰ ἀντιμετωπίζαμεν τὸν κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἰσχυροὶ πρῶτον πολεμικῶς, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολεμικὴ ἰσχύς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν, καὶ τὸν τεχνικὸν καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸν ἠθικὸν πολιτισμὸν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμὸν, ποὺ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἀλλὰ ἔάν εἴμεθα μόνον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

κατὰ τὸν πολιτισμὸν, θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τῶν ἱπποτικῶν πολεμιστῶν ποὺ βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα, φοβερά μὲν τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἀδειανὰ ἀπὸ μέσα.

Δι' αὐτὸ, ὅταν ἐδῶ καὶ πέντε σχεδὸν χρόνια σὰς ὕψωσα ὡς νέον μας μεγάλον ἰδεῶδες τὴν δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἀνταπεκρινόμην εἰς βαθεῖαν ζωτικὴν ἀνάγκην τοῦ ἔθνους, ἀνάγκην ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἀνάγκην ποὺ ἐκινούσε τὰ μυχὰ τῆς ψυχῆς τοῦ καθενός. Καὶ δι' αὐτὸ μὲ ἐννοήσατε ὅλοι, διότι ἐξέφρασα ἐκεῖνο ποὺ ἦτο μέσα σας.

Τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι καθεστὼς πειθαρχημένης ἐξελίξεως. Ἡ ἐξελίξις του ὅμως δὲν σημαίνει ἐπ'ἀνόδον εἰς τὰ παλαιὰ καλούπια, οὔτε εἰς ψευτοελευθερίας ἐκδόσεις τῶν, ἀλλὰ δημιουργίαν νέων τύπων, ποὺ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς ζωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τοῦτοῦ καθεστώτος, δηλαδὴ ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς ζωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τοῦτοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποῖου τὸ πολιτικὸν καθεστὼς εἶναι ἡ ζωντανὴ ἐκφρασις.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου ἔχομεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς σήμερα, καὶ διὰ πολλὴν καιρὸν ἀκόμα, εἶναι ἡ στερέωσις τῶν ὅσων ἤδη ἀπεκτήσαμεν. Τῶν ὅσων ἀπεκτήσαμεν ὕλκως καὶ ἰδιαίτερος τῶν ὅσων ἀπεκτήσαμεν ἠθικῶς. Πρὸ πάντων δὲ νὰ στερεώσωμεν τὴν νέαν νοοτροπίαν μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποφασιστικῶς εἰσήλθομεν ἀπὸ τριετίας, οὕτως ὥστε διὰ τῆς μακρᾶς ἔξεως πάντα ταῦτα νὰ καταστῶσιν εἰς ἡμᾶς δευτέρα φύσις, κύρια χαρακτηριστικά, μὴ ὑποκείμενα πλέον εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν περιστάσεων καὶ εἰς τὴν πνοὴν ἀντιθέτων ἀνέμων.

Τότε θὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν καθεστὼς θὰ ἐξελισσεται στηριζόμενον ἐπὶ στερεοῦ βάθρου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὸν καθένα μας δευτέρα φύσις ὁ καταπνιγμός τῶν ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τοῦ υπερφίαλου ἐγωῖσμοῦ, πρὸ τοῦ ἐθνικοῦ συνολικοῦ συμφέροντος, ὡς καὶ ἡ θεληματικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου καὶ ἡ πρόθυμος ὑποταγὴ εἰς αὐτὴν. Τότε θὰ εἴμεθα λαὸς πραγματικῶς κυρίαρχος καὶ πραγματικῶς ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας θὰ ἐξουσιάζουν ἐπάνω μας ἡ ἀναρχία καὶ ἡ ἀσυνέπεια, καὶ ὁ ἀνατρέπων πᾶσαν ἀξίαν φθόνος θὰ χαρακτηρίσῃ τὰς σχέσεις μας.

Εἴμεθα εἰς τὴν ἀρίστην ὁδὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν. Ὁλον τὸ ἔθνος ἠννόησε καλῶς ποὺ μᾶς ἄγει ὁ ἀνωφερὴς δρόμος, τὸν ὁποῖον οὐχὶ χωρὶς ἐμπόδια, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ χωρὶς καθημερινὰς ἱκανοποιήσεις ἀνερχόμεθα. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ εὐφροσύνης χαρᾶς, θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως θὰ χωρῇ πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὅστις συμπαρασύρει ὁλόκληρον τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὅτι τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους μας, στερεὸν ὡς βράχος, θὰ εἶναι ὅπως ἀπὸ σήμερον τὸ δνειρευόμεθα καὶ τὸ σφρηλατοῦμεν.

ὑπὸ τοιούτους αἰσίους οἰωνοὺς εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 4ον ἔτος τῆς μεταβολῆς.

Metaxas

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ

ΣΑΝ ΕΝΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ

τεύουσας. Δεν με νοιάζει το λιποθύρι και δεν μ'ένδιαφέρει ή ζέστη. Βαδίζω μ'έναν δλόκληρο λαό και πάλλομαι με τον παλμό του συνόλου. Γιατί ένα δλόκληρο λαϊκό σύνολο είναι ξεχυμένο στους δρόμους και πάλλεται από ιερή συγκίνηση και συγκλονείται από έναν άγιο παλμό, που ποτέ δεν γνώρισε ως τότε. Ίσως κάποτε, στα παλιά χρόνια, όταν ο Θεμιστοκλής έσωσε το Ιοστεφές άστρ με τα ξύλινα τείχη, ίσως όταν ή Ελλάδα έγινε ελεύθερη στερνά από αιώνων σκλαβιά.

Καλλονή της Σάμου

Ετσι άς αρχίσουμε κι' έμεις σαν παραμύθι. Γιατί πραγματικά παραμύθι και θαύμα τρανό είναι ό,τι βλέπουμε κι' ό,τι ακούμε σ'αυτή την εποχή κι'άκόμα πιο μεγάλο θαύμα το ό,τι ζούμε. Γιατί μόνο εκείνος που αφήνει να τον παρασύρει το ρέμα της μεγάλης του λαού χαράς, εκείνος νοιώθει το μέγεθος και την αξία της χαράς του.

Ήτανε μιά φορά κι' έναν καιρό, σ' ένα μικρό χωριό της Βουλγαρίας το Γενικό Στρατηγείο μας. Ό όπτικός σταθμός του έπαιρνε κατάστασι στιγμής μεταξύ Γενικού Στρατηγείου και Μεραρχιών από το διάμεσο σταθμό την Ποδγορίτσα. Μά μιά ειδήσι πικρή διέκοψε τη μετάδοσι: "Η 4η Μεραρχία διέτρεχε κίνδυνο. Ο Βασιλιάς στρατάρχης έστειλε και τον άγγελιαφόρο του στο έπιτελείο για να φέρη προσωπικά την ειδήσι. Ο ένας από τους έπιτελείς ήτανε άρρωστος, οι δυο άλλοι έσκυψαν το κεφάλι. Μά ο νεώτερος Ιωάννης Μεταξάς πετάχτηκε και χωρίς να περιμένη τη γνώμη κανενός πήρε μονομιάς απόφασι. Έ'σωσε την 4η Μεραρχία από βέβαιη καταστροφή.

Τότε ή γρήγορή του κρίσι και ή πιο γρήγορή του απόφασις έσωσαν μιά Μεραρχία. Με το δίκιο τους "Ελληνες και ξένοι του έ' ανγνωρίζουν στρατηγικό ταλέντο.

Τότε έσωσε μιά μεραρχία. Τώρα πριν από τρία χρόνια μιά 4η Αδούστου μ' αυτή την ίδια σκέψι κι' απόφασι έσωσε έναν δλόκληρο λαό από την καταστροφή, χτυπώντας κατάκαρδα τη Λερναία Ύδρα, τον κομματισμό, που θά τον έπνιγε.

Σεμνός, μεγαλοπρεπής, πλήρης άγνου πατριωτικού ένθουςιασμού, ύπηρεν ό έορτασμός της Ιστορικής ήμέρας καθ' άπασαν την Ελλάδα.

Βαδίζω μ' άστραφτερά τα μάτια και με φουσκωμένη την καρδιά από χαρά μέσα από τους δρόμους της πρω-

τεύουσας. Δεν με νοιάζει το λιποθύρι και δεν μ'ένδιαφέρει ή ζέστη. Βαδίζω μ'έναν δλόκληρο λαό και πάλλομαι με τον παλμό του συνόλου. Γιατί ένα δλόκληρο λαϊκό σύνολο είναι ξεχυμένο στους δρόμους και πάλλεται από ιερή συγκίνηση και συγκλονείται από έναν άγιο παλμό, που ποτέ δεν γνώρισε ως τότε. Ίσως κάποτε, στα παλιά χρόνια, όταν ο Θεμιστοκλής έσωσε το Ιοστεφές άστρ με τα ξύλινα τείχη, ίσως όταν ή Ελλάδα έγινε ελεύθερη στερνά από αιώνων σκλαβιά.

Η ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Μιά γαλανή θάλασσα από σημαίες φουσκώνει κι' όλο φουσκώνει. Από τα μπαλκόνια, από τα παράθυρα, από τις πόρτες, από τους τοίχους ξεχύνεται το γαλάζιο κύμα στους δρόμους και κουνιέται και χορεύει σαν ζωντανό. Το νέο κορίτσι σκοτώνεται να στερλώση το κοντάρι στο μπαλκόνι. Δεν έχει ύπομονη νάρθη το βράδυ ο πατέρας του—πρέπει να ξεχυθή γλήγορα κι' απ' το δικό του το μπαλκόνι και να κυματίση το γαλάζιο κι' απ' την καρδιά του ό ένθουςιασμός!

Τό εργατόπαιδο, ντυμένο τη στολή της νεολαίας, ξετυλίγει με θρησκευτική εulάθεια μέσα από εφημερίδες και χαρτιά το ξεθωριασμένο σύμβολο, όπλίζεται με σφυρί και καρφιά και μαστορεύει το κοντάρι, που τσακίστηκε από τον τελευταίο άγέρα. Και μουρμουρίζει τον στίχο: «Ξεδιπλώθηκε και πάλι ή γαλάζια μας σημαία» και συνεχίζει: «πούχει τ' ουρανού το χρώμα». Τί σημασία έχει τώρα γι' αυτόν το χτύπημα του χεριού; Όλα στον κόσμο του τον είναι σχετικά. Η μεγάλη του χαρά είναι πώς ειδη τη σημαία να πετάη στον άγέρα έτσι καθώς την κύτταζε σαν ένας καλλιτέχνης, που καμαρώνει άχόρταγα το άριστούργημά του.

Η γρηούλα γειτόνισά μου, που δεν είχε κοντάρι, είναι έφευρετική. Μεταβάλλει το μακρύ κοντάρι της ξεσκονίστρας της σε κοντάρι σημαίας και είναι ευτυχισμένη που βλέπει τη μικρή της γαλανόλευκη να άνεμίζεται από το χαμηλό της παράθυρο στο στενό δρομάκι. Ένα κομμάτι τ' ουρανού της ψυχής της έχει κι' αυτή κρεμάσει αυτές «τις σωτήριες μέρες» όπως λέγει, σαν δείγμα του εύχαριστώ της. Μά δεν είναι και λίγο. Ο γυιός της, που

χρόνια έλυνε χωρίς δουλειά, εργάζεται τώρα και χαίρεται. Δεν είναι μικρό πράγμα για μιά γεροντική κουρασμένη ψυχή, να ξαναδθ στο παιδί της τη χαρά! Είναι σαν να βλάστησε πάλι ένας μικρός άνθόκηπος μέσα στην έρημιά της ζωής της.

Ποιός ήξερε πριν τη σημαία μας; Ποιός ένιωθε κάτι μέσα του σ' αντίκρουμά της; Ποιός σκέφτηκε να γιορτάση αληθινά μιά μεγάλη μέρα μ' αυτό το σύμβολο ως κέντρο; Η σημαία ήτανε μόνο ζήτημα του Κράτους. Την ξεδίπλωνε κάποτε σχολαστικά σαν ένα παλιό σαρακοφαγόμενο βιβλίο που δεν σκέφτηκε ποτέ κανείς να διαβάση. Τώρα πάνε τρία χρόνια που μας γεμίζει την ψυχή ούρανό γελούμενο και χαρά κυματίζουσα. Ο λαός ό ελληνικός άρχισε να νοιώθι τα σύμβολά του.

Όρες δλόκληρες βαδίζω. Το κάθε τι μιλά μέσα στην ψυχή μου και την κάνει ν' άναγαλλιάζη. Οι δρόμοι της Αθήνας είναι γεμάτοι από μιά Ελλάδα, μιά σύσσωμη ένωμένη Ελλάδα από τον Έθρο ως την Ίδη που ξεκίνησε να φέρη τον φόρο ευγνωμοσύνης της και άφοσιώσεως σ' Έκείνον, τον Μοναδικό, τον Έναν, τον Αρχηγό και στην Ημέρα του την Θεόπεμπτη.

Η Ε.Ο.Ν. παρελάνουσα το τρίτον ήδη έτος ένόπιον του Αρχηγού εις το Πεδίον του Άρεως, έδειξεν όλην την έπιτελεσθείσαν πρόδοον. Η μεγαλειώδης παρέλασις των 50.000 Φαλαγγιτών κατά την παραμονήν. Η ίδεώδης τάξις και πειθαρχία. Το λαμπρόν παράσημα. Το άρρενωπόν βάδισμα. Το άπαστράπτον βλέμμα, το γεμάτο πίστιν και ένθουςιασμόν.

Οι Φαλαγγίτες πειθαρχημένοι και γεροί πλημμύρισαν την πρωτεύουσα. Χιλιάδες και χιλιάδες! Πόση νεότη δεν έχει ή Ελλάδα! Παντού πρόθυμοι δίδουν πληροφορίες, οδηγούν τους ξένους, έξηγοούν.

Και το βράδυ της παραμονής της μεγάλης μέρας πέρασε σαν ένα σάμα τέλεια πειθαρχημένο, σαν ένα βήμα με τον ίδιο ρυθμό, σαν μιά καρδιά με τον αυτόν παλμό ένα κομμάτι της Ελληνικής Νεολαίας, μπροστά στον άγαπημένο της Αρχηγό, για να του δείξη με τη ματιά της, που του κάρφωνε γυρνώντας το κεφάλι προς αυτόν, πόσο είναι δική του ή νεανική αυτή καρδιά, πόσο του άνηκει ή νεανική αυτή ψυχή, υριόπαλμη και όμως σαν ένας παλμός πελώριος, ένας παλμός, που του έδωσε αυτός τον τόνο και τη δύναμι.

50.000 βάδισαν μπροστά στον Άκούραστον. 50.000 φορές βύθισε Έκείνος το μάτι του μέσα στα 50.000 ζευγάρια μάτια των παιδιών του. Ένας δλόκληρος στρατός, μιά δλόκληρη πόλις πέρασε από την λεωφόρο Άλεξάνδρας, που είχε καλλιτεχνικά στηθή ή εξέδρα των ένόπιων.

Παρέλασις δμάδων έπαρχιών.

Η νεανική όρμη έδιωχνε τον σκεπτικισμό από τους ώριμους, που χιλιάδες βαστούσαν τα πεζοδρόμια και έκανε τους γέρους να ξεχνούν τους ρευματισμούς των.

Ο Κυβερνητικός Έπιτροπος της ΕΟΝ εύσταλής, λιοκαμένος, άθλητικός, συγχρόνως σεμνός, ώδηγούσε τις λεγεώνες του, που κάτω από τα βήματά των άντηχούσε επί τρείς σχεδόν ώρες το λιθόστρωτο. Σαν ένας λιλιπούτειος στρατός πέρασαν οι πενήντα χιλιάδες άκούραστοι και πειθαρχημένοι. Η μέλλουσα Ελλάδα θα έχη στρατιώτες, που από μικρά παιδιά έκαναν μιά γερή θητεία, πέρασαν μιά σπαρτιατική σκληραγωγία μεταβάλλοντας το μαλακό, επικίνδυνο «έγώ» στο γερό κι' άκατανίκητο «έμεις» της λαϊκής συνολικότητας. Όταν μεθαύριον οι μικροί Σκαπανείς και οι Φαλαγγίτες θα περνούν την πύλη του στρατώνος για να έκτελέσουν την τιμητική τους θητεία θα ξέρουν πολλά άναγκαία πράγματα, που δεν ήξεραν οι παλιοί νέοι που έκαλούντο για τον ίδιο σκοπό. Η ψυχή τους και ό χαρακτήρας τους θα είναι έτσι διαπασμένα που θα μοιάζουν σαν το ώργωμένο χωράφι, που περιμένει μ' άγαλλίασι τη σπορά για την καρποφορία. Δυό φορές καλοί στρατιώτες θα γίνουν οι μικροί αυτοί, που φορούν τη γαλανή της όργανώσεως στολή. Δυό φορές καλοί πολίτες θ' άποθούν αυτοί, που σήμερα νοιώθουν τί θα πη καθήκον και τί δικαίωμα. Δυό φορές καλοί φύλακες της έθνικής μας άκεραιότητας και δυό φορές καλοί προστάτες της κρατικής κυριαρχίας.

Οι σχηματισμοί των κοριτσιών τραβούσαν όχι μονάχα άρρενωπά, αλλά και χαριτωμένα πίσω από την Διοικήτρια τους, την γεμάτη ένθουςιασμό αληθινή Έλληνίδα γυναίκα, την κ. Μαντζούφα, προσφέροντας την ώρα εκείνη λιθάνι τις καρδιές τους στο βωμό της λαϊκής μας Άναγεννήσεως. Οι μικρές αυτές Έλληνίδες, που σιγά-σιγά θα πούσουν να ενδιαφέρονται, τόσο σαν να ήτανε το κέντρο της ζωής τους, για τα ματωμένα νύχια και τις μάρκες των άρωμάτων λαντερίκ και Βόρτ, θα άποτελέσουν τις αληθινές μητέρες του γένους και της φυλής τις έριες και έστιάδες. Χαρά σ' Εκείνους που πλάθουν άριστοτεχνικά τις εύπλαστες αυτές ψυχούλες! Είναι οι μεγάλοι καλλιτέχνες, οι άπαράμιλλοι μαέστροι, είναι οι ήμι-

Υπόθεσις της τραγωδίας

Με ἐπὶ κεφαλῇς τῇ βασιλίσσά τους, Πενθεσίλεια, οἱ πολεμόχαρες στρατιῆς τῶν ἀμαζόνων συναντοῦν ὄξω ἀπὸ τὰ τευχία τῆς Τροίας τοὺς Ἕλληνας, ποὺ ἐπὶ χρόνια τῶρα πολεμοῦν νὰ κατακτήσουν τὴν πόλιν, καὶ τοὺς ἐπιτίθενται. Σύμφωνα με κάποιον πα- νάρχαιο θεϊκὸ νόμο, οἱ ἀμαζόνες ξε- κινᾶνε κάθε τόσο ἀπὸ τῇ χώρα τους, με τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μιᾶς ἀπὸ τῇ Θεᾷ διαλεγμένης γενιάς καὶ νὰ πιάσουν αἰχμαλώτους ποὺ στὴ γιορτῇ τῶν Ρόδων νὰ τοὺς παντρευ-θοῦν καὶ μετὰ τῇ γέννησι τῶν παιδιῶν νὰ τοὺς ξαναστεῖλουν πίσω στὴν πα- τρίδα τους με δῶρα.

Στὴν ἀρχὴ κιόλας τοῦ ἀγῶνα, ποὺ τραχὺς ξεσπάει, ὁ ἡρωϊκὸς Ἀχιλλέας καὶ ἡ ἀγέρωχη Πενθεσίλεια συναν-τιοῦνται στὸ πεδίο τῆς μάχης κ' ἐρω-τεῦνται. Ὁ πόλεμος κλείνει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ βασιλίσσα τῶν ἀμα-ζόνων πέφτει ἀνάσθητη στὰ χεῖρα τοῦ Ἀχιλλέα. Σὰ συνήρθεν ἀπὸ τὴν πρῶ-τη παραχρῆ τὴν ἀφίουν νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Ἀχιλλέας εἶναι αἰχμαλώτος τῆς κ' αὐτὴ με ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς γιορτά-ζει τὴν νίκη τῆς.

Ὅμως στὸ μεταξύ οἱ φτερωτὲς ἀ-μαζόνες, στὴν ἀπεγνωσμένη τους προσπάθεια νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πεν-θεσίλεια, ἀναγκάζουν τοὺς Ἕλληνες νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ τὸν Ἀχιλλέα ν' ἀφήσῃ ἐλεύθε-ρη τὴν βασιλίσσα. Κεντρισμένη στὸν ἐγωϊσμό της γιὰ τὴ στάσι τοῦ ἀγα-πημένου της, ποὺ τὴν ξεγέλασε, καὶ με τὴν πρόθεσι νὰ ὀδηγήσῃ ξανά στὴν πατρίδα της νικητρες τὶς ἀμα-ζόνες ποὺ τὴν θεω-ροῦσαν ὑπάτια, χύνεται ξεσάλλη με τὸ στρατό της πά-νω στοὺς Ἕλλη-νες, ἔτοιμη νὰ χτυ-πηθῇ με τὸν Ἀ-χιλλέα ποὺ τὴν προσκάλεσε σὲ ἀ-γῶνα «μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πέσῃ ἐμπρός της, ὁ πα-λαῶδς, ἀπ' τὰ λάμ-πρά της νεῖδατα συγκινημένος».

Ἀμαζόνες-Φαλαγγίτισσαι λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας».

Πενθεσίλεια

Ἡ πρωτοβουλία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν καὶ ἰδιαίτερως τῆς τῶσον γονίμως καὶ ἀθορύβως ἐργαζομένης Διοικητρίας κ. Λουκίας Μαντζούφα, ἐχάρισε τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν κοινόν, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε τὴν παρά-στασιν τῆς τραγωδίας «Πενθεσίλεια», δύο ὥρας ἀλυσμονήτου συγ-κινήσεως εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὅπου ἕνα θέατρον ἀρχαίου ρυθμοῦ ἐσχηματίσθη κατὰ καιροὺς κ' εἰς τὰ ἀπὸ τοὺς πετροκόπους. Καὶ ὑπῆρξε κοινὴ ἡ ὁμολογία ὅσων παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν ἐκεῖ-νην ὅτι τὸ ἔργον δὲν μποροῦσε νὰ εὕρῃ καλύτερον πλαίσιον θεατρικὸν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὑψώματα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποδοθῇ ὅπως ἀπεδόθη με-τόσσην ἐπιτυχίαν καὶ με τὴν ἀπλότητα.

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ κάμωμεν κριτικὴν ἡμεῖς. Χαίρομεν ὅμως διότι πρωτοβουλία, ὡς αὕτη, συγκεντρώνουσαι τοὺς νέους τῆς Ὀργα-νῶσεως εἰς ἀκρόασιν καὶ ἐκτέλεσιν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἔργων ἐμπνευσμέ-νων ἐκ τῶν ἱστορικῶν σελίδων τῆς ἀθανάτου Πατρίδος, παρέχουσι τὰ στερεώτερα βάθρα εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν Ἑθνικὴν ἀγωγὴν τῶν μελῶν τῆς.

Γι' αὐτὸ ὅμως ἔχουν κάποιον δίκην ἐκεῖνοι ποὺ ἀπόρησαν γιὰ τὴν ἐκλογὴ ξένου ἐντελέως ἔργου, ἀντὶ τῆς προτιμήσεως ἐνὸς ἀπ' ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων μας τραγικῶν καὶ εἰδικῶς ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπως ἡ Ἀντιγόνη λ.χ., ποὺ εἶναι καὶ μένει ἀφθαστον πρότυπον Ἑλληνί-δος κόρης καὶ ἀδελφῆς.

Τόσο μᾶλλον καθόσον ἡ πρώτη δοκιμαστικὴ αὕτη ἐξόρμησις ἀπέδει-ξεν ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. δύναται ἀσφαλῶς, διαθέτουσα ὅλα τὰ μέσα, νὰ ἀνα-βιώσῃ ἀρτίως τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν.

Ὅπωςδὴποτε ἡ παράστασις ὑπῆρξε μία ἀποκάλυψις δυνάμεων καὶ μία νίκη, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ συνέχειαν. Ἐδῶ πλὴν τῆς εὐσυνειδήτου διδα-σκαλίας, τῆς λαμπρᾶς ἐκτελέσεως, τοῦ ὑποδλητικοῦ φωτισμοῦ, πρέπει νὰ ἐξάρωμε καὶ τὴν θαυμαστὴν τάξιν, τὴν ὑποδειγματικὴν πρόβλε-ψιν ὅλων τῶν λεπτομερειῶν, ὥστε αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν νὰ ἀνέλθουν καὶ νὰ παρακολουθήσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψουν με κάθε ἄνεσιν, παρ' ὅλην τὴν φυσικὴν δυσχερείαν, τὴν ὁποίαν παρουσίαζεν ὁ ἐξαιρε-τικὰ ἀνηφορικὸς καὶ στενὸς δρόμος.

Ὅλα αὐτὰ ἐξηγοῦν ἀκριβῶς τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὰ θερμὰ λόγια ποὺ ἠκούσθησαν ἀπὸ ὅλον τὸ ἀκροατήριον, μετὰ τὸ ὅποιο διεκρί-νοντο ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Πριγκίπισσα Φρειδερίκη, ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἐπιτελῶν του, πλείστοι τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν καὶ πλήθος ἄλλο ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ κόσμου.

Αὐτὸς ἔρχεται ἄοπλος καὶ με σκο-πὸ νὰ πέσῃ αἰχμαλώτος τῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ, σύμφωνα με τὸ νόμο τῶν ἀ-μαζόνων, νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του στὴ γιορτῇ τῶν Ρόδων. Μὰ ἡ Πενθεσίλεια προβαίνει, πίσω τῆς τὰ σκυλιά, κ' ὁρ-μᾶ ἀπάνω του μ' ὅλο τῆς τὸ κοπάδι.

Στοῦ ἀγρίου πάθους τῆς τὴν παρα-ζάλη, χάνει κάθε ἀνθρωπιὰ, κ' ἀφοῦ τὸν χτυπήσῃ με τὸ ἴδιο τῆς τὸ τόξο, κ' ἀφοῦ ἀφήσῃ τὰ σκυλιά νὰ τὸν σπαράξουν, τραβώντας τὴν ἀρματω-σίᾳ του ἀπ' τὸ κορμὶ του, καρφῶναι στὸ στήθος του τὰ δόντια τῆς...

Κ' ὅταν πιά τε-λειώσῃ τὸ φριχτό τῆς ἔργο κ' ἀντι-κρύσῃ τὸ ἔγκλημά της, σπαράζει ἡ καρδιά ἀπ' ἀγάπη καὶ πόνο στὰ στή-θεια της καὶ βγαί-νοντας ὄξω ἀπὸ τῶν ἀμαζόνων τὸ νόμο ἀκολουθεῖ τὸ παλληκάρι. Πέ-φτει νεκρὴ πλάι στὸ πτώμα τοῦ Ἀχιλλέα με τὸ ἴδιο τῆς τὸ χέρι χτυπημένη, αὐτὴ ποὺ ἀδρά κ' ὠ-ραῖα ἀνδρούσε.

Τὸ ξεραμένο δρὺ στὴν Ἰκαταγίδα βαστάει, μὰ τὸ γερό [τὸ ρίχνει κάτω, γιὰ τὸ στέφανο, γιὰ τὸ ἀδράχνει.

Ἡ φύσις τῆς πατρίδος μας ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Τὸ βουνὸ εἶναι τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ στοι-χεῖα ποὺ πλάσανε οἱ θεοὶ τῇ χώρα μας. Σὲ βουνὸ πάνω τοποθέτησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ ἀνάκτορα τῶν θεῶν τους, στὸ μεγαλοπρεπὲς Ὀλυμπο, ποὺ σὰν μυθολογικὸς Τιτᾶνας ὑψάνε-ται πάνω ἀπὸ τὴ θεσσαλικὴ πεδιάδα. Τὸ μεγαλεῖο τῶν κορυφῶν του ὅπου ζυγιάζονται οἱ ἀπτοὶ καὶ κλώθουν οἱ δμίχλες, τὰ βαθεῖα φαράγγια του, ὅ-που γεννᾶνε τὸν κεραυνὸ καὶ τὶς κα-ταιγίδες, γέμισαν με δέος τὴν ψυχὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὁ Ὀλυμπος εἶναι ἡ στέγη τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε κ' οἱ θεοὶ νὰ κατοπεύουν τὴ χώρα τους. Στὸν Ἑλικῶνα, στὴν Πίν-δο καὶ στὰ Πιέρεια, τοποθέτησαν τὶς Μοῦσες. Ὅ,τι μεγάλο καὶ ὑψηλὸ τὸ τοποθέτησαν οἱ ἀρχαῖοι ἐπάνω σὲ βουνά. Καὶ σ' ἄλλους λαοὺς, σ' ἄλλες χώρες αὐτὸ ἔγινε.

Ὁ Μωυσὴς δὲ μί-λησε με τὸ Θεὸ στὸ ὄρος Σινᾶ; Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέ-θηκε στὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν γιὰ νὰ προσευχηθῇ; Οἱ προφῆτες ἀπ' τὰ βουνὰ κατέβαιναν γιὰ νὰ φέρουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Χρόνια ἐκεῖ πάνω στὴ μοναξιά καὶ στὴν αὐτοσυγκέν-τρωσι βῆκαν τὶς ἀλήθειες αὐτὲς σὰν νὰ μίλησαν με τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Γιὰ τὸν ἀνθρώπο λοιπὸν τὸ βουνὸ εἶναι κάτι ποὺ εἶ-ναι πολὺ ψηλὰ ἀπ' τὴ μικρὴ ὑπαρξί-του, κοντὰ στὸ Θεό. Αὐτὴν τὴν ἰ-δέα οἱ Ἕλληνες τὴν ἔζησαν πιὸ βαθεῖα. Ἀπ' τὴ Ροδόπη ὡς τὸν Ταῦγετο, π ὅ σ α βουνά, κορφές καὶ δοξασμένα δνόματα... Ἱστορία καὶ θρύλος, θεοὶ καὶ ἀνθρωποὶ. Κατά-φορτα εἶναι τὰ βουνὰ μας ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ ἔθνους μας. Τὸ βουνὸ ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος τῆς φυ-λῆς μας, τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἡ Ἑλ-ληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 21 ἔχει τὰ με-γαλύτερα τρόπαιά της σημένα στὰ βουνὰ μας. Ὁ ἀρματωλὸς καὶ ὁ κλέ-φτης εἶναι παιδιὰ τοῦ βουνοῦ. Τοὺς ἔ-δωσε ἄσυλο κ' ὀρμητήριο, τοὺς δια-μόρφωσε τὴν ἀρεμάνια καὶ περήφανη ψυχὴ τους, τὴ δύναμι. Τὸ βουνὸ δημι-ούργησε τὴν παράδοσι τῆς νεοελληνι-κῆς λεβεντιάς, τὴν ἡρωϊκὴν παράδοσι. Τὰ παλληκάρια φεύγανε γιὰ νὰ γί-νουν κλέφτες στὰ βουνά.

Ἐκεῖ στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ μονα-στήρια ποὺ κρατήσαν με τὶς βιβλιοθη-κές καὶ τὰ σχολεῖα τοὺς τὴν παράδοσι ἀσθεύσης. Στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ λευκὰ ἐσθκκλήσια σταθμοὶ προσευχῆς. Τὸ κλέφτικο καὶ γενικὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι τὸ περισσότερο εἶναι ἀφιε-ρωμένο σὲ γεγονότα ποὺ ἔγιναν στὸ βουνό. Τὸν λαϊκὸ τραγουδιστὴ τὸν συγκίνησε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ βουνοῦ, ἡ ὁμορφία του. Συγκρίνει τὴ μικρὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου με τὴν αἰωνιότητα κ' ἀθανασία τῶν βουνῶν:

Ὁ γεροκλέφτης ποὺ πεθαίνει χτυ-πημένος ἀπὸ ἐχθρικό βόλι λέγει κ' αὐτός:

Νὰ πάτε νὰ με θάψετε σὲ μιὰ ψηλὴ ραχοῦλα...

Στὶς κορφές κάθονται τὰ πουλιά-μηνύματα:

Τρία πουλάκια κάθονται στὸν Ἑλυμπο στὴ
τὸνα κυττάει τὰ Γιάννενα τ' ἄλλο τὴν
[Κατερίνα....]

Τὰ βουνὰ χαίρονται στὶς χαρές, βουρκώνουν καὶ κλαῖνε στὶς συμφορὲς τῆς κλεφτουργίας.

Τι' ἔχουν τῆς Ζίχνας τὰ βουνὰ καὶ στέκουν
[βουρκωμένα;]
Μῆνα χαλάς τὰ βαρεῖ, μῆνα βαρὺς χειμῶ-
[νας; ...]

Ἀπ' τὴν εἰδυλλιακὴ ζωὴ τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν

Κάθε ράχι, κάθε μονοπάτι, κάθε διάσελο καὶ κλεισοῦρα εἶναι ποτισμέ-να με αἷμα. Ἀκόμα λές καὶ δὲν στα-μάτησαν οἱ ἀχοὶ τῶν καρνοφυλλίων. Γιατάκια καπετάνιων καὶ λημέρια κλε-φτῶν σὰν νὰ τάφησαν χτὲς ἀκόμα.

Ἐκεῖ στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ μονα-στήρια ποὺ κρατήσαν με τὶς βιβλιοθη-κές καὶ τὰ σχολεῖα τοὺς τὴν παράδοσι ἀσθεύσης. Στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ λευκὰ ἐσθκκλήσια σταθμοὶ προσευχῆς. Τὸ κλέφτικο καὶ γενικὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι τὸ περισσότερο εἶναι ἀφιε-ρωμένο σὲ γεγονότα ποὺ ἔγιναν στὸ βουνό. Τὸν λαϊκὸ τραγουδιστὴ τὸν συγκίνησε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ βουνοῦ, ἡ ὁμορφία του. Συγκρίνει τὴ μικρὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου με τὴν αἰωνιότητα κ' ἀθανασία τῶν βουνῶν:

Καλότυχά εἶναι τὰ βουνὰ ποτὲ τους δὲ
[γεννᾶνε]
τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνι,

καὶ καρτεροῦν τὴν Ἀνοιξὶ τὸ μορφο καλο-
[καίρι]
νὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαριά, ν' ἀνοι-
[ξουν] τὰ δέντρα.
νὰ βγοῦν οἱ στάνες στὰ βουνά, νὰ βγοῦν
[κ' οἱ βλαχοπούλες,
νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχοπούλα λαλώντας
[τὶς φλογέρες.

Ἐτσι τελειώνει τραγουδώντας τὴν εἰδυλλιακὴ κ' ἀφρόντιστη ζωὴ τῶν βο-σκῶν, τὴν ὁμορφίαν τῶν βουνίσσιων το-πιῶν.

Τὸ Ἑλληνικὸ βουνὸ γέμισε ἀπὸ νεώ-τερους θρύλους. Στὴ θέσι τοῦ Πα-νός, τῶν Σιληνῶν, τῶν Ἀμαδρυάδων, ἦρθαν οἱ Νεραΐδες, οἱ Ξωθιές, τὰ στοιχειωμένα γιοφύρια καὶ τὰ ρέματα. Τὸ βουνὸ ἀπόκτησε καὶ τὸν ἅγιο του. Ὁ ἅγιος Λιάς (Προφήτης Ἡλίας) εἶναι ὁ ἅγιος κάθε κορφοῦλας. Ἐκεῖ τοῦ στή-νουνε τὸ ἐκκλησά-κι του. Ὁ ἅγιος εἶναι ὁ προφήτης κ' ὁ ἅγιος ποὺ κατὰ τὴν παράδο-σι μπορεῖ νὰ στα-ματᾷ τὰ σύννεφα καὶ τὶς βροχὲς καὶ πάλιν νὰ φέρῃ τὴν εὐεργετικὴ μπόρα γιὰ νὰ βλαστήσῃ ἡ γῆ.

Τὸ βουνὸ τὸ τρα-γοῦδισε ὅσο κα-νένας ἄλλος ὁ πο-νεμένος Ἡπειρώ-της ποιητῆς Κώ-στας Κρουστάλλης. Αὐτὸς συμπύκνω-σε τὴ λαχτάρα ποῦχουνε ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ τῆς πό-λεως, ποὺ ζοῦνε ἀνθυγιεινά, γιὰ νὰ πάνε στὴ δροσιά τῶν βουνῶν, στὴν κραιγὴ ποὺ ρίχνει σ τὸν τελευταῖο στίχο τοῦ «Ἀη-τοῦ»:

Παρακαλῶ σε σταυραγῆ, γιὰ χαμηλώσου
[ἴγνο
καὶ γεῖρε τὶς φτερούγες σου καὶ πάρε με
[μαζί σου,
πάρε με ἀπάνω στὰ βουνά, τί θὰ με φῶ
[τὸ κάμπος.

Τὰ «Τραγοῦδια τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης» εἶναι ἀπ' τὰ γλυκύτερα τρα-γοῦδια τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασοῦ. Γεμάτα ἀπ' τὴ νοσταλγία τοῦ βουνοῦ, τῆς ἀπλῆς καὶ ἀπείριτης βουνίσιας ζωῆς.

Ἀπὸ μορφολογικῆς ἐδαφολογικῆς ἀπόψεως ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει πανῶ-ψηλα βουνά, ὀγκώδη κ' ἄμορφα, ἀ-τέλειωτες ὄροσειρές, ἄγρια κ' ἀκα-τοίκητα. Ἐδῶ ὅλα εἶναι σχεδὸν ἡμε-ρᾶ τὰ κατώκησεν ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ κέκλεισε μέσα στὸν κύκλο τῆς γεωρ-γικῆς καὶ ποιμενικῆς ζωῆς του καὶ ἀ-σχολίας του. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὰ χωρίσουμε δὲ δυὸ εἶδη. Σ' ἐκεῖνα ποὺ (Συνέχεια στὴν σελίδα 1448)

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 42ου τεύχους)

Ἡ ὄψη του ἦταν ρημαγμένη δίκως ἄλλο ἀπὸ τὴν κακοπέραση... μὰ τὸ σταθερὸ του περπάτημα, οἱ χειρονομίες του, ποὺ ἦταν μονοκόμματα κι' ἀπότομες, ἔδειχναν πὼς μέσα στὸ ρημαδί τοῦτο βρισκότανε μαζεμένη πολλὰ ζωὴ καὶ θέληση...

Καθὼς στάθηκε καὶ ἡ λάμψη τῆς φωτιάς τὸν φωτίσε δλόκληρο μὲ τὸ κοκκινωπὸ χρώμα τῆς, φάνηκε ψηλότερος ἀκόμα, κάτι ὑπερφυσικὸ θαρρεῖς...

Ὁ ἄλλος ἦταν ἡ ζωντανή του ἀντίθεση.

Μέτρητος, χοντρός καὶ καλοζωισμένος... Ἦταν ντυμένος σὰν πραγματευτῆς, μὰ εἶχε μιά ξενοισιὰ καὶ ἀνεση στοὺς τρόπους του καὶ μαζί μιά σκληρότητα στὴ φωνή, ποὺ φάνταζε σὰν ἀρχοντας συνηθισμένος νὰ προσταζέῃ... Κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα μαῦρο ἄλογο μὲ γυαλιστερό τρίχωμα, ζωηρὸ κι' ὡς τόσο ὑπάκουο.

Ποῖος ἀπὸ σὰς θέλει νὰ μᾶς πᾶν ἀπὸ τὸ συντομώτερο μονοπάτι στὴ Χρυσὴ Πύλη; Πλανηθήκαμε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο καὶ μέσα στ' ἀναθεματισμένο τοῦτο σκοτάδι... (στὸ σημεῖο τοῦτο ξερόδῃξε κοιτάζοντας τὸ σύντροφό του σὰ νάσφαλε μιλώντας ἔτσι)... φοβόμουν μὲ πένσυμνέ στα βαλτονέρια... Ἐμπρός!... Κανένας δὲ μιλάει; Ἐσὺ μωρό;... ρώτησε στὸ νέο ποὺ εἶχε προβάλει τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ τὸν κοίταξε μὲ περιέργεια καὶ κατάπληξη.

— Εἶναι ἄρρωστος... ἔχει πυρετό... ἔζηγνησε ὁ γέρος.

— Κι' ἐσὺ;

— Κανένας μας δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη τοῦτα...

Ὁ ξένος μάζεψε τὰ φρύδια του κι' ἔρριξε μιά γοργὴ ἐξεταστικὴ ματιά σ' ὅλους.

— Γιά σταθῆτε... Τί εἰσαίτε λοιπόν;

— Τὴν ἴδια ἐρώτηση μπορούμε, θάρρῳ, νὰ σοῦ κάνουμε κι' ἐμεῖς... παρατήρησε πάλι ὁ γέρος, ποὺ φαινόταν νὰ μιλά ἀπὸ μέρους ὅλων.

— Γέρο, γὰ νὰ σὲ ρωτῶ, θὰ πῇ πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Πραματευτᾶδες, ἐνδοξότατε, ἀπάντησε μιά φωνὴ τρεμουλιαστή... Εἰμαστέ πραγματευτᾶδες...

Ὁ τίτλος «ἐνδοξότατε» τὸν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ ξαφνιασμένος... Ὁ ἄρρωστος νέος ποὺ εἶχε ἀνακαθίσει ἐξακολούθησε:

— Συνανηθήκαμε ὑστερα ἀπὸ καιρό... κι' ἤρθαμε ἐδῶ παράμερα γιὰ νὰ δειπνήσουμε καὶ νὰ μιλήσουμε μὲ ἡσυχία...

— Μὲ γνωρίζεις; ρώτησε μαλακότερα τώρα ὁ ξένος.

— Ναί, ἐνδοξότατε... Σὲ εἶδα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς στὴ Βασιλευούσα...

— Ἐμπρός λοιπόν... πῆγανέ μας στὴ Χρυσὴ Πύλη.

Ὁ νέος ἔκανε νὰ σηκωθῇ, μὰ ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὴ συντροφιά τὸν πρόλαβε...

— Κάθισε, δὲν μπορείς... θὰ πάω ἐγώ...

Πῆρε ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο ἀπὸ τὴ φωτιά καὶ μῆκε μπροστά... Οἱ δυὸ ξένοι τὸν ἀκαλούθησαν. Δὲν εἶχαν ὅμως προχωρήσει οὔτε δέκα βήματα καὶ ὁ «ἐνδοξότατος» φώναξε:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ διαδώσης παντοῦ... κατάλαβες; Ὑστερα... μπορεί νὰ κάνης λάθος... καὶ γέλασε.

Ὅταν ἀκέρυαν κάπως, τόσο ποὺ δὲν ἀκούονταν οὔτε τὰ βήματά τους, ὁ νέος εἶπε:

— Βάζω τὸ κεφάλι μου στοῖχημα πὼς εἶναι ὁ Λέων Φωκάς.

— Ὁ δομέστικος τῆς Δύσης;

— Εἶσαι βέβαιος;

— Τρελλάθηκες; Καὶ τί λόγο ἔχει ὁ Δομέστικος νὰ γυρίσῃ τέτοια ὦρα στὰ περὶχωρα τῆς Θεσσαλονίκης μ' ἕναν καλόγερο... ντυμένος ἔτσι... δίκως ἀκολουθία;

— Πολλά παράξενα γίνονται...

— Μὴν εἰσαίτε ἀνυπόμονοι, παρατήρησε ὁ γέρος, ὑστερα ἀπὸ λίγο θὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια...

— Δὲ γελάστηκες λοιπόν ποὺ ἀκού-

Δυὸ ἄγνωστοι φάνηκαν μπροστά τους.

σες, τώρα καὶ λίγη ὥρα, θόρυβο ἀνάμεσα στὰ καλὰ μιά...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ... καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς βρῶ, θὰ πῇ πὼς κρύφτηκαν...

— Γιατί ἀρᾶ γε;

Ὁ γέρος σήκωσε τοὺς ὤμους πολὺ συλλογισμένος.

Προσπάθησαν νὰ θυμηθοῦνε τί εἶχανε πῇ ἀκριβῶς, κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ λογοφέρνηνε κάμποιση ὦρα... Τί χρειάζεται ἡ πολιτικὴ στοὺς πραγματευτᾶδες; Αὐτοὶ γιὰ τὴν πραγματεία τοὺς πρέπει μοναχὰ νὰ νοιάζονται...

Κι' ἂν ἔχουν τώρα φασαρίες μὲ τὸν Ἐπαρχο; Ἐξ ἄλλου πέρασε μιά ὦρα... πέρασαν δυὸ ὥρες κι' ὁ σύντροφός τους ἀκόμα νὰ φανῇ...

— Ἄν χρειαστῇ νὰ τοὺς πᾶν ὡς τὴ Χρυσὴ Πύλη, θὰ γυρίσῃ τὸ πρωῒ...

— Γιά ποῖο λόγο; Ἡ δημοσιὰ ἀπέχει μιά ὥρα ἀπὸ δῶ... κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν τοὺς χρειάζεται ὁδηγός... ἐκτόν...

— Ἄν τὸν κρατήσουν γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἐξουσία... Κι' ἂν εἶναι ἔτσι, αὐριο δίκως ἄλλο θάρρη καὶ ἡ σειρά μας.

Ὅλα ὅμως τοῦτα ἀποδείχτηκαν μάταιοι φόβοι, γιὰτὶ ὑστερα ἀπὸ λίγο ἀκούσαν τὴ φωνή του μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι...

— Ὡ! ὦ! ποὺ εἴστε;

— Εἰδῶ! ἐδῶ! τοὺ ἀπάντησαν καὶ σὲ λίγο στάθηκε μπροστά τους στὴ λάμψη τῆς φωτιάς.

Νὰ τί διηγήθηκε:

— Κοντὰ στὸ μεγάλο δρόμο συναντήσαμε μιά περίπολο... Φωνάξαμε τὸν ἀξιωματικό... Αὐτὸς μόλις ἀντίκρουσε τὸν κοντὸ στάθηκε προσοχὴ μπροστά του... «Ἐνδοξότατε, τοῦ εἶπε, διατάξατε!» κι' εἶχε τέτοια σασίμαρα σὰ νάβλεπε μπροστά του τὸν ἴδιο τὸ Βασιλιά... Δὲν ξέρω, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, μὰ δίκως ἄλλο εἶναι εἶναι πολὺ σημαντικό πρόσωπο...

— Εἶναι ὁ Δομέστικος τῆς Δύσης...

— Ἄ!

— Τί ἔλεγαν στὸ δρόμο; ρώτησε ὁ γέρος.

— Ὁ καλόγερος δὲ μιλοῦσε καθόλου... Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἄλλου ὅμως ἔβγαλα πὼς ἔρχονται ἀπὸ κανένα μακρινὸ μοναστήρι καὶ πὼς σκοπεῖουν νὰ φύγουν μὲ τὸ πρῶτο βασιλικὸ πλοῖμο γιὰ τὴ Βασιλεύουσα...

Κάποιος τοὺς περιμένει φαίνεται ἐκεῖ πέρα... Ποῖος ὅμως; Μιά στιγμὴ εἶπε τὸ ὄνομα Νικηφόρος...

— Νικηφόρος; Δίκως ἄλλο ἐννοεῖ τὸν ἀδερφό του... τὸ Δομέστικο τῆς Ἀνατολῆς...

— Τότες λοιπόν μπορούμε νὰ βγάλουμε ἕνα συμπέρασμα... εἶπε ὁ γέρος...

Ὁ Νικηφόρος Φωκάς ἔστειλε νὰ τοὺ φέρουν ἕναν καλόγερο... πού, ἂν δὲ νελιέμαι, δειλνέει ἀπὸ τὸ παρυσιαστικὸ του καὶ τοὺς τρόπους

του, πὼς ζοῦσε χρόνια ξεμοναχισμένος καὶ ἔχασε νὰ μιλή καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ ἀνθρώπους... Τί τὸν χρειάζεται ὅμως τὸν ἀνθρώπο αὐτό; Μυστήριο... Ποῖος εἶναι; Ἄλλο μυστήριο... Ὡς τόσο ἕνα πράμα εἶναι βέβαιο... Πὼς τὸν ἔχει μεγάλη ἀνάγκη καὶ πὼς δὲν ἔχει σὲ κανέναν ἄλλο ἐμπιστοσύνη νὰ τοῦ ἀναθέσῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ παρὰ μονάχα στὸν ἀδερφό του... Πάρα κάτω, ἂς φαντασθῇ ὁ καθένας ὅ,τι θέλει... Τώρα, θάρρῳ πὼς εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε κοντὰ στοὺς ἄλλους... Καὶ τὸ νοῦ σας... οὔτε λέξη... Μπορεῖ ἀπόψε, ἔτσι στὴν τύχη, νὰ μάθαμε ἕνα μυστικὸ τοῦ κράτους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤ'

Ὁ ἄγνωστος.

Τὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρᾶ Σταύραινας δὲ χωροῦσε οὔτε μίλιγα πιά. Ἐῖχαν μαζευτῇ ἐκεῖ τρεῖς κουμπάροι ἀπὸ γειτονικὰ χωριά μὲ τις φαμίλιες τους... ὁ μακαρίτης ὁ ἀντρας τῆς εἶχε τάξιμο νὰ βαπτίσῃ ἑκατὸ παιδιά στὴ ζωὴ του, μὰ δὲν κατάφερε νὰ φτάσῃ οὔτε τὰ πενήντα... δυὸ γέροισι πραγματευτᾶδες ἀπὸ τὴ Θήβα ποὺ τῆς ἤρχονταν ταχτικά κάθε χρόνο... ὑστερα μιά φιλενάδα τῆς παλιά ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τῇ δῇ γιὰτὶ παντρεύτηκε στὴ Λήμνο... Ἰσως μάλιστα νὰ μὴν τὴν ξαναβλεπε ποτὲ ἂν ἔαφνικὰ δὲν τὴν παρακινούσε τούτη τὴν ξενητεμένη ἕνα παράξενο ὄνειρο... Χτύπησε, λέει, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ... μὰ δὲν εἶδε κανένα... Πάλι ὑστερα ἀπὸ λίγο ξαναχτύπησε καὶ πάλι ξαναπῆγε... Τίποτα... ὁ δρόμος ἦταν ἄδειος καὶ μὲ τέτοια ἡσυχία ὁλοῦθε ποὺ τὴν ἔβιασε τρόμος... Τὴν τρίτη φορὰ βρέθηκε μπροστά σ' ἕναν ἀνθρώπο σκυφτὸ καὶ κουκουλωμένο ἔτσι ποὺ δὲ φαινόταν καθόλου τὸ πρόσωπό του... «Ποῖος εἶσαι;» τὸν ρωτᾷ... Τότες ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κοίταξε κάμποιση ὦρα σιωπηλὸς κι' ὑστερα ἀποκρίθηκε: «Πατριώτης σου... Δὲ μὲ γνωρίζεις; Μὲ ἔχασες κιόλας;». Τὰ μάτια του καὶ ἡ φωνὴ του ἔδειχναν τέτοιο παράπονο, ποὺ ἐμπνισσε παραγμένη κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἀφοῦ σκέφτηκε πολὺ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθὴ ἐξήγηση: Ὁ ξένος δίκως ἄλλο ἦταν ὁ «Ἀη Δημήτρης»... «Ἀπὸ μικρὴ ἔφυγα... πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια... ἀπόχτησα παιδιὰ κι' ἀγγόνια... Δόθηκα ὁλόκληρα μὲ τις δικές τους ἔγνιες κι' ἀπόφαση δὲν πῆρα νὰ ξαναγυρίσω σ' ἁγία χώρα καὶ νὰ προσκυνήσω τὴ χάριτί σου... Μεγάλω κρίμα, μαθές, γιὰτὶ νὰ πῇς πὼς δὲν εἶχα τὴ μπόρεση...».

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειὰ τῆς κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ἐξέκρινε. Τ' ἀνταμωμὰ τῆς μὲ τὴν κυρᾶ Σταύραινα ὑστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νᾶταν χτές ἀκόμα — καὶ ξανασιμίζανε γρη῏ς μὲ ζωμένο μούτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολὴν αὐτὴν. Ἐξωμωιώθηκε ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ ἕνα βασιλέα ποὺ θέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του. Ἀφοῦ δὲ ἤρχισε νὰ λογαριάζεται μὲ αὐτοὺς τοῦ ἔφεραν ἕναν ποῦ τοῦ χρεώστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ, διέταξε τὸν κύριόν του νὰ παλίσουν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του. Τότε ὁ δούλος ἀφοῦ ἐγονάτισε τὸν προσκυνοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε: Κύριε λυτήσου με καὶ ὅλα θὰ σοῦ τὰ πληρώσω. Τότε ὁ Κύριός του τὸν ἐλυτήθηκε καὶ τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἔχρισε καὶ ὅ,τι τοῦ χρεώστούσε. Ἀφοῦ δὲ βῆκε ἔξω ὁ δούλος ἐκεῖνος συνήντησεν ἕνα συνάδελφόν του ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε ἕνα δραχμὰς. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβιασε

τὸν στενοχωροῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε: Δώσε μου ὅ,τι μοῦ χρωστᾷς. Τότε ὁ συνάδελφός του ἐγονάτισε καὶ τοῦ ἔλεγε: Λυτήσου με καὶ ὅσα σοῦ χρωστῶ θὰ σοῦ τὰ δώσω. Ἐκεῖνος δὲ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐδέχετο, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔφυγε τὸν ἐφυλάκισε ὥσπου νὰ τοῦ ἔδινε ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσε. Οἱ ἄλλοι τὸν ᾤοντο συνάδελφοι ἀφοῦ ἔβαν ὅσα ἔγιναν ἐλυτήθηκαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀφοῦ ἦσαν εἰς τὸν κύριόν των τὸν τὰ ἔκαμαν γνωστὰ ὅλα. Τότε ὁ κύριός του ἀφοῦ ἐκάλεσε τὸν ἀπάνθρωπον δούλον τοῦ εἶπε: Δοῦλε κακὲ ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ἕνα τόσον μεγάλο χρέος· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῇς τὸν συνάδελφό σου ὅπως καὶ ἐγὼ ἐλυτήθηκα σέ; Καὶ ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ ὁ κύριος ἔρριψε αὐτὸν στὴ φυλακὴ μέχρις ὅτου τοῦ δώσῃ ὅλο τοῦ τὸ χρέος. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ σ' ἐμᾶς ἕαν καθένας δὲν συγχωρῇ τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὲ τὴν πιδ πάντο παραβολὴν ὁ Θεὸς ἡμῶς μᾶς δίδει ἕνα μεγάλο μάθημα. Θέλει νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχωμε ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κάμνωμε τὸ ἴδιο εἰς τοὺς συνανθρώπους μας. Πρέπει νὰ τοὺς συγχωροῦμε κάθε σφάλμα. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ περιμένωμεν εὐσπλαχνία ἀπὸ τὸν Θεὸν ἕαν ἡμεῖς στοὺς ὁμοίους μας εἴμεθα ἀσπλαγχνοὶ καὶ σκληροὶ. Ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι γεμάτος εὐσπλαχνία ἔτσι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φερώμεθα στοὺς ἀνθρώπους. Πὼς εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρῇ τὰ ἀμέτρητα ἁμαρτήματά μας ὅταν ἡμεῖς δὲν συγχωροῦμε στοὺς ἄλλους τὰ λίγα σφάλματά τους;

Ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ αὐριανοῦ

ραίου, ποὺ ἦσαν ὅλοι παλαιοὶ γνώριμοι, ἤρθε τὴν παραμονή, τὸ βράδακι, κι' ἕνας ἄλλος δλότελα ἄγνωστος. Γι' αὐτὸν ὅμως, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ παρουσιάστηκε καὶ γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε, εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε κάπως περισσότερο...

Τὴν παραμονὴ λοιπόν ἔφτασε σ'

Εὐαγγελίου διδασκόμεθα ἐπίσης ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ μεγάλου μας Θεοῦ εἶναι φοβερὰ. Γι' αὐτὸ πρέπει σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ νὰ προσέχωμε νὰ μὴ κάνουμε τὸν Θεὸν νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον μας μὲ τὴν κακὴν μας συμπεριφορά. Σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς πείραξαν νὰ μὴ φαινώμαστε σκληροὶ καὶ ἀσπλαγχνοὶ, ἀλλὰ νὰ γίνωμε μὲ τὸ φέρισμό μας ἀγαπητοὶ σ' αὐτοὺς, ὥστε νὰ τοὺς δώσωμε νὰ καταλάβουν ὅτι μᾶς ἔφταιξαν ἄδικα καὶ ἔτσι νὰ προσπαθήσουν ἄλλη φορὰ νὰ μᾶς κάμουν καλὸ ἀντὶ γιὰ κακὸ.

Μονάχα ἔτσι θὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ ἐπουράνιος πατέρας μας θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφή καὶ θὰ μᾶς συγχωρῇ τὴς πολλὰς μας ἁμαρτίες καὶ θὰ μᾶς κάμῃ ἀξία παιδιά του.

ἀρχοντικὸ τῆς κυρᾶ Σταύραινας ἕνας νέος ὡς εἰκοσι πέντε χρονῶν καὶ ζήτησε τὴν ἴδια τὴ νοικοκυρὰ. Ἄμα ἀκούσε πὼς εἶναι ἐκεῖνος, τὸ πρόσωπό του σὰ νὰ φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ...

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου ἀνησυχοῦσε πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Τὰ Γιάννενα ἦταν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ βυθισμένα στὴν ὀμίχλη τους!... Ὁ Ἀλῆ πασσάς, στὸ παλάτι του, εἶχε συγκεντρωμένους μερικοὺς Σουλῶτες, μὲ τοὺς ὁποίους τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σὲ σχέσεις ἀγαθές... Μεταξύ τους βρισκόταν καὶ δύο παιδιὰ, ἀμούστακα ἀκόμη!...

Τὸ ἓνα εἶχε ἀδρά χαρακτηριστικά!... Ἡλιοψημένος, ζωηρός, λεβέντης, εἰδειχνε πὼς θὰ ἦταν καμὰρι τοῦ Σουλῶ, ἀέτος τῶν Ἡπειρωτικῶν βουνῶν, πολεμιστὴς ἀφθαστος...

Ὁ ἄλλος ἦταν σιωπηλὸς καὶ συνεσταλμένος... Τὰ μάγουλά του κοκκίνιζαν, σὰν κοριτσιοῦ, στὴν πρώτη ἐρώτησι τοῦ σατράπου... Ὁ νέος αὐτός, ἀναθρεμμένος στὴν Κέρκυρα, συνδυάζει στὸν χαρακτήρα του τὸ Σουλῶτικο ἀνδρισιμὸ μὲ τὴν Κερκυραϊκὴ γαλατικὴ εὐγένεια!

— Αὐτός — κι' εἰδειχναν, τὸν πρωτὸν στὸν Ἀλῆ πασά — εἶναι ὁ ἀνδρειότερος ἀπ' ὅλους τοὺς Σουλῶτες, ἔλεγαν οἱ μεγαλειότεροι.

Καὶ γιὰ τὸν ἄλλον — τὸν συνεσταλμένο — δὲν εἶχαν λόγια νὰ ποῦν... Λὲς κι' ἐντρεπόταν γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δὲν φαινόταν γιὰ Σουλῶτη.

Μὰ ὁ Ἀλῆ πασσάς εἶχε πολλὰς ἐπιφυλάξεις:...

— Ὅχι, ὄχι... Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μικρός ὁ ἀνδρειότερος τῶν Σουλῶτων... Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ σιωπηλὸς θὰ φάη πολλὴ Τουρκία!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀλῆ πασά ἦταν πράγματι προφητικά!... Γιατί καὶ

τὰ δύο Σουλῶτοπούλα ἦταν Μποτσα-ραῖοι...

Κι' ὁ πρωτός, ὁ Κώστας Μπότσαρης, κι' ὁ ἄλλος, ὁ σιωπηλὸς κι' εὐγενικός, μὲ τὸ παρθενικὸ ἐρύθημα στὸ πρόσωπο, ἦταν ὁ ἐνδοξος στρατηγός, ὁ Μάρκος Μπότσαρης, ποὺ στὶς 9-10 Αὐγούστου τοῦ 1823, ἔπεσε στὸ πεδῖον τῆς μάχης, σὰν Σουλῶτης, σὰν Ἕλληνας...

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης, γέννημα τοῦ Σουλῶ, εἶχε πιά κατακτήσει τὴ δόξα στὰ στρατόπεδα. Πολεμιστὴς ἄριστος, εἶχε φθάσει στοῦ ἀρχιστρατήγου τὸ ἀξίωμα, καὶ εἶχε ἀνεβῆ τόσο ψηλά, κερδίζοντας τοὺς βαθμοὺς μὲ τὸ σπαθί, μὲ τὶς λαθωματιῆς τῶν ἀνδρείων...

Μὰ σὰν ἀντελήφθη ὁ Μάρκος πὼς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ἀντιζηλίει, μπροστὰ στοὺς στρατιώτες, πήρε τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, τὸ φίλησε, εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκείνους ποὺ τοῦ τὸ προσέφεραν, καὶ ἔπειτα τὸ ξέσχιζε:

— Ὁ θέλων, εἶπε, νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του, δὲν ἔχει ἀνάγκη διπλωμάτων, ἀλλὰ σπάθης...

Κι' ἔπειτα συγκινημένος προσέθεσε:

— Ὅποιος θέλει δίπλωμα, τὸ παίρνει αὐριο μπροστὰ στὸν ἐχθρό!...

Καὶ πραγματικὰ στὶς 9 Αὐγούστου 1823 ὁ Μάρκος Μπότσαρης μὲ τὸ σῶμα τῶν Σουλῶτων στρατοπεδεύει στὸ Σοβολάκο καὶ στὸν Ἅγιο Βλάση, ἐτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἐχθρὸ ποὺ εἶχε ὑποτάξει τὸν Ἀσπροπόταμο, τὰ Ἄγραφα καὶ εἶχε φθάσει στὰ πρόθυρα τοῦ Καρπενησιοῦ... Καὶ ὁ ἐχθρός ἦταν πολυπληθής. Ἐπὶ κεφαλῆς εἶχε τὸ Σκόδρα πασά, ποὺ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κυριεύσῃ ὁλόκληρο τὴν Αἰτωλοκαρνανία καὶ νὰ σφάξῃ τοὺς ἀπίστους...

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης κατέστρωσε τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως.

Αἰφνιδιαστικὴ νυκτερινὴ ἐπίθεσις στὸ ἐχθρικό στρατόπεδο! Ὁ αἰφνιδισμός θὰ ἐγίνετο ἀπὸ 240 μόνον ἀνδρας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτὸν τὸν Ἰδιο! Ἄλλο μικρὸ ἀπόσπασμα Σουλῶτων ἔστειλε ὅπως αἰφνιδιάσῃ πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν νότων... Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο θὰ προσεποιεῖτο διττὸ ἦτο Ἀλβανικόν!... Θὰ πυροβολοῦσαν ὅλοι ὁμαδὸν καὶ κατόπιν θὰ ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ... Ἔτσι θὰ ἐδημιουργεῖτο σύγχυσις, τῆς ὁποίας θὰ ἐπωφελεῖτο τὸ κύριον σῶμα τοῦ αἰφνιδισμοῦ ὑπὸ τὸν Μάρκον Μπότσαρη...

Ἔτσι καὶ ἐγίνετο...

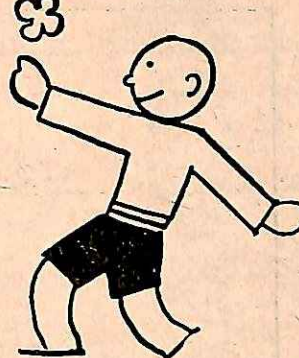
Μόλις ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Μάρκος μὲ τοὺς 240 ἀνδρας του ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἀντιπάλων φωνάζων:

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 1448)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΟΠΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ «Ἀλῶνι», τὸ θεαματικὸ παιγνίδι τῶν Ἀγράφων Θεσσαλίας. — Τί εἶναι ἡ «Ἀμολυσιὰ» ποὺ παίζεται στὴν Λαμία. — Τὸ κυνηγητὸ κούτσα-κούτσα καὶ τὸ... ξυλοκόπημα τῶν χαμένων! — Ἕνα δύσκολο ἀλλὰ ὠραῖοτατο παιγνίδι τῶν Παξῶν καὶ τῆς Κερκύρας.

Τὰ περισσότερα παιγνίδια ποὺ παίζουν τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι πανελλήνια. Γιατί τὸ ἓνα παιδί μὲ τ' ἄλλο, μεταδίδουν τὸ παιγνίδι ποὺ ἔμαθαν ἀπ' τὸν ἑνα τὸπο στὸν ἄλλο, ποὺ θὰ μεταδοῦν.

Υπάρχουν ὅστόσο καὶ πολλὰ παιγνίδια ποὺ εἶναι προνόμιον ὁρισμένων τόπων τῆς πατρίδας μας, παιγνίδια «τοπικά» ποὺ παίζουνται μόνον σ' ἓνα νησί τοῦ Αἰγαίου, σὲ κάποιο ὄρεινὸ χωριὸ τῆς Θεσσαλίας ἢ σ' ἓνα ἀπομακρυσμένο κάμπο τῆς χώρας μας καὶ ποὺ γιὰ διαφόρους λόγους δὲν ἔγιναν γνωστὰ στὸ πανελλήνιο.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θὰ περιγράψωμὲν στὴν παρούσα σελίδα μας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ παιγνίδια γιὰ μεγάλα κάπως παιδιὰ ἀπὸ 12 χρονῶν κι' ἐπάνω καὶ καταλήγοντας στὰ παιγνίδια μὲ τραγούδια ποὺ εἶναι ἡ λατρεία τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ κυρίως τῶν κοριτσιῶν.

Τὸ Ἀλῶνι

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται στὰ Ἄγραφα τῆς Θεσσαλίας.

Τὰ παιδιὰ διαιροῦνται σὲ δύο ὁμάδες, χαράζουν ἓνα μεγάλον κύκλο, τὸ «ἄλῶνι», σ' ἓνα ὁμαλὸ μέρος, καὶ μέσα σ' αὐτὸ μπαίνει ἡ μία ὁμάς.

Ἡ ἄλλη περιτριγυρίζει ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο. Ἕνα παιδί τῆς ἔξω ὁμάδος κρατᾷ μὴ μπάλλα λαστιχένια καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν κύκλο.

Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κύκλου τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ μετακινεῦνται γιὰ νὰ μὴ χτυπηθοῦν. Ὅσοι χτυπηθοῦν βγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸ παιγνίδι. Ὅταν δὲ χτυπηθοῦν ὅλα πιά τὰ παιδιὰ, μπαίνει μέσα στ' ἄλῶνι ἡ δεύτερα ὁμάς καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται μὲ τὰ ἀπαραίτητα γέλια καὶ χάχανα ποὺ προκαλεῖ ἡ γενικὴ προσπάθεια τῶν παιδιῶν νὰ ξεγελάσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον...

Υπάρχουν καὶ μερικοὶ κανόνες ποὺ διέπουν τὴν τάξι τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ: Ἐκεῖνος ποὺ πετᾷ τὴν μπάλλα πρέπει νὰ προσέξῃ νὰ μὴ πατήσῃ στὴν γραμμὴ τοῦ κύκλου. Ἄν πατήσῃ, χάνει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Ἐπιτρέπεται σ' αὐτὸν ποὺ κρατᾷ τὴν μπάλλα νὰ διασχίσῃ τὸ «ἄλῶνι» καὶ νὰ βγῇ στὸ ἀπέναντι μέρος. Ἐνῶ ὁ μὴ διασχίζει ἀπαγορεύεται νὰ ρίξῃ τὴν μπάλλα...

Οἱ ἐντὸς τοῦ κύκλου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πηδήσουν ἔξω ἀπ' τ' ἄλῶνι τὴν ὥρα ποὺ τοὺς σημαδεύουν μὲ

τὴν μπάλλα. Ἔτσι, ἂν χτυπηθοῦν ἔξω «δὲν πιάνεται».

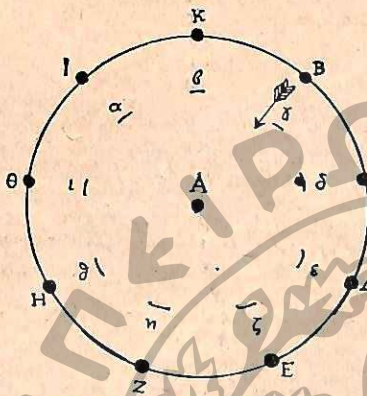
Τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ μεγάλες παραλλαγές, τόσες ποὺ τὸ καταντοῦν ἀγνωρίστο, παίζεται στὴν Τοπλία Ἀμφίσσης μὲ τὸ ὄνομα «ὀρθοπαπουτράνα», καὶ στὴν Ἀκαρνανία μὲ τ' ὄνομα «ψηλός».

Ἡ Ἀμολυσιὰ

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ προνομιακὰ παιγνίδια τῆς Λαμίας. Ἡ ἀμολυσιὰ ἔχει διαδοθῇ καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ὄνομα «μεγάλη ἢ μικρὴ ἀμπόλυσια», ἀλλὰ μὲ πολλὰς παραλλαγές.

Ἡ «ἀμολυσιὰ» τῆς Λαμίας παίζεται ὡς ἑξῆς:

Ἡ παρέα βρίσκει ἓνα χωρὶ, προφυλαγμένο ἀπὸ ἓνα τοῖχο στὴ μιά πλευρά του. Ἐμπρὸς στὸν τοῖχο αὐτὸ χαράζουν τὰ παιδιὰ ἓνα μεγάλο ἡμι-

κύκλο. Εἶναι ἡ «ἀμολυσιὰ». Μὲ ἓνα λάχνισμα διαλέγουν τὴν μάνη, ἡ ὁποία μπαίνει στὸ ἡμικύκλι τῆς ἀμολυσιᾶς. Ἀπ' ἐκεῖ φωνάζει:

«Θέλω τὸν Κώστα» π.χ.

Τ' ἄλλα παιδιὰ μόλις ἀκούσουν τ' ὄνομα τοῦ συντρόφου τῶν ὁμοῦν κατεπάνω του καὶ τὸν ἀρχίζουν στὰ χτυπήματα. Ὁ Κώστας ὁρμᾷ νὰ μῇ στὴν ἀμολυσιὰ. Ἐκεῖ βρίσκεται στὸ ἀσυλὸν του! Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν χτυπήσῃ, οὔτε νὰ μῇ μέσα.

Στὸ μεταξύ «ἡ μάνη» τοῦ φωνάζει: —Κώστα! Ἔβγα κούτσα-κούτσα! Ὁ Κώστας βγαίνει ἀπ' τὴν ἀμολυσιὰ κούτσαίνοντας καὶ ἀρχίζει νὰ κυνηγᾷ τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν περιτριγυρίζουν καὶ τοῦ ἀπευθύνουν διάφορα ἄθῳα πειράγματα.

Ὅταν καταφέρῃ νὰ χτυπήσῃ κά-

ποιον, πατᾷ κάτω μὲ τὰ δύο πόδια καὶ εἶναι ἐλεύθερος. Στὸ μεταξύ, τ' ἄλλα παιδιὰ ὁμοῦν ἐπάνω σ' αὐτὸν ποὺ χτύπησε, στὸν Παῦλο π.χ., καὶ ἀρχίζουν νὰ τοῦ δίδουν χτυπήματα στὴν πλάτη καὶ στὰ πόδια. Ὁ Παῦλος τότε σπεύδει μὲ τὴ σειρά του νὰ βρῇ ἄσυλο στὴν «ἀμολυσιὰ».

Ἐάν ὁ μὴς ἡ ἀμολυσιὰ εἶναι μακρὰ τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξῃ:

— Θέλω τὸν Γιώργο π.χ. Ὁ Γιώργος ὀφείλει νὰ τρέξῃ στὴν ἀμολυσιὰ, κι' ἀφοῦ πατήσῃ μέσα, νὰ βγῇ κούτσαίνοντας καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ χτυπούμενου!

Τὰ παιδιὰ σκορπίζονται. Καὶ ὁ Παῦλος συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Γιώργο ποὺ πηδᾷ κούτσα-κούτσα, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀμολυσιὰ. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ στὸ μεταξύ ξαναπηλίσάζουν καὶ ἐνοχλοῦν καὶ τοὺς δύο, ἔως ὅτου αὐτοὶ φτάσουν στὴν ἀμολυσιὰ καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχίσῃ ἀπ' τὴν ἀρχή.

Τὸ Μπαλόνι

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται στοὺς Παξοὺς καὶ στὴν Κέρκυρα. Τὰ παιδιὰ μοιράζονται σὲ δύο ὁμάδες. Κάνουν «λάχνισμα» ποὶ ὁ μὴς θὰ πρωτοπαίξῃ καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχίζει. Τὰ παιδιὰ τῆς ὁμάδος ποὺ πρωτοπαίξῃ σχηματίζουν ἓνα κύκλο στὸ χῶμα καὶ βάζουν ὁλόγυρα καὶ σὲ ἀπόστασι τριῶν σχεδὸν μέτρων τὴν μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη μεγάλες πέτρες ποὺ τίς ὀνομάζουν «κίτσους».

Ἐκεῖ ὅπου θὰ παιχθῇ τὸ «μπαλόνι» εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχῃ κι' ἓνα δέντρο, τὸ ὁποῖον θὰ θεωρηθῇ σὰν ἕνας «κίτσος».

Κάθε παιδί τῆς πρώτης ὁμάδος θὰ πιάσῃ κι' ἓνα «κίτσος». Στὴ μέση τοῦ κύκλου, στὸ κέντρο, στέκεται ἓνα παιδί τῆς ἀντιπάλου ὁμάδος.

Ὅταν ἀρχίσῃ τὸ παιγνίδι, τὸ παιδί Α ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ κύκλου, ρίχνει τὴν μπάλλα στὸν ἀντίπαλο Γ τῆς πρώτης ὁμάδος, ποὺ ἔχει γιὰ «κίτσος» τοῦ τὸ δέντρο. Ὁ Γ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὴν μπάλλα μὲ τὰ χέρια. Ἄν τὸ πετύχῃ, ἡ μπάλλα ἐπιστρέφει στὸν Α, ὁ ὁποῖος τὴν παίρνει, ἔστω καὶ ἀπὸ κάτω καὶ τὴν ξαναρρίχνει. Ἄν τοῦ ξεφύγῃ καὶ τὴν πιάσῃ κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Α ποὺ εἶναι παρατεταγμένοι πίσω καὶ ὁλόγυρα ἀπ' τὴν πρώτη ὁμάδα, τότε ὁ Γ εἶναι χαμένος καὶ φεύγει, ἔρχεται δὲ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ κάποιος τῆς ὁμάδος του, ἓνας δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι.

Μιχ. Χ.

(Συνέχεια εκ του 42ου τεύχους)

—Μόνο μία φορά θα φύγω, αποκρίθη-
κα γιά να πάω να ιδω τον Βιτάλη.
—Νά πᾶς, παιδί μου.

Τό σπίτι εκείνο, πού είχαμε πέσει στην
πόρτα του, ανήκε στην περιοχή της
Γκλασιέρας κι' ο κηπουρός πού τό κατοικούσε, λέγουν-
ταν Πέτρος 'Ακκέν. 'Η οικογένειά του, τή στιγμή αυτή,
ἀπαρτίζονταν από πέντε πρόσωπα: τόν πατέρα, δυό α-
γόρια, 'Αλέξη καί Βενιαμίν, καί δυό κορίτσια, Στεφάνια
τή μεγαλύτερη καί τή μικρότερη Λίζα. 'Η Λίζα ήταν βου-
θή· ὄχι ὅμως βουθή· γιατί τότε θάταν καί κου-
φή. Στην ἀρχή, δυό χρόνια, μιλούσε· ἔπειτα, ἄξαφνα,
πρὶν κλείσῃ τὰ τέσσερα χρόνια, ἔχασε τήν ὁμιλία. Τό πά-
θημα αὐτό, πού τῆς ἦλθε ἀπὸ ἐκλαμψία, δέν ἐπιδράσε
εὐτυχῶς τῇ διάνοιά της, πού ἀπεναντίας εἶχε λάβει μιά
πρόωρη, ἑκτακτὴ ἀνάπτυξη. "Ολα τὰ ἐννοοῦσε κι' ὅλα τὰ
ἔλεγε μέ τὰ μάτια καί μέ τὰ γνεύματα. Πολλές φορές,
σὲ φτωχὲς μάλιστα οἰκογένειες, ὅταν ἕνα παιδί ἔχη κα-
νένα τέτοιο ἐλάττωμα, οἱ ἄλλοι τό παραμελοῦν, τὸ ἀντι-
παθοῦν, τὸ ἐγκαταλείπουν. Τίποτα τέτοιο δέν συνέβη μέ
τῇ Λίζα. 'Η χάρι της, ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ γλύκα της, ἡ
καλωσύνη της τὴν ἐπροφύλαξαν ἀπὸ τῇ σκληρῇ αὐτῇ
τύχῃ. Τ' ἀδέλφια της τὴν ἀνέχονταν χωρὶς νὰ τὴν περι-
γελοῦν· ὁ πατέρας της τὴν κοίταζε στὰ μάτια· ἡ ἀδελφή
της τὴν ἐλάτρευε.

"Ἄλλη φορά, στίς οἰκογένειες τῶν εὐγενῶν, τὰ δικαι-
ώματα τοῦ πρωτογέννητου, τὰ πρωτοτόκια, ἦταν προνό-
μιο σπουδαῖο. Σήμερα, στίς οἰκογένειες τῶν ἐργατικῶν,
ἔχει βαρεία εὐθύνη ὁποῖος γεννηθῇ πρῶτος, καί μάλιστα
ἀν εἶναι κορίτσι. 'Η γυναίκα τοῦ Πέτρου 'Ακκέν εἶχε πε-
θάνει ἕνα χρόνο μετὰ τὴν γέννησι τῆς Λίζας καί ἀπὸ τὴν
ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Στεφάνια, δυό χρόνια μόνο μεγαλύτερη
ἀπὸ τὸν 'Αλέξη, ἔγινε οἰκοδόποινα. Ἀντὶ νὰ πηγαίνει
σχολεῖο, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάθεται στὸ σπίτι, νὰ μα-
γειρεύῃ, νὰ μπαλῶν τὰ ρούχα τοῦ πατέρα της καί τῶν
παιδιῶν, νὰ κρατῇ τὴν ἀγκαλιά της τῇ Λίζα. Σεικνώντας
πὼς ἦταν κόρη καί ἀδελφή τους, συνήθισαν σὲ λίγο νὰ
τὴ θεωροῦν σάν μιά ὑπηρετρία— καί ὑπηρετρία μάλιστα
πού δέν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὴν καλοπιάσουν γιὰ τ' ἤξεραν
πὼς δέν θὰ τοὺς ἔφευγε ποτέ...

Νά κρατῇ τῇ Λίζα τὴν ἀγκαλιά της, νὰ παίρνῃ τὸν
Βενιαμίν ἀπ' τὸ χέρι, νὰ δουλεύῃ ὅλη μέρα, νὰ σηκώνεται
πρωτὶ γιά νὰ κάνῃ τὸ γάλα τοῦ πατέρα της, πρὶν φύγῃ μέ
τ' ἀμάξι γιά τὴν 'Αγορά· νὰ πλαγιάζῃ ἄργα, γιά νὰ συ-
γυρίζῃ τὸ σπυτικό μετὰ τὸ δείπνο· νὰ πλένῃ τ' ἀσπρόρου-
χα τῶν παιδιῶν στὸ πλυσταρεῖο, νὰ ποτίζει τὸ καλοκαίρι τὸν κήπο,
ὅταν βρίσκονταν μιά στιγμή χω-
ρὶς δουλειά· νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ
κρεβάτι τῇ νύκτα, γιά ν' ἀπλώ-
νῃ ψάθες, τὸν χειμῶνα, ὅταν ἔ-
πιανε ἄξαφνα παγωνιά—αὐτὴ ἦ-
ταν ἡ ζωὴ τῆς Στεφανίας. Ποτέ
της δέν ἔπαιξε, δέν ἐγέλασε, δέν
ἐχάρηκε σάν παιδί. Δεκατεσσά-
ρων χρόνων, καί τό πρόσωπό
της ἦταν περίλυπο, μελαγχολικό
σάν καμμιᾶς γεροντοκόρης. Μό-
νο πού τὸ φάτιζε μιά ἀχτίδα
καλωσύνης καί καρτερίας...

Μόλις κρέμασα τὴν ἄρπα μου,
στὸ καρφὶ πού μοῦ ἔδειξαν, κι'
ἀρχισα νὰ τοὺς διηγοῦμαι πὼς
πέσαμε ἀπ' τὴν κούρασι στὸ δρό-
μο, καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ τὸ Ζαν-
τιγύ, ὅπου εἶχαμε πάει μέ τὴν ἑλ-
πίδα νὰ κοιμηθῶμε σ' ἕνα λατο-

μεῖο, ὅταν ἄξαφνα ἀκούω ἕνα ξύσιμο στὴν πόρτα τοῦ
κήπου κι' ἕνα γαύγισμα θρηνητικό.

—'Ο Κάπης! εἶπα, σηκώνομενος εὐθύς.
Μὰ ἡ Λίζα μ' ἐπρόλαβε: ἔτρεξε στὴν πόρτα καί τὴν
ἀνοίξε.

'Ο Κάπης ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα σὲ μένα καί, καθὼς
τόν πήρα στὴν ἀγκαλιά μου, ἀρχισε νὰ μοῦ γλείφῃ τὸ
πρόσωπο μέ γρυλλισματάκια χαράς. "Ολο τοῦ τὸ σῶμα
ἔτρεμε.

—'Αμὴ ὁ Κάπης; ρώτησα τὸν κύρ Πέτρο.

Κατάλαβε τὴν ἐρώτησί μου.

—Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε· κι' ὁ Κάπης θὰ μείνῃ ἐδῶ.
Σὰ νὰ κατάλαβε τώρα κι' ὁ σκύλος, πήδησε κάτω.
ἔβαλε τὸ δεξὶ του πόδι στὸ στήθος του κι' ἐχαίρετ' ἑ-
αυτὸ ἔκαμε τὰ παιδιά νὰ γελάσουν πολὺ, προπάντων τῇ
Λίζα. Γιά νὰ διασκεδάσουν περισσότερο, εἶπα τοῦ Κάπης
νὰ κάμῃ κανένα παιγνίδι· μὰ δέν θέλησε· ἀνεβαίνοντας
πάλι στὰ γόνατά μου, ἀρχισε νὰ μὲ φιλεῖ· ἔπειτα, κατε-
βαίνοντας, ἀρχισε νὰ μὲ τραβᾷ ἀπ' τὸ μανίκι.

—Θέλει νὰ βοῦμε, ἔχει δίκιο.

—Γιὰ νὰ σὲ πᾶθ ὁ κύριός σου;

Οἱ ἀστυνομικοί, πού εἶχαν σηκώσει τὸν Βιτάλη, εἶχαν
πῆ πὼς θὰ γυρίζαν νὰ μὲ ἀνακρίνουν, ἅμα θὰ ζεσταινό-
μουν καί θὰ ξυπνοῦσα. Μὰ δέν εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ τοὺς
περιμένω. Θάρχουνταν κιόλας; Κι' ἐγὼ πού θὰ ἤθελα νὰ
μάθω γιά τὸν Βιτάλη; Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν νεκρός, ὅπως
τόν ἐνόμισαν. Κι' ἐγὼ δέν ἤμουν. Δέν μποροῦσε νὰ ξυπη-
σῇ κι' ἐκεῖνος σάν καὶ μένα;

Βλέποντας τὴν ἀγωνία μου, ὁ κύρ Πέτρος μὲ πῆγε
στὸ γραφεῖο τοῦ 'Αστυνόμου. 'Εκεῖ μοῦ ἔκαμαν ἕνα σω-
ρὸ ἐρωτήσεων· μὰ δέν ἀποκρίθηκα, παρ' ἀφοῦ μ' ἔθεβαίω-
σαν πὼς ὁ Βιτάλης εἶχε πεθάνει.

Τὰ λίγα πού ἤξερα, τὰ εἶπα ὅλα. Μὰ ὁ 'Αστυνόμος
ἤθελε νὰ μάθῃ περισσότερα· κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ ρω-
τᾷ, γιά μένα καί γιά τὸν Βιτάλη. "Οσο γιά μένα ἀποκρί-
θηκα πὼς δέν εἶχα γονεῖς καί πὼς ὁ Βιτάλης μὲ εἶχε νοι-
κιάσει ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς παραμάνας μου.

—Καὶ τώρα; μὲ ξαναρώτησε ὁ 'Αστυνόμος.

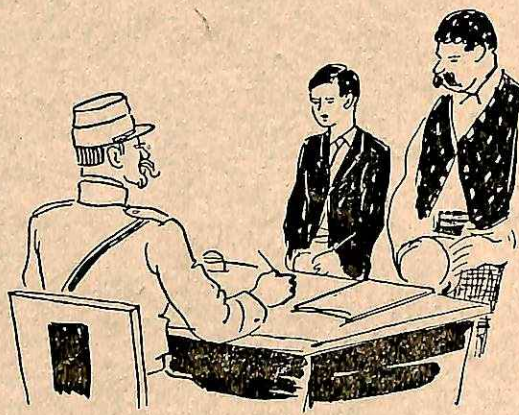
'Εδῶ μίλησε ὁ κύρ Πέτρος.

—Τὸν παίρνουμε μεις, εἶπε, ἀν θελήσετε νὰ μᾶς τὸν ἐμ-
πιστευθῇτε.

'Ο 'Αστυνόμος, ὄχι μόνο θέλησε νὰ μ' ἐμπιστευθῇ στὸν
κηπουρό, παρὰ καί τὸν ἐπαίνεσε γιά τὴν καλὴ του πράξι.

—Ἐπρεπε τώρα ν' ἀποκριθῶ καὶ γιά τὸν Βιτάλη. Κι'
αὐτὸ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατί δέν ἤξερα σχεδὸν
τίποτα. Ὑπῆρχε ὥστόσο κάποιο
σκοτεινὸ σημεῖο, πού θὰ μπορού-
σα νὰ μιλήσω γι' αὐτό: Δηλαδή
ἐκεῖνο πού συνέβη στὴν τελευ-
ταία μας παράστασι, ὅταν ὁ Βι-
τάλης τραγοῦδῃσε σὲ τέτοιον
τρόπο, ὥστε νὰ κινήσῃ τὴν ἐκ-
πληξί καί τὸν θαυμασμό τῆς με-
γάλης κυρίας. "Ἦταν ἀκόμα κι'
οἱ ἀπειλὲς τοῦ Γαροφύλη. Σκέ-
φθηκα ὅμως, πὼς θάκανα καλύ-
τερα νὰ σωπάσω. "Ἐνα πράγμα,
ἕνα μυστικό, πού ὁ κύριός μου
τὸ ἔκρυψε τόσο καλὰ ὅσο ζούσε,
ἔπρεπε νὰ μὲ φανερωθῇ μετὰ τὸ θά-
νατό του;

Μ' αὐτοὶ οἱ 'Αστυνόμοι, ὅταν
ξέρουν τὴ δουλειά τους, κάνουν
τέτοιες ἐρωτήσεις, πού εἶναι ἀδύ-
νατο νὰ ξεφύγῃ ἕνα παιδί, ὅσο κι'
ἀν θέλῃ νὰ σωπάσῃ. "Ἐτσι τὴν ἔ-
παθα κι' ἐγὼ. Σὲ πέντε λεπτά

Πῆγα μέ τὸν νέο μου προστάτη
στὴν 'Αστυνομία.

τῆς ὥρας, ὁ 'Αστυνόμος μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ πῶ ὅσα
ἐγὼ ἤθελα νὰ κρύψω κι' ὅσα ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μάθῃ.

—Νά τὸν πᾶς σ' αὐτὸν τὸν Γαροφύλη, εἶπε σ' ἕνα ἀστυ-
φύλακα. "Ἀμα βρεθῇ στὴν ὁδὸν Δελουρσίν, θὰ γνωρίσῃ
τὸ σπίτι. Θ' ἀνεβῇς μαζί του καί θ' ἀνακρίνης τὸν Γα-
ροφύλη.

Ξεκινήσαμε οἱ τρεῖς: ὁ ἀστυφύλακας, ὁ πατέρας
κι' ἐγὼ.

"Ὅπως τὸ εἶπε κι' ὁ 'Αστυνόμος, εὐκόλα γνώρισα τὸ
σπίτι κι' ἀνεβήκαμε στὸ τέταρτο πάτωμα. 'Ο Ματτίας δέν
ἦταν ἐκεῖ. "Ἰσως θὰ τὸν εἶχαν στείλει στὸ Νοσοκομεῖο.
"Ἀμα ὁ Γαροφύλης εἶδε τὸν ἀστυφύλακα κι' ἐγνώρισε, κι'
ἐμέ, ἐχλώμιασε βέβαια ἀπὸ φόβο. Συνήλθε ὅμως ἅμα
ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀστυνομικοῦ γιά τοῖο λόγο πῆ-
γαμε στὸ σπίτι του.

—'Α, τὸν καὶ μένο τὸ γέρο! εἶπε· πέθανε!

—Τὸν ἐγνώριζες;

—"Ω καί, πολὺ.

—Πές μας λοιπὸν τί ξέρεις γι' αὐτόν.

—'Ο Γαροφύλης τότε διηγήθηκε:

—Τ' ὄνομά του δέν ἦταν Βιτάλης. Λέγονταν Κάρολος
Μπαλζάνης· καί ἀν ἦσαστε, ἐδῶ καί τριανταπέντε—σα-
ράντα χρόνια στὴν 'Ιταλία, θὰ ἔφθανε μόνο αὐτὸ τὸ ὄνο-
μα νὰ σὰς πῇ ποῖος ἦταν ὁ ἀνθρώπος πού πέθανε στὸ δρό-
μο ἀπὸ τὸ κρῦο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Κάρολος Μπαλζά-
νης ἦταν ὁ περιφημότερος τεχνόρος τῆς 'Ιταλίας κι' οἱ θρί-
αμβοὶ του στὰ μεγάλα θεάτρα ἐμειναν ἱστορικοί. Τραγοῦ-
δῃσε παντοῦ, στὴ Νεάπολι, στὴ Ρώμη, στὸ Μιλᾶνο, στὴ
Φλωρεντία, στὸ Λονδίνο, στὸ Παρίσι. Μὰ ἦλθε ἡμέρα πού
ἔχασε τῇ φωνῇ του. Τότε, ἀφοῦ δέν μπορούσε πιά νὰ εἶναι
ὁ βασιλιάς τοῦ τραγουδιοῦ, δέν καταδέχθηκε νὰ παίξῃ
σὲ θεάτρα μικρότερα, παρακατινὰ καί νὰ καταστρέψῃ
τῇ φήμῃ, τῇ δόξῃ, πού εἶχε ἀποκτήσει. "Ἀφῃσε λοιπὸν τὸ
ἐνδοξο ὄνομα τοῦ Καρόλου Μπαλζάνη κι' ἔγινε Βιτάλης.
Κρύβονταν ἀπ' ὅλους ἐκείνους πού τὸν εἶχαν γνωρίσει
στὸν καλὸ του καιρὸ. "Ἐπρεπε ὡς τόσο νὰ ζῇσῃ καί δοκί-
μασε διάφορα ἐπαγγέλματα· μὰ δέν πέτυχε σὲ κανένα.
"Ἐτσι, ἀπὸ ἀποτυχία σὲ ἀποτυχία, κατάντησε νὰ γυμνά-
ζῃ σκυλιά. "Ο μεγαλύτερος τεχνόρος τῆς 'Ιταλίας, θιασάρ-
χης σκύλων! Μὰ μὲ ὅλη του τὴ φτώχεια, διατηροῦσε πάν-
τα τὴν περηφάνειά του καί θὰ πέθαινε ἀπὸ ντροπὴ, ἀν μᾶ-
θαινε ποτέ ὁ κόσμος πὼς ὁ μεγάλος Κάρολος Μπαλζά-
νης ἦταν ὁ φτωχὸς Βιτάλης. "Ἀπὸ μιά σύμπτωσι, ἔτυχε
νὰ μάθω ἐγὼ τὸ μυστικό του...

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἐξήγησι...

Δυστυχισμένη Κάρολε Μπαλζάνη, ἀγαπημένη μου Βι-
τάλη, θαυμάσιε! Καί βασιλιάς ἀληθινὸς ἀν μοῦ ἔλεγαν
πὼς ἦσουν μιά φορά, δέν θὰ παραξευεύομαι καθόλου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κηπουρός.

Τὴν ἄλλη μέρα θὰ κήδευσαν τὸν Βιτάλη κι' ὁ πατέρας
μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ πᾶθ στὴν κηδεῖα.

"Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μου λύπη, τὴν ἄλλη μέρα δέν μπό-
ρεσα νὰ σηκωθῶ, γιατί τῇ νύκτα μ' ἐπίασε ἕνας μεγάλος
πυρετός. "Ἀρχισε μὲ ρίγος, ἔπειτα ὅλο μου τὸ σῶμα ἔγι-
νε φωτιά. Τὸ στήθος μου, ἀπὸ μέσα, μ' ἔκαιγε. Κατάλαβα
πὼς ἀρρώστησα κι' ἐγὼ σάν τὸν Καρδούλη, ὅστερ' ἀπὸ
τῇ νύκτα πού πέρασα ἀπάνω στὸ χιονισμένο δένδρο.

Καί πραγματικῶς, εἶχα πάθει περιπνευμονία.
"Ἡ σοβαρὴ αὐτὴ ἀρρώστεια μ' ἔκαμε νὰ ἐκτιμῶσω πε-
ρισσότερο τὴν καλωσύνη τῆς καινούργιας μου οἰκογέ-
νειας καί πρὸ πάντων τὴν ἀφοσίωσι τῆς Στεφανίας.

"Ἀν καί στὰ φτωχόσπιτα σπάνια φωνάζουν γιὰτὸ, ἡ
κατάστασίς μου τοὺς φόβισε τόσο, ὥστε ἔκαμαν γιά μένα
ἐξάφρεσι. "Ο γιαιτὸς ἦλθε, μ' ἐξέτασε, ἄκουσε πὼς εἶχα
περάσει μιά νύχτα ἐξω στὰ χιόνια, δέν χρειάστηκε τίποτ'
ἄλλο γιά νὰ καταλάβῃ τὴν ἀρρώστειά μου κι' εἶπε πὼς
ἔπρεπε νὰ μὲ πᾶνε στὸ Νοσοκομεῖο.

"Ἦταν, ἀλήθεια, τὸ ἀπλούστερο καί τὸ εὐκολώτερο.
"Ο πατέρας ὅμως δέν τὸ παραδέχθηκε.

—'Αφοῦ ἦλθε κι' ἔπεσε στὴν πόρτα μας, εἶπε, κι' ὄχι
στὴν πόρτα τοῦ Νοσοκομείου, πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε.

"Ὅσα κι' ἀν τοῦ εἶπε ὁ γιαιτὸς, ὁ κύρ Πέτρος ἔμεινε
ἀμετάπειστος. "Ἐπρεπε νὰ μὲ κρατήσουν. Καί μ' ἐ-
κράτησαν.

Καί μέσ' στίς τόσες φροντίδες πού εἶχε, ἡ καλὴ Στε-
φάνια, ἔβαλε στὸ κεφάλι της καί τῇ δικῇ μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

Κατὰ τὸν Αὐγουστον ἡ
Σελήνη ἀρχίζει νὰ ἀνα-
τέλλῃ διαρκῶς καί βραδυ-
τερον καί νὰ ἐλαττοῦται τὸ
φῶς της. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ
μποροῦμε νὰ παρατηρήσω-
μεν καλλίτερον τὸ μεγα-
λοπρεπὲς θέαμα τοῦ ἐνά-
στρου οὐρανοῦ πού κοσμεῖ-
ται μέ τὴν ζώνην τοῦ Γα-
λαξία.

Πλανῆται

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ λυκό-
φωτος καί ἀκριβῶς περὶ
τὴν 8ην ἐσπερινὴν προβάλλ-
ει εἰς τὴν Ἀνατολὴν μέ με-
γαλοπρέπειαν ὁ πλανήτης
"Αρης. Προσεγγίσις τὴν
Γῆν τὴν 27ην παρελθόντος
μηνὸς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀπο-
μακρύνεται αὐτῆς, χωρὶς
νὰ παύσῃ νὰ παρουσιάζῃ
μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Τὰ
ἀποτελέσματα τῶν παρατη-
ρήσεων τῶν ἀστρονόμων
θὰ δημοσιευθοῦν ἔπειτα ἀ-
πὸ ὀλίγους μῆνας διότι καί
τώρα ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν
παρατηροῦν.

'Ο Ζεὺς, πού εἶναι 1.300
φορὲς μεγαλειότερος ἀπὸ
τὴν Γῆν, ἀνατέλλει εἰς τὰς
10 τὸ βράδυ πρὸς τὸ ΒΑ
μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῶ ὁ
"Αρης ἀνατέλλει πρὸς τὸ
ΝΑ. μέρος τοῦ ὀρίζοντος.

'Η λαμπρότης του εἶναι
ἡ αὐτὴ περίπου μέ τὴν τοῦ
"Αρεως καί ἡμπορεῖ κανεὶς
εὐκόλα νὰ τὸν ἀνεύρῃ πρὸς
ἀνατολάς. Οὗτος εὐρίσκε-
ται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν
"Ιχθύων.

'Ο Κρόνος ἀνατέλλει εἰς
τὰς 11 καί 30 περίπου καί
δλονὲν αὐξάνει ἡ λάμψις
του, εἶναι δὲ ὀλίγον ἀσθε-
νέστερος τοῦ Βέγα (α Λύ-
ρας) πού τὴν ὥραν ἐκείνην
εὐρίσκεται πρὸς τὴν δύσιν
του πρὸς τὸ ΒΔ. μέρος τοῦ
οὐρανοῦ.

'Εκ τῶν ἄλλων πλανη-
τῶν, τῶν ὁρατῶν διὰ γυ-
μνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ 'Ερ-
μῆς εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀ-
στερισμὸν τοῦ Λέοντος καί
μάλιστα πλησίον τοῦ Βασι-
λίσκου, εἶναι πρῶτον ἀ-
στήρ καί περὶ τὸ τέλος τοῦ
μηνὸς δύναται ν' ἀναζητη-
θῇ πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ
πρωτοῦ οὐρανοῦ.

'Η 'Αφροδίτη εἶναι βυθι-
σμένη εἰς τὸ λυκαυγὲς καί
ἡμπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ μέ
δυσκολίαν.

"Οφίς τοῦ Οὐρανοῦ

'Ο οὐρανὸς τὴν ἐποχὴν
αὐτὴν ἔχει ἀρκετοὺς ἀστέ-
ρας πρώτου μεγέθους καί
ἀστερισμοὺς πού εὐκόλα
ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς
ἀνεύρῃ. Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ
λυκόφωτος, περὶ τὸ Ζενίθ
λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τῆς
Λύρας μέ τὸν Βέγα, ἀστέ-
ρα πρώτου μεγέθους.

Εἰς τὸ ΒΔ. τοῦ οὐρανοῦ
εἶναι ἐξηπλωμένη ἡ Μ.
"Ἄρκτος, εἰς τὴν προέκτα-
σιν δὲ τῆς οὐρᾶς της (πρὸς
Δ.) ἀνευρίσκεται εὐκόλως
ὁ "Ἄρκτουρος, ἀστήρ πρῶ-
του μεγέθους, πού ἀνήκει
εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ
Βοῶτος.

Εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ
οὐρανοῦ διακρίνεται ὁ
Σκορπιὸς μέ τὸν "Αντάρην.
Ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου εὐρίσκε-
ται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύ-
κνου καί τοῦ "Αετοῦ.
Βορείως ἀνευρίσκεται εὐ-
κόλως ἡ Κασσιόπη καί ὁ
λίγον ἀνατολικῶς ὁ Πήγα-
σος μέ τὴν "Ἀνδρομέδαν.

Μετεωρικὸν σμήνος

Περὶ τὸ μέσον τοῦ μηνὸς
ἀναμένεται τὸ μετεωρικὸν
σμήνος τοῦ Περσέως. Τὸ
μέγιστον αὐτοῦ θὰ ση-
μειωθῇ τὴν 13 Αὐγούστου.
Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Σε μία απόστασι περιπάτου, πέντ' ἑξή χιλιομέτρων, ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, βρίσκεται ἡ Κνωσσὸς μετὰ μυθικά ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος. Ὁταν ξεκινᾶτε γιὰ κεὶ δὲν ξεύρετε τί ἀκριβῶς πρόκειται νὰ δῆτε. Δὲν ἔχετε ἰδῆ γι' αὐτὰ παρά φανταστικές ἀναπαραστάσεις καὶ ἀκατάληπτα ἀρχιτεκτονικά σχεδιαγράμματα.

Οἱ πληροφορίες γραφτὲς ἢ προφορικές δὲν σᾶς διαφωτίζουν περισσότερο. Ὅταν ἀντικρύσετε καὶ σεῖς τὴν πραγματικότητα καταλαβαίνετε τότε τὸ γιὰτί. Τ' ἀνάκτορα αὐτά, ὅπως εἶναι μάλιστα ἡμιαναστηλωμένα σήμερα, δὲν ἔχουν μίαν ἀπλὴ καὶ συγκεκριμένη μορφή. Εἶναι μία ὁλόκληρη μικρὴ πόλις ποὺ ἀναπτύσσεται μέσα σὲ αἰῶνες, ὀργανικά, γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ποικίλῃ καὶ πολυπλοκῇ ἀνακτορικῇ ζωῇ. Ἐξωτερικὰ λουτρά, ξενῶνες, ἱερά, ἐργαστήρια βιοτεχνῶν γιὰ τὴν ὑπηρεσία καὶ τὴν διακόσμει τῶν ἀνακτόρων ἢ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν βασιλικῶν δώρων, ἀποθῆκες παντὸς εἶδους τροφίμων καὶ ἀτελείωτα ἄλλα ἐξαρτήματα ὑπηρεσίας μαζί μετὰ κυρίως ἀνάκτορα, ὅπου αἱ αἰθούσαι τοῦ θρόνου, τῶν βασιλικῶν ἐνδαιτημάτων, τῶν ὑποσπστηρίων, τῶν δεξιῶσεων, τῶν τελετῶν μετὰ τὴς ἀναριθμητῆς κλίμακες καὶ βεράντες καθιστοῦν ἀληθινὴ τὴ φήμη τους ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ διεξέλθῃ κανένας χωρὶς ὁδηγόν, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει καὶ σήμερα.

Καὶ ὁμως ἂς μὴ νομίση κανεὶς ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα σύμφυρμα οἰκοδομημάτων, ποὺ ὑπακούει τυφλὰ εἰς τὰς πεζὰς ἀνάγκας. Πουθενὰ ἄλλοι, σὲ καμμιά ἄλλῃ ἀρχαιότητα μπροστὰ δὲν αἰσθάνεσθε, ἔτσι ζωηρά, τὸ βαθὺ καὶ ἀπροσποίητο αἶσθημα στὴν πειθαρρία τοῦ λόγου. Πουθενὰ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τόσο ἀπλὴ, ἀλλὰ καὶ μαθηματικώτερη ἀνάπτυξιν τῆς μάζης, τόσο οἰκεία διαμόρφωσι τοῦ χώρου, τόσο ἀπλὰ καὶ βαθμολογημένα ἀνοίγματα ἀπάνου στὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἐπιφανείας. Γιὰ τὸ ἀπλό, ἀπέρριτο καὶ οἰκείο αὐτὸ ἀρχιτεκτονικὸ ἀποτέλεσμα αἰσθάνεται ὅτι ἐξαντλοῦνται ἐμπειρίαι ἀρχιτεκτονικῆς καὶ μηχανικῆς ποὺ πολλὰς τους ἴσως εἶναι ἄγνωστες καὶ σήμερα ἀκόμα. Ἐχει μείνει παροιμιώδες τὸ σύστημα τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ προσανατολισμοῦ, τῶν ἀποχετεύσεων, τῆς ἀναπνευστικότητος τῶν κλιμάκων του, τοῦ ἀερισμοῦ του, καὶ γενικὰ ἡ ἀπαιτητικὴ ὑγιεινὴ του, ποὺ δείχνει τὸ σο-

ΚΝΩΣΣΟΣ

θαρό καὶ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ πολιτισμοῦ του.

Ἡ γοητεία του εἶναι ἐνὸς ἄλλου εἶδους ἀπὸ τὴ γοητεία ἐνὸς Παρθενῶνος. Εἶναι ἡ γοητεία τῆς ζωῆς, ἀν γι' αὐτὸν μπορῇ νὰ εἰπωθῇ ὅτι εἶναι ἡ γοητεία τοῦ πνεύματος.

Ἡ γοητεία τῆς ζωῆς! Πουθενὰ ἄλλοι δὲν αἰσθάνονται νὰ ἐξαλείφονται οἱ αἰῶνες. Διεξερχόμενος αὐτὴ τὴν ὑπέροχῃ ἀλληλουχίᾳ, ὅπου τὸ ἓνα θαῦμα διαδέχεται τὸ ἄλλο, μαγεμένος ἀπὸ τὴς ἐρατεινῆς ἀνταύγειας τῶν κρυσταλλίνων δαπέδων καὶ τοιχοεπιπιδρώσεων, μετὰ τὸς θρόνους τῶν Βασιλέων, τῶν παραμυθίων λουτρῶν τῆς Βασιλίσσης μετὰ ἄθικτες ἀκόμα τὴς μπανιέρης τους, ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴ μικρότητα καὶ τὴν κομψότητά τους φαίνονται νᾶναι τόσο σημερινῆς, ἀναδίνοντας τὴς φθαρμένες ἀπὸ τὰ ἱγνη κλίμακές τους, ἀλλὰ πρὸ παντὸς βρισκόμενος μπροστὰ στὴς ἀπαράμιλλες διακοσμῆσεις τους, ὅπου ἀπτότερα βλέπει κανεὶς καὶ πῶς συγκεκριμένα τὴν εἰκόνα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ἐνὸς πνεύματος ἐξόχως εὐφυοῦς, μουσικοῦ καὶ καλαισθητοῦ, ἀποτυπωμένο στὴς συγκεντρώσεις του, στὴς ἰδιωτικὰς ἐπισκέψεις του, τοὺς χοροὺς, τὴς ἀγροτικὰς πανηγύρεις του, ὅπου ἐπιδίδονται σὲ χαρωπὰ σπὸρ ἢ χορεύουν, ἐνὸς πνεύματος τέλους ποὺ ξέρει νὰ χαρῇ ὅλες τὴς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως, αἰσθάνεσαι ἓνα τέτοιο ξεχειλίσμα θερμῆς ζωῆς ποὺ ξεχνᾷς ὁλότελα ὅτι βρίσκεσαι μέσα σ' ἐντα-

φιασμένα λείψανα πενήκοντα ὁλοκλήρων αἰώνων.

Παντοῦ εἶναι διαχυμένη ἡ χαρούμενη λατρεία τῆς φύσεως. Ἡ θρησκεία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι παρ' αὐτὴ ἡ μεγάλη φύσις, ἡ γόνιμη μητέρα καὶ δωρήτρια τοῦ φωτὸς τῆς ζωῆς, καὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς.

Ὁ φυτικὸς καὶ θαλάσσιος κόσμος ποὺ εἶναι πλουσιοπαρόχος ἐγκατασπαρμένος μέσα εἰς τὴς διακοσμῆσεις αὐτῆς, δείχνει τὴν εὐφυΐα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι μόνον ἓνας θαλερὸς καὶ τερπνὸς ἐπίγειος κῆπος, τὸ σημαντικώτερο τότε κέντρο ἐξαγωγῆς εὐγενῶν προϊόντων καὶ πολυτίμων βιοτεχνιμάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ κόμβος ὅλων τῶν θαλασσίων διακομῶσεων καὶ μεταφορῶν μεταξὺ Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Εἶναι ἡ μεγαλύτερα ναυτικὴ δύναμις — ἡ Ἀγγλία τοῦ καιροῦ τῆς — μέσα εἰς τὴν πολιτισμένην τότε λεκάνην τῆς Μεσογείου.

Ἡ γεωργία, ἡ τεχνουργία, ἡ ναυτιλία, καὶ τὸ ἐμπόριο εἶναι οἱ τέσσαρες ἀσφαλεῖς στῦλοι τῆς θαλασσοκρατίας τῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ τετράκλωνος ποταμὸς τῆς ἀσυγκρίτου ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εὐμαρείας τῆς.

Ἡ μακραίων καὶ σταθερὰ ἀντοχὴ τῆς δείχνει τὴ φυσικὴ ὀργάνωσι τῆς ἰσχύος τῆς, ἡ ὁποία περισσότερο στηρίζεται εἰς τὴν πνευματικότητα καὶ ἀνωτερότητα τῆς τεχνικῆς τῆς, παρὰ εἰς τὴν ὀργανωμένην δύναμιν τῆς βίας.

Βεβαίως οἱ χρόνοι τῆς ὑπερόχου ἀκμῆς τῆς, διακοπήκανε ἐπανειλημμένως ἀπὸ ἐσωτερικὰς διαμάχας, ἢ ἀπὸ αἰφνιδίαις καὶ παροδικὰς ἐπιδρομῆς, οἱ ὁποῖες ὁμως παρέρχονται ἀφήνοντάς τὴν νὰ ἀνακύβῃ ἀπὸ αὐτῆς τὴς καταστροφῆς ἀκόμη ὠραιότερα καὶ λαμπρότερα.

Ἡ τελευταία ὁμως περὶ τὸ 1000 π. Χ. πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς ὀριστικὴ τοῦλάχιστον γιὰ τ' ἀνάκτορα. Ἀσφαλὸς δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας πυρκαϊᾶς ἀλλὰ τρομερὰς ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς, ποὺ καταφάνεται καὶ ἀπὸ τὴν σύλησιν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων.

Ποῖος νὰ ἦτο ἄρα γε ὁ λαὸς αὐτὸς ποὺ διέκοψε βίαια τὸ νῆμά τῆς; Ἡ ὑπαρξὶς πολλῶν πολυτίμων ἀντικειμένων κρητικῆς προελεύσεως μέσα εἰς τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀτρείως, καθὼς καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῶν τούτων τῶν Κρητῶν πρὸς τὸν Ἡρόδοτον ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς ἦσαν Ἕλληνες, συνηγορεῖ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι Ἀχαιοὶ τῆς Πελοποννήσου.

Στρατῆς Δούκας

Εἴσοδος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεικτικὴν ἑορτὴν τῶν Σκαπανέων.

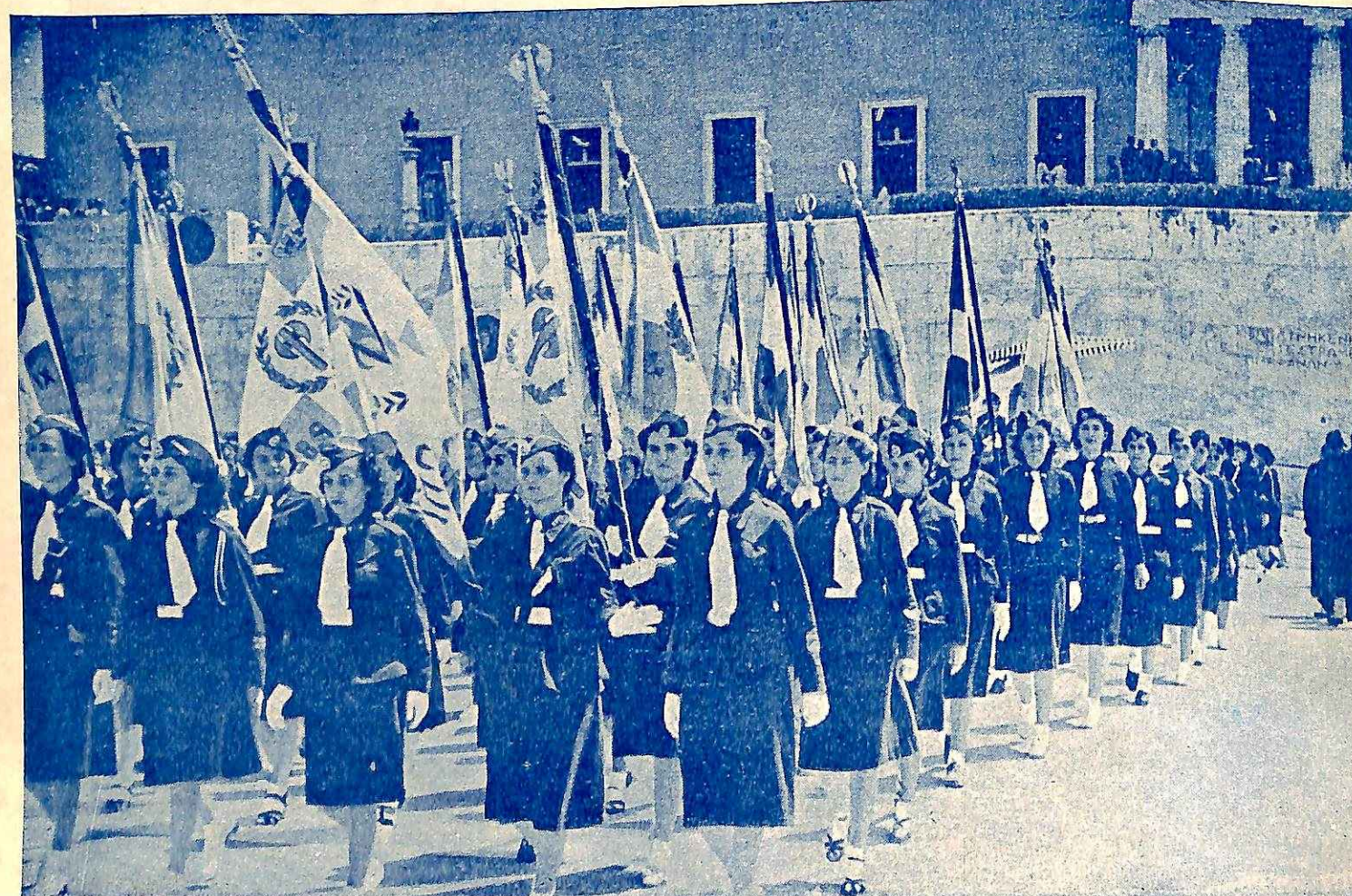

Ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς ἐπιδείξεις τοῦ Σταδίου. Ὁμάς ἐργατριῶν Παπαστράτου.

Από την επίδειξιν τῶν μικρῶν Σκαπανέων εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

Ἡ Φάλαγξ τῶν σημαίων τῆς Π.Δ.Θ.Π. παρελαύνουσα κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς 4ης Ἀδούστου ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

τὸ κάστρο τῆς Ὠριάς

Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἐνὸς λαοῦ εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς του. Μέσα σ' αὐτὸ συναντᾶμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ συστατικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ κοινωνικὸ οἰκοδόμημα τῆς κάθε χώρας. Μέσα στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι συναντᾶμε κάθε ὄνειρο καὶ κάθε ἀδυναμίαν μιᾶς φυλῆς. Ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Κάρολος Μέντελσον-Βαρθόλμυ μιλῶντας γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγοῦδια εἶπε πὼς «... δὲν μοιάζουν μὲ τραγοῦδια ποὺ βγήκαν ἀπὸ ἀνθρώπινα χεῖλη ἀλλὰ θαρρεῖς πὼς εἶναι χεῖμαρροι ποὺ ἀφρισμένοι ξεχύνονται ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Οἴτης».

Κι' ἀλήθεια. Τὸ Ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, βγαλμένο ἀπ' τὴν αἰώνια ψυχὴ ἐνὸς λαοῦ τεσσάρων χιλιῶν ἐτῶν περιέχει μιὰ ἀνεξάντλητη φλέβα καλαισθησίας καὶ σιθερότητας καὶ ἀκόμα ἀποτελεῖ μιὰ ἀκένωτη πηγὴ ἡρωϊσμοῦ καὶ μεγαλοφυΐας.

Μέσα, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ὕλη τὴν ἀνεξάντλητη ποὺ παρέχουν οἱ ἐκφράσεις αὐτῆς τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς θὰ ἀντλήσουμε σήμερα τὸ θέμα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσουμε τὸν ἀναγνώστη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θρύλους ποὺ πίστεψε καὶ τραγοῦδησε κατὰ καιροὺς ὁ λαὸς μας εἶναι κι' ὁ θρύλος τοῦ «Κάστρου τῆς Ὠριάς».

Τὸ «Κάστρο τῆς Ὠριάς» δὲν εἶναι ἱστορικὰ ἐξακριβωμένο ἀν ὑπῆρξε ποτέ, πολὺ δὲ περισσότερο ἀμφιβάλλουν οἱ ἱστορικοὶ—δικοί μας καὶ ξένοι— ἀν ἔγινε ποτέ τὸ πολεμικὸ ἐπεισόδιον ποὺ ἀναφέρουν τὰ σχετικὰ δημοτικὰ τραγοῦδια καὶ τὸ ὁποῖο θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω.

Τὴ θέσι τοῦ θρυλικοῦ αὐτοῦ κάστρου ὁ λαὸς τὴν θέλει σὲ διάφορες ἑλληνικὲς τοποθεσίας ἀνάλογα μὲ τὶς τοπικὲς παραλλαγὰς τοῦ τραγοῦδιου, ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ σπουδαιότερες εἶναι τῶν Τεμπῶν, τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῆς Κυνοῦρίας καὶ τῆς Δωρίδος. Πρέπει νὰ σημειώσουμε δὲ ὅτι καὶ στὶς τρεῖς προαναφερθεῖσες τοποθεσίες ὑπάρχουν χαλάσματα παλιῶν κάστρων ποὺ οἱ κάτοικοι τῶν γύρω περιοχῶν τὰ ὀνομάζουν «Κάστρα τῆς Ὠριάς».

Ἡ ἐπικρατέστερη γνώμη γιὰ τὴν τοποθεσίαν εἶναι αὐτὴ ποὺ δέχεται τὴν ὑπαρξὶ τοῦ «Κάστρου τῆς Ὠριάς» στὰ Τέμπη. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τι πίστεψε ὁ λαὸς καὶ πὼς τραγοῦδησε τὸ περίφημον αὐτὸ φρούριον.

Τὸ «Κάστρο τῆς Ὠριάς» ἦταν, κατὰ τὸν θρύλον, τὸ τελειότερον καὶ πολυτελέστερον—νὰ ποῦμε— κάστρο τῆς ἐποχῆς του. Ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ μάρμαρον καὶ σκεπασμένο ἀπὸ μολύβδι. Τὸ ὕψος του ὁ λαὸς τὸ πίστεψε σαράντα ὀργυιὲς τὸ δὲ πλάτος τοῦ τείχους δώδεκα. Ἐπίσης ὁ θρύλος τὸ θέλησε:

«Μὲ πόρτες ἀτσάλινες κι' ἀργυρὰ κλειδιά
καὶ τοῦ γυάλου ἡ πόρτα στράφτει μάλαμας».

Μέσα στὸ περίφημον αὐτὸ κάστρο καὶ σὲ γυάλινον πύργον εἰδικὰ κατασκευασμένον, μένει ἡ ἀρχόντισσα, ἡ πεντάμορφη βασιλοπούλα ἡ Ὠριά, ποὺ κι' αὐτὸ τ' ὄνομά της, «Ὠριά» (ὠριά) φανερώνει τὸ ἑακουστὸ κάλλος της. Ἡ Ὠριά αὐτὴ ποὺ ἄλλες παραλλαγὰς τὴν θέλουν μαυρομάτα κι' ἄλλες τραγοῦδανε τὰ γαλανὰ της μάτια ποὺ μοιάζουν μὲ τὴ θάλασσα, διευθύνει τοὺς πύργους καὶ τὰ τείχη τοῦ κάστρου καὶ τὰ ὑπερασπίζει ἀπὸ κάθε ἐχθρική ἐπίθεσιν.

Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια τὸ πολιορκοῦν οἱ Τούρκοι. Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια προσπαθοῦν μάταια νὰ τὸ

κουρσέψουν. Τὸ κάστρο τῆς πεντάμορφης ἀρχόντισσας ἀντιστέκεται στὶς ἐπιθέσεις καὶ ὁ ἐχθρὸς:

«Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ τὸ ρημόκαστρο».

Ἀλλὰ ἀπάνω στὸ δωδέκατο χρόνον παρουσιάζεται στὸν Ἀμιρά του (στὸν ἀρχοντα, στὸν διοικητὴ του), ἕνας γεννίταρος καὶ τοῦ προτείνει νὰ πάρῃ τὸ κάστρο μὲ δόλο. Πρὶν ὅμως ἐκκινήσῃ γιὰ τὴν προδοτικὴν τοῦ αὐτοῦ ἀποστολὴν ρωτᾷ τὸν ἀρχοντὰ του, ποῖα θὰ εἶναι ἡ «ρόγα» του, ἡ ἀνταμοιβή του, μ' ἄλλα λόγια.

Ἐκεῖνος συγκινημένος ἀπ' τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ στρατιώτη τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἀπαντᾷ ὅτι ἡ «ρόγα» του θάνατος:

Χίλια ἄσπρα τὴν ἡμέρα καὶ ἄλλοιο καλὸ
καὶ δύο σπαθιά ἀσμένια γιὰ τὸν πόλεμον.

Ἡ προσφορὰ ὅμως αὐτὴ δὲν δελεάζει τὸ νεαρὸ γεννίταρον, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ παντρευτῇ τὴν πεντάμορφη κόρη, τὴν ἀρχόντισσαν τοῦ κάστρου: «Δὲν θέλω, λέγει στὸν Ἀμιρά του, οὔτε ἄσπρα σου οὔτε τὰ φλουριά, θέλω μονάχα τὴν κόρη ποὺ κάθεται ψηλὰ στὸ γυάλινον πύργον...». Ὁ διοικητὴς προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κατάληψιν τοῦ κάστρου, δὲν «φειδεται δαπανῶν», ποὺ θὰ λέγαμε σήμερα, καὶ ἀπαντᾷ στὸ νέο ὅτι:

«Ὡσὰν τὸ κάστρο πάρῃς χάρισμα κι' αὐτὴ».

Τότε ὁ νεαρὸς γεννίταρος βγάζει τὰ πράσινα ρούχα, τὰ πολεμικά, ποὺ φορεῖ, βάζει ράσα καὶ μεταμφιεσμένος ἔτσι σὲ μοναχὸ πλησιάζει στὴν πόρτα τοῦ κάστρου παρακαλῶντας τοὺς φρουροὺς νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Ἐκεῖνοι στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν πιστεύουν ὅτι εἶναι μοναχὸς καὶ τὸν διώχνουν ἀλλὰ ὅταν αὐτὸς τοὺς λέγῃ ὅτι δὲν εἶναι οὔτε Τούρκος οὔτε «κόνιαρος», ἀλλὰ ὅτι εἶναι πρᾶγματι καλόγερος καὶ ποὺ ἀσκητεύοντας δώδεκα χρόνια «ἔβασκε χόρτα σὰν τὸ πρόβατον» καὶ—γιὰ νὰ γίνῃ περισσότερο πιστευτὸς—ὅτι στὸ κάστρο ἦρθε γιὰ νὰ πάρῃ λάδι γιὰ τὶς ἐκκλησιές, πείθονται καὶ διαμειβεταὶ ἡ ἐξῆς στιχομυθία:

— Νὰ ρίξουμε τὸ δίχτυ νὰ σὲ πάρουμε;
— Εἶμαι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ζαλίζουμαι.

Τότε λέγει ὁ θρύλος, μιὰ κόρη γελάστηκε καὶ πῆγε καὶ τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ νεαροῦ προδότη ἐπέτυχε. Καί:

«Ὡς ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα χίλιοι ἐμπήκανε
ὅσο νὰ μισοανόξῃ γέμισε ἡ αὐλὴ
κι' ὅσο νὰ καλοκλείσῃ ἡ χώρα πᾶρθηκε».

Ἀφοῦ κατελήφθη ἔτσι τὸ περίφημον «Κάστρο τῆς Ὠριάς», ὅλοι πέσαν στὴ λεηλασίαν καὶ στὴ σφαγὴ, ὁ δὲ γεννίταρος ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὴν κόρη, τὴν πεντάμορφη ἀρχόντισσαν ποὺ θρῑσκόταν στὸ γυάλινον πύργον. Ἐκεῖνη ὅμως σὰν εἶδε πὼς τὸ ἀγαπημένο της κάστρο κυριεύτηκε, ἔπεσε ἀπηλπισμένη ἀπ' τὸν πύργον της καὶ σκοτώθηκε.

Σ' ἄλλες παραλλαγὰς ἀναφέρεται ὅτι ἡ κόρη γκρεμίστηκε ἀπ' τὸν γυάλινον πύργον της καὶ δὲν σκοτώθηκε ἀμέσως, ἀλλὰ ὅπως ἀναφέρουν οἱ παραλλαγὰς αὐτῆς, ἔπεσε στὰ χεῖρα ἐνὸς Τούρκου, ὁ ὁποῖος μὴ ξέροντας ποῖα εἶναι τὴ σκότωσε. Ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ τραγοῦδι θέλει τὴν ἡρωϊκὴ ἀρχοντοπούλα νὰ πεθαινῇ μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ ὠραίου κάστρου της.

Δημ. Σιατόπουλος

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια εκ του 42ου τεύχους)

«Ακόμα μία φορά, ο κ. κι' η κυρία Ζερμάττ, η κυρία Ουόλστον κι' η «Αννα προχώρησαν ως ένα τέταρτο λεύγας στο δρόμο του ρέματος των Τσακαλιών. Ο Τούρκος κι' ο Μπράουν που τους συνόδευαν, έμειναν ήσυχοι και βουβοί, ενώ ο Θεός το ξέρε τι γαυγίσματα και τρεχάματα θάκαναν αν καταλάβαιναν τον Έρνέστο και τον Τζάκ!

«Αναγκάστηκαν να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ όχι χωρίς κάποια ανησυχία, αλλά και με την ελπίδα πως οι εκδρομείς θα γύριζαν σε λίγο. «Εκάθησαν στο τραπέζι μελαγχολικά, με ταύτη πάντα προς τα έξω, και μόλις άγγιξαν τα φαγιά εκείνα, που οι εκδρομείς θα τα καταβρόχιζαν σε μία στιγμή.

— Μά μην κάνετ' έτσι, είπε στο τέλος ο κ. Ζερμάττ. Δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχούμε τόσο... Αφού έκαμαν τρεις ημέρες για να φθάσουν στα πόδια του βουνού, γιατί δεν θα χρειασθούν άλλες τόσες για να γυρίσουν;...

— Ναι, έχετε δίκιο, αποκρίθηκε η «Αννα. Μά το γράμμα του Έρνέστου δεν έλεγε πως θα τους έφθαναν σαρανταοκτώ ώρες;...

— Συμφωνώ, αγαπητή μου κόρη, είπε ο κ. Ζερμάττ. Φαίνεται όμως πως ο καλός μας Έρνέστος είχε τέτοια επιθυμία να «μας ξαναείδη, ώστε υποσχέθηκε περισσότερο απ' όσα μπορούσε να κρατήσει.

«Όπωςδήποτε, δεν υπήρχε ακόμα λόγος ν' ανησυχούν σοβαρά. Ο κ. Ζερμάττ που το έλεγε, είχε δίκιο. Και όμως, τη νύκτα εκείνη, κανένας από τους κατοίκους του Φελσενχάιμ δεν βρήκε τον ήσυχο ύπνο της χθεσινής.

«Εκείνο ωστόσο που δεν ήταν παρ' άλλη ανησυχία, έγινε φόβος, και μάλιστα άγωνία, ως το βράδυ της άλλης ημέρας, 3 Οκτωβρίου. Ούτε ο κ. Ουόλστον, ούτε ο Έρνέστος, ούτε ο Τζάκ είχαν φανή! Τέτοια άργιοπορία δεν ήταν ανεξήγητη για τόσο δυνατούς κι' ακούραστους πεζοπόρους;...

Κάτι δυσάρεστο θα τους συνέβη χωρίς άλλο. Εμπόδια δεν θάπάντησαν περισσότερα στο γυρισμό και το δρόμο τον ήξεραν. «Η μήπως είχαν πάρει άλλον, πιο δύσκολο, πιο μακρύ;...

— Όχι!... όχι!... έλεγε η «Αννα. «Αν εκόπευαν να πάρουν άλλο δρόμο, ο Έρνέστος δεν θα μάς έγραφε πως θα ήταν εδώ σε εικοσιτέσσερες ώρες!

Τί ν' αποκριθούν σ' αυτό; «Η Μπέτση κι' η κυρία Ουόλστον άρχισαν να χάνουν την ελπίδα. «Η «Αννα δεν κρατούσε πια τα δακρύα της, και τί να της πη ο κ. Ζερμάττ για να την παρηγορήσει;...

«Αποφασίσθηκε τότε, αν οι εκδρομείς δεν γύριζαν κι' αύριο, να πάνε όλοι να τους περιμένουν στο Έμπερφορτ. «Επειδή ο γυρισμός τους θα γινόταν αναγκαστικά από το Φραγκμό, αν πηγαίνουν εκεί, μπορούσαν να τους ίδουν δυο ώρες νωρίτερα.

«Ηλθε το βράδυ, πέρασε κι' η νύκτα. Καμιά είδηση από κείνους που έλειπαν! Τίποτα λοιπόν δεν μπορούσε πια να κρατήσει στο Φελσενχάιμ εκείνους που τους περίμεναν με θανάσιμη αγωνία και που κανείς δεν θα μπορούσε βέβαια να τους κατηγορήσει γι' ανυπόμονους κι' υπερβολικούς.

Οι προετοιμασίες το πρωί έγιναν γρήγορα. «Εξέψαν τάμαξι, εφόρτωσαν μερικά τρόφιμα και μπήκαν όλοι μέσα. Το άμαξι ξεκίνησε με τον Μπράουν μπροστά. Κι' αφού πέρασε το ρέμα των Τσακαλιών, πήρε το δρόμο του Έμπερφορτ μ' όλη του τη γρηγοράδα.

«Όταν έφθασε σε απόσταση μισής λεύγας από το κτήμα, κοντά στο γεφυράκι του καναλιού που χυνόταν στη λίμνη των Κύκνων, ο κ. Ζερμάττ το έσταμάτησε. Γιατί ο Μπράουν έτρεχε τώρα μπροστά με ζωηρά γαυγίσματα.

— Νά τους!... νά τους!... έφώναξε πρώτη η κυρία Ουόλστον.

Πραγματικώς, σε απόσταση τριακοσίων βημάτων, από μία συστάδα δένδρων, έπρόβαλαν δυο άνθρωποι.

«Ήταν ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος.

Τί έγινε λοιπόν ο Τζάκ;... «Ω, δεν θάταν βέβαια μακριά! Θα είχε μείνει πιο πίσω, κυνηγώντας...

Κραυγές χαράς υποδέχθηκαν τον κ. Ουόλστον και τον Έρνέστο. «Επειδή όμως αυτοί δεν έκαναν ούτε βήμα παραπάνω, οι άλλοι έτρεξαν προς αυτούς.

— Πού είναι ο Τζάκ; ρώτησε η κυρία Ζερμάττ.

Ούτε ο Τζάκ ούτε ο σκύλος του Φάλμπ ήταν εκεί.

— Τί έγινε ο Τζάκ, αυτό δεν το ξέρουμε ούτε μείς! αποκρίθηκε θλιβερά ο κ. Ουόλστον.

Κι' άρχισε να τους διηγείται την α-

κόλουθη ιστορία, που την έκοβαν κάθε τόσο οι λυγμοί των άκροατών.

«Από την κορυφή του κώνου είχαν κατεβή στα ριζοδούνια σε δυο ώρες. Πρώτος έφθασε ο Τζάκ και κυνήγησε λίγο στο δάσος των ελάτων. Έδειπνισαν απέξω από τη σπηλιά, άφησαν αναμμένη τη φωτιά και μπήκαν μέσα να κοιμηθούν. «Ο ένας άγρυπνούσε στην είσοδο κι' οι άλλοι δυο κοιμώταν βαθειά.

«Η νύχτα εκείνη δεν εταράχθηκε παρ' από μακρινά ούρλιασματα.

Το πρωί ο κ. Ουόλστον κι' οι σύντροφοί του ξεκίνησαν.

«Από την κορυφή του κώνου ο Έρνέστος είχε παρατηρήσει ότι το δάσος άνοιγε, άραίωνε προς τανατολικά και, κατά την πρότασι του, διευθύνθηκαν κι' οι τρεις προς εκείνο το μέρος. «Ο δρόμος τους θα μάκραινε έτσι ως μία λεύγα από τη βουνοσειρά στην κοιλάδα του Γκρύνταλ, μπορούσαν όμως να περπατούν γρηγορώτερα.

Στις ένδεκα έσταμάτησαν... Μετά το γεύμα διευθύνθηκαν κι' οι τρεις προς τις αραιότερες εκείνες λόγχες, όπου η κυκλοφορία ήταν πιο εύκολη.

Κατά τις δυο, ακούσθηκε θόρυβος από βαρεία βαδίσματα και συγχρόνως αντίχτησαν μέσ' στα δένδρα κάτι δυνατά, ήχηράτα φυσήματα. Ένα κοπάδι από έλέφαντες περνούσε το δάσος των ελάτων...

Κοπάδι;... όχι. Τρία μόνον απ' αυτά τα παχύδερμα φάνηκαν. Δυο πελώρια, — ο πατέρας κι' η μητέρα, — κι' ένα μικρό έλεφαντόπουλο, που τους άκολουθούσε...

Ξέρουμε τί ζωηρή επιθυμία είχε ο Τζάκ να πιάσει ζωντανό ένα μικρό έλέφαντα και να τον εξημερώσει. «Ο τολμηρός νέος ήθέλησε να ώφεληθι από την ευκαιρία που παρουσιαζόταν κι' αυτό έγινε ή αιτία του χαμού του.

Προβλέποντας μία επίθεση, ο κ. Ουόλστον, ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ πήραν άμέσως στάσι άμυντική. Γιατί αν και τα τουφέκια τους ήταν γεμάτα, δεν μπορούσαν να είναι βέβαιοι πως θα τάβγαζαν πέρα με τα τρομερά αυτά θηρία.

«Όταν οι τρεις έλέφαντες έφθασαν στο άνοιχτό μέρος του δάσους, σταμάτησαν. Από κεί, βλέποντες τους ανθρώπους, έκαμαν άριστερά και, χωρίς να ταχύνουν το βήμα, χώθηκαν στα βάθη της λόγχης.

«Ο κίνδυνος λοιπόν είχε περάσει, ήταν ο Τζάκ, παρασυρόμενος από το άκατανίκητον πάθος του κυνηγού, πήρε καταπόδι τους έλέφαντες κι' οι σύντροφοί του τον έχασαν από τα μάτια τους, καθώς και τον Φάλμπ, που τον είχε άκολουθήσει.

— Τζάκ! Τζάκ! φώναξε ο κ. Ουόλστον.

«Ο άσυλλόγιστος ή δεν άκουσε ή, το πιθανώτερο, δεν ήθέλησε ν' άκούση. «Ακόμη μία φορά τον είδαν να τρέχει ανάμεσα στα δένδρα κι' έπειτα δεν τον ξαναείδαν πια.

Πολύ ανήσυχοι, ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος, ώρμησαν να τον φθάσουν

και σε λίγο βρέθηκαν στο άνοιχτό μέρος του δάσους...

Το πλάτωμα αυτό ήταν έρημο...

Τη στιγμή εκείνη ξανακούστηκαν τα βαρεία βαδίσματα, όχι όμως και κρότος τουφεκιού...

«Ο Τζάκ δεν ήθέλησε ακόμα να μεταχειρισθι το τουφέκι του ή δεν μπόρεσε;...

«Όπωςδήποτε δύσκολο θάταν να τον φτάσουν κι' αδύνατο να βρουν τις πατημασιές του στο έδαφος εκείνο, σπαρμένο δλο από ξερόκλαδα και ξερόφυλλα.

Σιγά-σιγά ο θόρυβος χάθηκε μακριά μερικά κλαδιά που είχαν κουνηθι ξαναπήραν την άκίνησία τους και τίποτα πια δεν εταράζε την ήσυχία του δάσους.

«Ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος έψαξαν ως το βράδυ τις λόγχες όλόγυρα στο πλάτωμα, εισχώρησαν στα πυκνότερα μέρη, φώναζαν το Τζάκ με όλη τους τη δύναμη... Τίποτα!... «Ο δυστυχισμένος είχε γίνει θύμα της τόλμης του; Δεν υπέρεσε ν' άποφύγη την επίθεση των ελεφάντων; Και τώρα ήταν εξαπλωμένος αναίσθητος, νεκρός, σε κανένα μέρος της σκοτεινής λόγχης;

Καμιά φωνή, καμιά κραυγή δεν έφθανε ως ταυτιά του κ. Ουόλστον και του Έρνέστου... Οι τουφεκιές που έριξαν, έμειναν όλες χωρίς άπάντη.

Ενύκτωσε. Και τότε, τσακισμένοι από την κόυρασι και την άγωνία, έπεσαν στη ρίζα ενός δένδρου, πάντα προσεκτικοί, πάντα έτοιμοι ν' ακούσουν και τον παραμικρότερο κρότο. Είχαν ανάψει μία μεγάλη φωτιά, με την ελπίδα ότι ο Τζάκ, οδηγούμενος από τη λάμψη της, θα μπορούσε να τους βρῆ, και δεν έκλεισαν μάτι ως το πρωί.

Στο διάστημα αυτό τα ούρλιασματα δεν είχαν πάψει να μαρτυρούν την παρουσία άγρίων ζώων εκεί κοντά. Σκέφθηκαν τότε ότι αν ο Τζάκ κατάφερε να γλυτώσει από τους έλέφαντες, πιθανόν να έπεσε σε πολύ πιο επικίνδυνα θηρία, λεοντάρια, τίγρεις... Δεν μπορούσαν ωστόσο να τον εγκαταλείψουν. «Όλη εκείνη την ημέρα έψαξαν στο δάσος των ελάτων. Κάποι χαμένοι! «Ο κ. Ουόλστον κι' ο Έρνέστος άναγνώρισαν, από μερικά βαθεία πατήματα, το πέρασμα των ελεφάντων. Σε μέρη-μέρη, ή χλόη ήταν καταπατημένη, οι χαμηλοί κλάδοι των δένδρων, σπασμένοι, οι θάμνοι σπαραγμένοι. «Αλλά ίχνος του Τζάκ πουθενά! Ούτε κανέν' από τα πράγματα που είχε μαζί του, το τουφέκι του, ο κυνηγητικός του σάκκος... μά και τίποτα που να δείχνι πως πληγώθηκε, καμιά κηλίδα από αίμα...

«Υστερ' από την άκαρπη αυτή έρευνα, όσο σκληρό κι' αν ήταν να πάνε χωρίς τον Τζάκ, έπρεπε να πάρουν μία άποφάσι. «Ο κ. Ουόλστον έκαμε τον Έρνέστο να καταλάβη πως για το ίδιο το συμφέρον του άδελφού του, ήταν άπαραίτητο να γυρίσουν στο Φελσενχάιμ, απ' όπου θα μπορούσαν να ξαναρχίσουν την έρευνα με συνθήκες ευνοϊκές.

«Ο Έρνέστος δεν βρήκε την δύναμη ν' άντιταχθῆ.

(Άκολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ

Ο τυφοειδής πυρετός - Θεραπεία - Προφύλαξις

Β'.

Ο τυφοειδής πυρετός, ο τύφος ή ο κοιλικός τύφος, όπως τον ονομάζει καλλίτερα ο κόσμος, όφειλεται στο μικρόβιον του Eberth.

Το μικρόβιον μεταδίδεται εις τον άνθρωπον κατά δυο τρόπους, έμμέσως, διά των άντικειμένων ενός τυφικού και τα όποια έρχονται εις επαφήν με τον υγιά, όπως σκεύη, έπιπλα, χειραψία κλπ., και κατόπιν διά των χειρών μας εισέρχονται εις το στόμα τα μικρόβια του τύφου και άμέσως διά της καταπόσεως τροφών ή υγρών μολυσμένων. Έκ των τροφών και υγρών την πρώτην θέσιν κατέχει το νερό, το πηγάδιον, όταν σπάζη ένας σωλήν και εισέλθουν από πλησίον όχετον άκάθαρτα και μολυσμένα ύδατα, όποτε άναπτύσσεται ο τύφος εις όλόκληρον περιοχήν ή πόλιν και το φρέατιον, όταν πλησίον του φρέατος ύπαρχη βόθρος. Κατόπιν έρχονται τα θαλασσινά όστρακα, μίδια, στρείδια κλπ., και ίδίως όταν άλιεύωνται πλησίον των εκβολών των ποταμών ή υπονόμων. Τα μικρόβια του τύφου έχουν ιδιαιτέραν άγάπην προς τα στρείδια.

Είναι τόσο συχνή ή μετάδοσις του τύφου διά θαλασσίων όστράκων, ώστε άποτελούν πραγματικόν κίνδυνον κατά τους θερινούς ίδις μήνας. Κατόπιν έρχονται τα γλυκά των ζαχαροπλαστείων με κρέμα και γενικώς οι κρέμες όταν δεν είναι φρέσκες. Το αυγό και το γάλα είναι μέσον καλλιέργειας του μικροβίου.

Τέλος άλλη πηγή μολύνσεως δευτερευούσης σημερον σημασίας είναι τα λαχανικά και φρούτα και τοúτο έπειδή άπαιτούνται άσχημώς να ποτίζονται οι λαχανόκηποι με τα άκάθαρτα νερά των υπονόμων, όπως έγινε άλλοτε.

«Η νόσος εμφανίζεται 15, 30 ή και 45 ημέρας από της καταπόσεως των μικροβίων, το χρονικόν διάστημα δε από της καταπόσεως των μικροβίων μέχρι της εμφάνσεως του πυρετού, λέγεται στάδιον επώσεως. Κατά το διάστημα τοúτο το μικρόβιον εγκαθίσταται εις το λεπτόν έντερον, δημιουργεί έξελκώσεις, πολλαπλασιάζεται και άρχίζει να στέλλη τας τοξίνας του εις το αίμα. Από της στιγμής αυτής αρχίζει ο πυρετός, στην άρχή μικρός, 37°—38° (Α' έβδομας), κατόπιν μεγαλύτερος, 38°—39° (Β' έβδομας), ύστερα μεγάλος 39°—40° (Γ' έβδομας) και τέλος άρχίζει να υποχωρή μέχρι τελείας άπυρεσίας (Δ' έβδομας). Στα παιδιά ο τύφος παρουσιάζει ποικιλίας, άλλοτε άρχίζει άποτόμως, με 40° και διαρκεί 20—25 ή μέρας, άλλοτε άρχίζει με μία άμυγδαλίτιδα ή βρογχίτιδα και άλλοτε είναι μικράς διαρκείας, 10—15 ήμερών, έλαφρός και με πυρετό μέχρι

38°. («Εκπρωτική μορφή»). Εις τα παιδιά μέχρι ήλικίας 18 ετών, οι έπιπλοκές, έντερορραγιές, διατρήσεις κλπ. είναι σπάνιες, εάν δε γιατρεύονται σωστά, δεν εμφανίζονται ποτέ. «Ο τύφος για να γιατρευθῆ καλά, θέλει τάξι, ρυθμό, λίγα φάρμακα και άφθονη τροφή. «Όχι βέβαια και ύπερβολές, δηλ. κρέας και ζουμί όπως κάνουν μερικοί νεωτερίζοντες συνάδελφοι, άλλ' ούτε και ή σχολαστικότητα ή μάλλον ή καταικτική διά γάλακτος άραιωμένου. «Ο μέσος όρος και ή καλή εκτίμησις της καταστάσεως του άρρώστου θα μάς οδηγήσιν εις την λογικήν χορηγήσιν της καταλλήλου τροφής, εις τρόπον ώστε να μη έξαντληθῆ ο άρρώστος κατά το διάστημα της θεραπείας και έτσι να έξασφαλισθῆ πλήρης ή θεραπεία. «Όλίγο γάλα υπό μορφήν χυλού, διά να μη φουσκώνη ή κοιλία και πειράζη την καρδιά, σούπες σκέτες ή χορτόσουπες, φρούτα ώμα ή κομπόστες, φρυγανιές με φρέσκο βούτυρο κλπ. «Επειτα τα φάρμακα, τα σκονάκια, τα πολυχρώμα μπουκάλια και γενικώς ή πολυφαρμακεία, πρέπει να περιορισθούν, διότι βλέπουν οικονομικώς και δεν ώφελούν πραγματικώς, έφ' όσον ούδεν ύπαρχει ειδικόν φάρμακον κατά του τύφου. «Όλίγες μόνον στανόνες καρδιοτονωτικές και Έλληνικές όχι ξένες, διότι δεν διαφέρουν καθόλου σε θεραπευτική άξία οι Έλληνικές από τις ξένες, είναι δε φθηνότερες οι Έλληνικές κατά το ήμισυ.

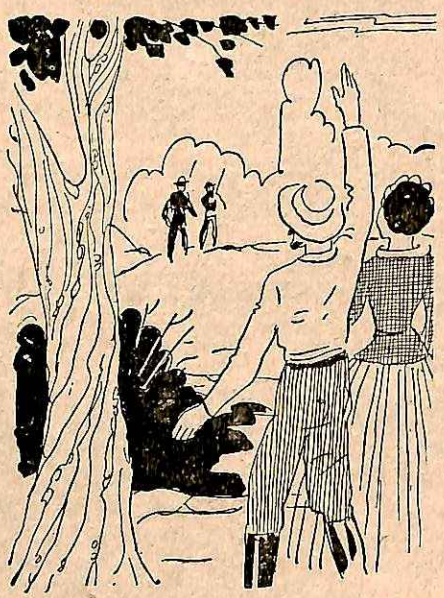
Π.χ. ή εύκαρδίνη του καθ. Δαμθέργη χορηγούμενη σε 30—60 σταγόνες ήμερησίως κατά το διάστημα του τύφου άποτελεί έξοχον καρδιοτονωτικόν φάρμακον.

«Άλλ' αντί να μιλάμε για τη θεραπεία του τύφου, ύπθεσις πραγματικά όδυνηρά, είναι μου φαίνεται προτιμότερο να μιλήσωμε για τον τρόπο της προφυλάξεως. «Ο μόνος τρόπος προφυλάξεως από τον τύφον είναι το άντιτυφικόν έμβόλιον. Τοιαύτα έμβόλια ύπάρχουν δυο είδων, τα από τοú στόματος χορηγούμενα εις χαπάκια ή εις διάλυσιν έντός 3 ενέσεων και το γνωστόν άντιτυφικόν έμβόλιον του Υπουργείου Υγιεινής.

Το δεύτερον, το όποιον γίνεται εις δύο ενέσεις, μίαν σημερον και την άλλην έντός 6—8 ήμερών, είναι το άποτελεσματικώτερον όλων. «Η μικρά τοπική αντίδρασις και ή μικρός πυρετός δεν πρέπει να ύπολογισθούν καθόλου, όταν σκεφθώμεν τον κίνδυνον του τύφου. «Ο έμβολιασμός έπαναλαμβάνεται κατ' έτος με μίαν μόνον ένεσιν.

«Επίσης το Έλληνικόν Ινστιτούτο Pasteur κυκλοφορεί μικρά κυτία δύο ενέσεων δι' ένα έμβολιασμόν.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Κραυγές χαράς ύπεδέχθησαν τον κ. Ουόλστον και τον Έρνέστο.

Η στενογραφία

Είναι αρχαία ή νέα εφεύρεση η στενογραφία;

Πολλοί νομίζουν ότι και η χρησιμωτάτη αυτή επινόηση είναι εφεύρεση των ημερών μας.

Τα αρχαία όμως κείμενα μάς πείθουν ότι η στενογραφία δεν είναι διόλου νεωτέρα εφεύρεση αλλά πολύ παλαιά... ηλικίας περίπου 2.000 ετών!

Βέβαια την εποχή αυτή ήταν ολιγώτερον απλοποιημένη και τελειοποιημένη από την σημερινή.

Ο Κικέρων εν πρώτοις, κατόπιν ενός ταξιδιού του στις Αθήνας και στη Ρώμη ανέφερε πολλές φορές περί των «δημοσίων συγγραφέων», οι οποίοι «διά μέσου σημείων τινών συνεπίτυσσον τόν λόγον».

Ύστερα απ' το ταξίδι του αυτό ο Κικέρων έστειλε ένα δοῦλόν του, τόν Τίρωνα, άνδρα νοήμονα και εξαιρετικά έξυπνον, διά νά μυηθῇ στά μυστήρια τῆς στενογραφικῆς τέχνης.

Καί ὁ Τίρων ὄχι μόνον ἔμαθε τήν στενογραφίαν ἀλλά καί ἐβελτίωσε τό σύστημα δημιουργήσας καινούργια μέθοδο.

Ἡ μέθοδος Τίρωνος ἐγενικεύθη ἔκτοτε εἰς τήν ἀρχαιότητα.

Ἐπίσης τό ἔτος 63 π. Χ. εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ Κάτων ἐξεφώνησε λόγον μακρότατον ἐναντίον τῶν συνενόχων τοῦ Κατιλίνα, βοηθούμενος μόνον ἀπό τίς ἐστενογραφημένες σημειώσεις του.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, πού εἶχε τήν συνήθειαν νά μιλά... ὀλοταχῶς, εἶχε πάντα στήν ὑπηρεσία του τρεῖς στενογράφους πού τόν ἠκολούθουν παντοῦ.

Καθώς βλέπομεν λοιπόν ἡ στενογραφία εἶναι πολύ παλαιά εφεύρεσις καί ἄρα... Οὐδέν καινόν ὑπό τόν ἥλιον!

* Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΖΑΧΑΡΩΤΩΝ *

Ιδού, αγαπητοί μου, και μία νοστιμωτάτη και ορεκτικωτάτη ιστορία...

Εἶναι ἡ ἱστορία τῶν λογῆς-λογῆς πολυνύμων καὶ πολυποικίλων ζαχαρωτῶν,

Τὴν ζάχαρῃ τὴν συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορά κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα, στὴ Σικελία.

Ἔως τότε ὡς μόνον γλυκαντικὸν ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ἐξωδεύετο ἀγρίας τὸ μέλι. Πρῶτοι λοιπὸν οἱ Σικελοὶ ἐκαλλιέργησαν στήν Εὐρώπῃ τὸ ζαχαροκάλαμο καὶ παρεσκεύασαν τὴ ζάχαρῃ.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ζάχαρις ἐθεωρεῖτο βασιλικὴ τροφή καὶ ἦταν πανάκριβη.

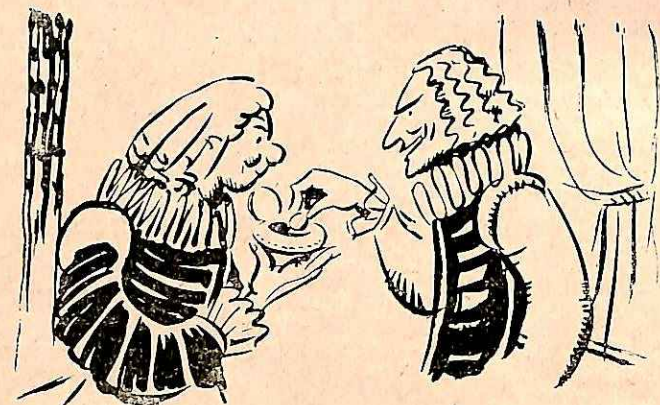
Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὅτι ὁ πρῶτος θιασώτης καὶ ὑποστηρικτὴς τοῦ νέου προϊόντος τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ἕνας Βασιλεὺς: Ὁ Φρειδερίκος ὁ Β' τῆς Γερμανίας.

Ὁ λιγούδης καὶ λαίμαργος αὐτὸς βασιλιάς πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι εἶχε καὶ εἰδικόν... ζαχαροπλάστην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, κάποιον Θεόδωρον.

Τὸ φιλότιμο ὅμως τοῦ ζαχαροπλάστου κύρ Θεόδωρου ἦταν φαίνεται ὅπως καὶ τὸ ὄνομά του, ἐλληνικὸ καὶ τὸν ἐσπρωξε σὸ νά παρασκευάσῃ χάριν τοῦ Βασιλέως του τὰ πρῶτα

μπομπόνια, τὰ ὁποῖα ἐχρωμάτιζε καὶ ἀρωμάτιζε

Ἀργότερα, ἄγνωστον διατί καὶ κατὰ εἰρωνείαν, τὴν ζαχαροπλαστικὴν τὴν ἐξήσκησαν ἐπὶ ἕνα πολὺ μεγάλο χρονικὸ διάστημα οἱ... φαρμακοποιοί, οἱ ὁποῖοι

παρεσκεύαζον πλάι στὰ σκονάκια των καὶ τὰ χάπια των καὶ τὰ πρῶτα κουφέτια καὶ τίς πρῶτες καραμέλλες.

Ἔτσι αἰγὰ-αἰγὰ ἤρχισε νά βιομηχανοποιεῖται ἡ ζαχαροπλαστικὴ. Τὸ Μομπιλιέ τῆς Γαλλίας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (1353 μ. Χ. περίπου) ἀρχίζει νά συγκεντρώνῃ ὅλην τὴν... ζαχαροπλαστικὴν κίνησιν τῆς Εὐρώπης

καὶ νά μεταβάλλεται σὲ πόλιν τῶν κουφέτων καὶ τῶν ζαχαρωτῶν.

Ἡ ζάχαρι ἀρχίζει νά γίνεται ἀφθονωτέρῃ καὶ ἡ ζαχαροπλαστικὴ... καινοτομεῖ ἀνακατεύοντας μαζί με τὴ ζάχαρι καὶ λίγο καφέ, λίγο τριαντάφυλλο, λί-

γη βιολέτα, μοσχοκάρυδο καὶ κανέλλα...

Στὶς ἀρχές τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ ζαχαροπλαστικὴ παρουσιάζεταί νέα ἐντελῶς χωριστὴ τέχνη ἀπ' τὴν τέχνη τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Ἡ ζάχαρις εἶναι πιά φθηνή καὶ οἱ ζαχαροπλάστες... κάνουν τέχνη φτιάχνοντας... πύργους, φρούρια, κάστρα καὶ γλυπτικὰ ἔργα ζαχαρένια, δίνοντας ἔτσι σὸν κόσμο τίς πρῶτες νά ποῦμε τοῦρτες.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ ζαχαρωτά, γενικῶς, εἶναι ὅπως καὶ ὁ... ταμπάκος καὶ τ' ἀρώματα μεγάλη μόδα.

Τόση μάλιστα μόδα ἦταν τότε τὰ ζαχαρωτά, ὥστε οἱ Βασιλεῖς εἶχαν μαζί με τὸν αὐλάρχη καὶ τὸν ἀρχιμάγειρο καὶ εἰδικόν ζαχαροπλάστη.

Παράλληλα με τὴ ζαχαροπλαστικὴ ἀνεπτύχθη καὶ ἡ σοκολατοποιία.

Ἡ σοκολάτα παρουσιάζεται στήν Εὐρώπῃ ὑπὸ μορφήν κακάου βέβαια, κατὰ πρῶτον ἀπὸ τοὺς Ἰσπανούς, πού τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ Μεξικόν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου περίπου αἰῶνος.

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1800 εἰσέρχεται ἐν δόξῃ καὶ εἰς τὴν ζαχαροπλαστικὴν καὶ μετὴν βοήθειάν της ἐξελίσσεται ἀλματωδῶς γιὰ νά μᾶς δώσῃ τὰ σημερινὰ εὐφραντικώτατα καὶ λίαν... ἐνδιαφέροντα προϊόντα της,

* ΕΝΑΣ ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ *

Κούκου! Τὸ δάσος ὅλο χαίρεται, εἶναι ἀνοιξίς!

— Κούκου! Ὁ κούκος ἐπέστρεψε, δὲν θά ξαναρρίξῃ χαλάζι!

— Κούκου! Ὅποιος τυχερὸς ἔχει λεφτὰ στὴν τσέπη του θά'χῃ ὅλο τὸ χρόνο!

δουλειά τους. Ὅπως λοιπὸν ὁ νεαρὸς κούκος εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὰ νεογέννητα σπουργιτάκια, τὰ ξεφορτώνεται με πολλὴ εὐκολία κι' ἔτσι καρποῦται μόνος του τίς περιποιήσεις καὶ τὰ ἀ-

τραγωδία, ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶδε ἕνας περιβολάρης τοῦ ὁποῖου μιὰ μηλιά τοῦ κήπου του κόπηκε στὴ μέση ἀπὸ κεραυνό.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου βρῆκε ἕναν νεαρὸ κούκο πεθαμένο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ἀπέμενε παρά ὁ σκελετὸς του κάτω ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ τοῦ φτέρωματος.

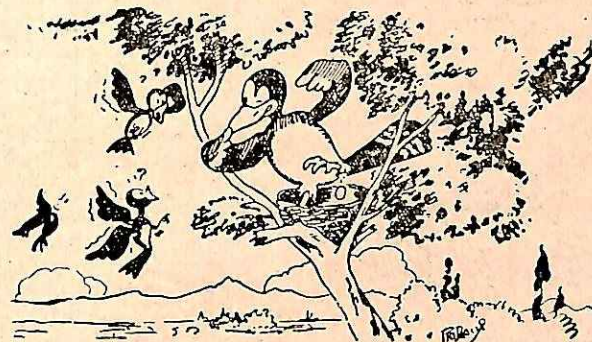
Ἡ ἐξήγησις τῆς τραγωδίας αὐτῆς εἶναι πολὺ ἀπλή: Ἡ μητέρα μπόρεσε νά τοποθετῇ τὸ μικροσκοπικὸ αὐγὸ τῆς μέσα στὴ στενὴ τρύπα πού ἦταν φωλιά κάποιου ζεύγους τρυποκάρυδων. Ὁ νεαρὸς κούκος κατάρθωσε ἐπίσης νά ξεφορτωθῇ τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ὅταν ὅμως ἤρθε ἡ σειρά του νά βγῇ ἔξω, στάθηκε ἀδύνατο γιὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς τρύπας τοῦ δένδρου ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ τὸ σῶμα του πού εἶχε ἀναπτυχθῇ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νά πεθάνῃ ἐκεῖ, φυλακισμένος, ἀπὸ τὴν πείνα.

Κι' ἐνῶ ἔτσι πληρώνει τὴν πονηράδα του ὁ νεαρὸς κούκος, ἀμέριμνη πάντα ἡ μάνα του ἐξακολουθεῖ τὰ παιγνίδια της καὶ τὰ εὐθυμά της: Κούκου! Κούκου!

... Αὐτὰ λέει μετὸ εὐθυμό του «κούκου» τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πουλί.

Χαριτωμένο: Ὁ λόγος τὸ λέει. Φυλάξου καλὰ ἀπὸ τὸ ἡλίθιό του ὕφος, καλὲ μου ἄνθρωπε, γιὰτὶ εἶναι ὁ μεγαλύτερος κλέφτης. Βέβαια τοῦ συγχωροῦν λιγάκι τὸ ἐλαττωμά του αὐτό, γιὰτὶ εἶναι ὁ μόνος πού καταστρέφει τίς μεγάλες τριχωτὲς κάμπιες πού ἀποφεύγουν ὅλοι οἱ ἄλλοι φτερωτοὶ κυνηγοὶ λόγφ τοῦ δηλητηρίου τῶν τριχῶν των, ἀλλὰ τὰ ἄλλα πουλιά, τὰ πιὸ μικρά καὶ τὰ πιὸ χρήσιμα, ὅπως τὸ ἀηδόνι, ἡ ὑπολαῖς κλπ. δὲν ἔχουν χειρότερο ἐχθρὸ ἀπὸ τὸν κούκο. Τὸ κληρονομικὸ του πάθος ποτὲ δὲν ἔγινε ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὰ θύματά του. Μερικὲς φορές ὅμως, παρά τὴν πονηράδα του, πέφτει κι' ὁ κούκος στὴν ἴδια του κυγίδα.

Τότε ἐπακολουθεῖ μιὰ

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ἐνας Ἀγγλος μηχανικὸς κατεσκεύασε 1 λάμπῃ 20.000 κηρ. ἡ ὁποία, ἀν' κρεμασθῇ εἰς ὕψος 1.500 μ. φωτίζει μιὰ πόλιν μετὰ 100.000 κατοίκων.

Τὸ 1936 ἕνας ἰδιότροπος διέτρεξε 7 χιλίωμ., βαδίζοντας πρὸς τὰ πύργα, χωρίς νά γυρίσῃ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ κεφάλι του.

Τὸ 1938 μιὰ χορεύτρια ἐπέτυχεν ν' ἀνέβῃ, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, τίς βαθμίδες τοῦ βάθρου τῆς Μ. Σφίγγος τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν τριάντα ἑκατομμύρια περὶπου ραδιοφῶνων καὶ κάθε μὲν ἡ διάδοσις των κατακτᾷ νέον ἔδαφος.

Τὸ μεγαλύτερο ποτάμι νησί βρῆκεται ἐπὶ ἑνὸς ποταμοῦ στὴ Βραζιλία. Ἡ ἐπιφάνειά του ὑπερβαίνει εἰς μήκος τὰ 300 χιλιόμετρα.

Υπάρχει ἕνα εἶδος ψαριοῦ σκαντζοχοίρου πού φουσκώνει μετὰ ἀέρα γιὰ νά ἀνορθώσῃ τὰ ἀγκάθια του, ὁπότε μοιάζει με ἀγκάθιν σφαῖρα.

Οι πολύτιμοι λίθοι

Θὰ θέλατε, βέβαια, νά μάθετε πού εἶναι δυνατόν ν' ἀναζητήσετε, μετὰ πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας, πολυτίμα πετράδια...

Ποὺς ξέρετε, ἴσως θελήσετε νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς τὴν τύχην σας γινόμενοι κυνηγοὶ... πολυτίμων πετραδιῶν!

Λοιπὸν διαμάντια ἐν πρώτοις θά βρῆτε στὸ Κολόντ τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, στὴ Βραζιλία, στὸ Ρίον καὶ στὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ὅπου ὅμως ἡ ἐξαγωγή των ἔχει βιομηχανοποιηθῇ καὶ θά εἶναι μάλλον δύσκολον νά τὰ ἀναζητήσετε διὰ λογαριασμόν σας.

Τὸ σμαράγδι βρῆσκαται στὴν Κολομβία, στὴ Σιθρία καὶ ἴσως καὶ στὴν Κεϋλάνη.

Ὁ σάπφειρος συναντᾶται στὴν Κεϋλάνη, στὸ Καζμίρ, στὴν Βιρμανία καὶ στὴν Ἀμερική. Τὸ ρουμπίνι στὴν Ἀνατολὴ κυρίως: Στὰς Ἰνδίας καὶ στὸ Σιάμ.

Τὸ τουρκουάζ στὴν Περσία καὶ στὴν Αἴγυπτο.

Τὰ μαργαριτοφόρα ὀστρακά ζοῦν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἰαπωνίας κυρίως, στὴν Ἀραβία, στὶς Ἰνδίες θαλάσσιες καὶ στὸν Παναμᾶ.

Τὸ τοπάζι στὴ Βραζιλία καὶ στὴν Ἰσπανία.

Ὁ ἀμέθυστος στὴ Σιθρία, στὴν Οὐραγουάη καὶ τὴν Ὠθέρν.

Ὁ νεφρίτης, ὁ ὑποπράσινος σκληρὸς λίθος, βρῆσκαται εἰς τὴν Κίνα.

Ὅταν αὐτῶν τῶν πετραδιῶν γίνεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω μέρη μεγάλη καὶ συστηματικὴ ἐξαγωγή. Ἡ τύχη ὅμως κυρίως βοηθεῖ τὸν κυνηγὸν τῶν πολυτίμων πετραδιῶν. Καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς τύχης μπορεῖτε νά βρῆτε πολυτίμες πέτρες καὶ στὰ κατσαβάρια νά ποῦμε ἀκόμη τοῦ... Ὑμη-τοῦ.

Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Όλοι μας, λίγο πολύ, ξέρουμε ότι το πρώτο γράμμα της ελληνικής γλώσσας είναι τό... «α». Οί μαθηταί, όμως, της Α' τάξεως του Δημοτικού Σχολείου δεν αντιλαμβάνονται απ' ευθείας αυτό το στοιχείο. Αρχίζουν από το «ο». Προχωρούν έπειτα στο «ι». Και, τέλος, έρνάνουν το πρώτο με το δεύτερο και σχηματίζουν το ψηφίο που βρίσκεται επί κεφαλής των άλλων, από της εποχής που έφευρέθη το αλφάβητο.

Την παλαιότερη αυτή μέθοδο δεν ήταν δυνατόν παρά να εφαρμόζει και ο Ιάκωβος Περλεπές. Χιλιάδες φορές ως τώρα ο λαμπρός εκείνος δάσκαλος είχε δημιουργήσει το πρώτο γράμμα από την ένωση του δεκάτου πέμπτου και του ένατου.

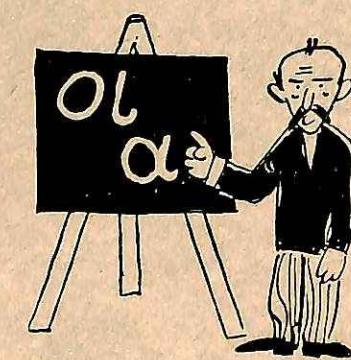
Το πρωτόγονο αυτό εκπαιδευτικό «πείραμα» επανελήφθη κι' αυτή τη χρονιά. Ο κ. Περλεπές σχημάτισε στον πίνακα, με την βοήθεια της κιμωλίας, μία κολούρα κι' ένα μπαστούνι ανάποδο.

Αυτή ή κολούρα, είπε μετά ταύτα στα παιδιά, είναι το «ο». Τι είναι αυτή ή κολούρα;

— Το «ο»!, φώναξε όλη ή τάξις.

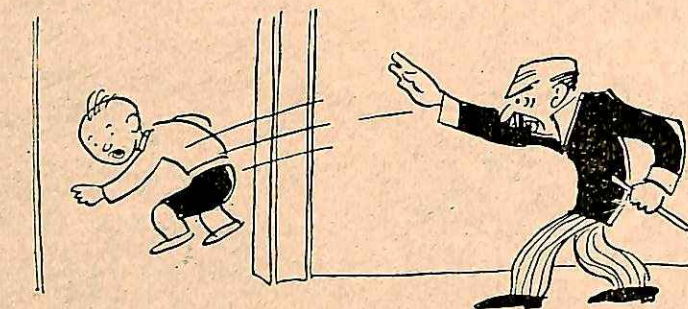
— Όραϊα, συνεπέρανε ο κ. Περλεπές. Κι' αυτό το ανάποδο μπαστούνι είναι το «ι». Τι είναι αυτό το ανάποδο μπαστούνι;

— Το «ι»!

Το «ο» και «ι» κάνουν το «α».

— Μπράβο!, είπε χαμογελαστός ο κ. Περλεπές, κατενθουσιασμένος από την αντίληψη των μικρών μαθητών του. Προσέξτε, τώρα. "Αν πάρουμε το «ι» και το κολλήσωμε κοντά στο «ο», ξέρετε τί γίνεται;

Ο δάσκαλος εξέσφενδόνισε τον Κοσμά έξω.

Απόλυτος σιγή ακολούθησε το άπροσδόκητο εκείνο ερώτημα. Ξαφνικά, όμως, ακούστηκε μία φωνή γεμάτη πεποίθησι:

— Δεν γίνεται τίποτα!

Τά γυαλάκια του κ. Περλεπέ, που έπεσαν από την συγκίνησι από τη μύτη του, θά είχαν σπάσει, αν ο σοφός δημοδιδάσκαλος δεν είχε προνοήσει να τὰ έχη κρεμασμένα μ' ένα μαύρο μεταξωτό κορδονάκι από το λαιμό του. Ο καλός εκείνος άνθρωπος, όταν κατόρθωσε να συνέλθη από την κατάπληξι και να περιμαζέψη και νὰ ξαναβάλη στη θέσι τους τα γυαλιά του ρώτησε:

— Ποιός μίλησε;

— Έγώ!

Ο κ. Περλεπές έρριξε μία ματιά προς το μέρος του μαθητού που απάντησε στην ερώτησί του και άμέσως έβγαλε έναν στεναγμό υπεράτης δυσφορίας και απογνώσεως:

— Ω, Θεέ μου! Πάλι αυτός!

Ήταν ο Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου.

— Έσύ είπες πώς δεν γίνεται τίποτα όταν κολλήσωμε το κολούρι με το μπαστούνι; ρώτησε κουρασμένα ο κ. Περλεπές.

— Μάλιστα, έγώ.
— Και γιατί τό είπες;
— Γιατί έτσι είναι, κύριε δάσκαλε! Γίνεται ποτέ να κολλή το κολούρι επάνω στο μπαστούνι; Κουταμάρες θά λέμε τώρα;
Τό επιχείρημα αυτό του

κληρος από το κακό του. Και, τελικώς, κατέθηκε με φόρα από την έδρα, αρπάζε τον Κοσμά και τον εξέσφενδόνισε — είναι ή κυριολεξία — έξω από την πόρτα...

Τό μάθημα ξανάρχισε. Οί μαθηταί άρχισαν να παραδέχωνται ως δυνατόν τό...

κόλλημα του μπαστουινού με την κολούρα και τον εκ του κολλήματος αυτού σχηματισμόν του αλφα. Η διδασκαλία, όμως, έπρόκειτο να διακοπή πάλι από κάτι δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε και ένεφανίσθη, εν όλη τη μεγαλοπρεπεία του, ο Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου.

— Έσύ; έθόησε με ιερών φρίκην ο κ. Ιάκωβος Περλεπές μόλις τον αντίκρυσε.

— Έγώ, κύριε δάσκαλε, απάντησε ήρεμώτατα ο Κοσμάς. Είχα δίκιο, που έλεγα πώς δεν χρειαζόταν να πάω έξω...

— Τι;
— Μάλιστα, κ. δάσκαλε. Μία που με στείλατε δοκιμάσα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα. "Αν είναι, άλλη φορά, θά σάς ζητάω μόνος μου να πηγαίνο έξω. Γιατί έσείς, όσο νάναι, δεν μπορείτε να καταλάβετε πότε θέλω και πότε δεν θέλω... Σύμφωνοι;...

Στην ερώτησι αυτή δεν κατόρθωσε να απαντήσει ο άτυχής δάσκαλος. Έν τω μεταξύ, είχε λιποθυμήσει!..

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η άριθμητική του Κοσμά.

— "Ακού έδω έσύ! είπε στον Κοσμά.

— Έγώ; ρώτησε ο Μπούφος.

— Νάι, έσύ. Νά πώς έξω!

— Έγώ;

— Νάι, μωρέ! Έσύ!

Στάθηκε λίγο ο Κοσμάς, για να καλοσκεφθί το πράγμα, κι' ύστερα ξαναρώτησε:

— Έγώ να πάω έξω;

— Νάι, έσύ να πώς έξω!

— Μά... δεν θέλω...

— Τι θά πη δεν θέλεις;

— Θέλω να πω ότι δεν έχω λόγο να πάω έξω...

Ω διάβολε! Αυτό πιά υπερέβαινε κάθε όριο. Ο κ. Περλεπές έτρεμε όλό-

κληρος από το κακό του. Και, τελικώς, κατέθηκε με φόρα από την έδρα, αρπάζε τον Κοσμά και τον εξέσφενδόνισε — είναι ή κυριολεξία — έξω από την πόρτα...

Τό μάθημα ξανάρχισε. Οί μαθηταί άρχισαν να παραδέχωνται ως δυνατόν τό...

κόλλημα του μπαστουινού με την κολούρα και τον εκ του κολλήματος αυτού σχηματισμόν του αλφα. Η διδασκαλία, όμως, έπρόκειτο να διακοπή πάλι από κάτι δυνατά χτυπήματα στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε και ένεφανίσθη, εν όλη τη μεγαλοπρεπεία του, ο Κοσμάς Μπούφος του Αθανασίου.

— Έσύ; έθόησε με ιερών φρίκην ο κ. Ιάκωβος Περλεπές μόλις τον αντίκρυσε.

— Έγώ, κύριε δάσκαλε, απάντησε ήρεμώτατα ο Κοσμάς. Είχα δίκιο, που έλεγα πώς δεν χρειαζόταν να πάω έξω...

— Τι;
— Μάλιστα, κ. δάσκαλε. Μία που με στείλατε δοκιμάσα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα. "Αν είναι, άλλη φορά, θά σάς ζητάω μόνος μου να πηγαίνο έξω. Γιατί έσείς, όσο νάναι, δεν μπορείτε να καταλάβετε πότε θέλω και πότε δεν θέλω... Σύμφωνοι;...

Στην ερώτησι αυτή δεν κατόρθωσε να απαντήσει ο άτυχής δάσκαλος. Έν τω μεταξύ, είχε λιποθυμήσει!..

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η άριθμητική του Κοσμά.

— "Ακού έδω έσύ! είπε στον Κοσμά.

— Έγώ; ρώτησε ο Μπούφος.

— Νάι, έσύ. Νά πώς έξω!

— Έγώ;

— Νάι, μωρέ! Έσύ!

Στάθηκε λίγο ο Κοσμάς, για να καλοσκεφθί το πράγμα, κι' ύστερα ξαναρώτησε:

— Έγώ να πάω έξω;

— Νάι, έσύ να πώς έξω!

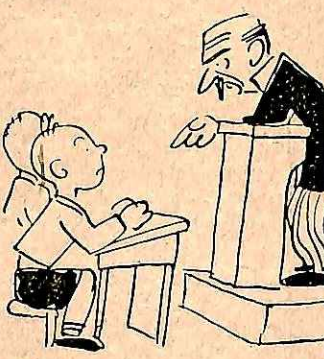
— Μά... δεν θέλω...

— Τι θά πη δεν θέλεις;

— Θέλω να πω ότι δεν έχω λόγο να πάω έξω...

Ω διάβολε! Αυτό πιά υπερέβαινε κάθε όριο. Ο κ. Περλεπές έτρεμε όλό-

κληρος από το κακό του. Και, τελικώς, κατέθηκε με φόρα από την έδρα, αρπάζε τον Κοσμά και τον εξέσφενδόνισε — είναι ή κυριολεξία — έξω από την πόρτα...

Με το «ο» και «ι» δεν γίνεται τίποτα.

Σ ΠΑΣΟΚΕΦΑΝΙΕΣ

Γεωγραφική άκροστιχίς

Απ' τα πρώτα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων να σχηματισθί πόλις της Βαλκανικής Χερσονήσου:

1) Περιφέρεια της Ελλάδος, 2) Ευρωπαϊκόν κράτος, 3) Νήσος των Κυκλάδων, 4) Ισπανική πόλις, 5) Μία των Ηπειρών, 6) Νήσος του Αιγαίου, 7) Κράτος της Κεντρικής Ευρώπης, 8) Πόλις της Μ. Ασίας, 9) Νήσος παρά την Αγγλίαν, 10) Κράτος της Ασίας, 11) Νησιωτική Έλληνική πόλις.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Παλιός "Αγγλος Βασιλεύς.
4 5 3 4 2 7 8 = "Οχι σύγχρονος.
3 4 5 4 6 5 4 = Γεωγραφικός όρος.
6 4 8 7 8 = Πολλά δένδρα.
3 4 5 4 = Συναίσθημα.
7 8 5 4 = "Ορος της Ελλάδος.
3 2 7 8 = Νήσος του Αιγαίου.
Κ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΣ

Αίνιγμα

Πόλι ιερά τό πρώτο
τ' άλλο φρούριο ισχυρό
πουλί κάνουν που ή λαλιά του
ανασταίνει και νεκρό.

Πάρε μία τροφή σπουδαία
και ξυνό έν άλλο είδος
και θά κάμης μία πόλι
της Φθιωτιδοφωκίδος.

Εύοσμ' άνηθ μ' ένα κράτος
της Ασίας συνδυάζεις
και εύθους ώραία φρούτα
φίλε μās παρουσιάζω.

Δ. Γ. ΚΑΒΑΓΙΑΣ

Αναγραμματισμός

Απ' του κάμπου τη χαρά
—όλοπράσινη εύλογία—
βγάξω Α και βάζω Η
και τον τόνον άνεβάξω
και μία πόλι ιστορική
στη στιγμή παρουσιάζω.

Ι. Α. ΚΑΠΠΟΥ

Άκροστιχίς

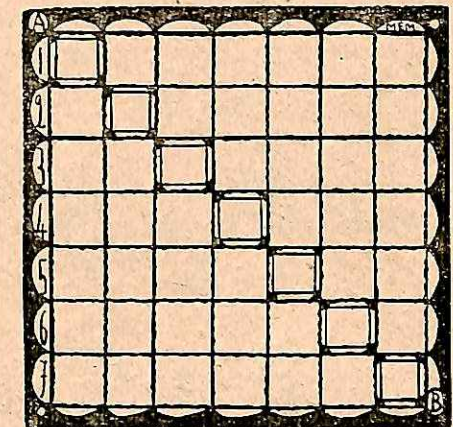
Τά αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν Βασιλέα της αρχαίας Ελλάδος.

1) Πρωτεύουσα Μεσογειακού κράτους. 2) Μέρος του σώματος. 3) Αγία. 4) Πόλις της Βορείου Ελλάδος. 5) Ευρωπαϊκόν κράτος. 6) Ποταμός της Αφρικής. 7) Κράτος της ΒΔ. Ευρώπης. 8) Πρωτεύουσα γειτονικού προς την Ελλάδα κράτους. 9) Αρχαίος επικός ποιητής. 10) Έρπετόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ Α.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

Α, ΒΕΡ, Ε, ΕΥ, ΕΥ, ΚΟ, ΛΑΥ, ΛΕΥ, ΛΥ, ΜΙ, ΜΠΙ, ΜΥ, ΝΟΣ, Ο, ΟΝ, ΟΝ, ΠΟΣ, ΡΙ, ΡΙ, ΡΩ, ΣΙΣ, ΤΑΣ.

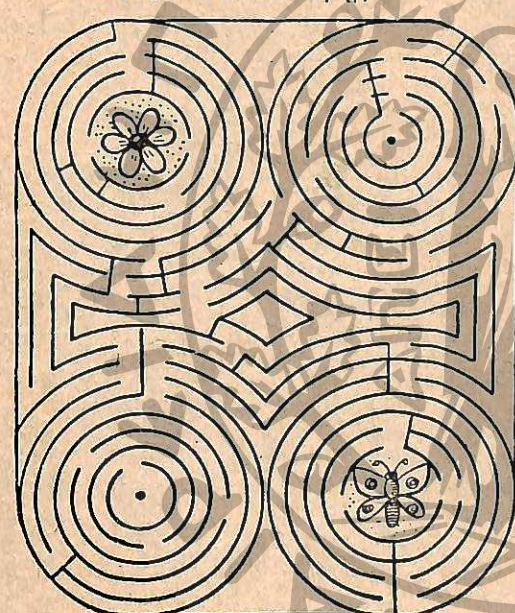
Αί άνωτέρω συλλαβαί να τοποθετηθούν εις τό σχέδιον—ένα γράμμα σε κάθε τετραγωνίδιον—ώστε διαγωνίως, Α—Β, να εύρεθί όρος της Ελλάδος και όριζοντίως λέξεις με την εξής σημασίαν:

1. Ιερόν της αρχαίας Ελλάδος.
2. Παράλιος πόλις της Αττικής.
3. Πόλις παρά τό Σούνιον.
4. "Ορος της Ελλάδος.
5. Πορθμός της Ελλάδος.
6. Νήσος των Κυκλάδων.
7. Ποταμός της Πελοποννήσου.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Η μέλισσα (κάτω δεξιά) θέλει να φθάση στο άνθος (άνω άριστερά). Ποιό δρόμο θ' ακολουθήση;

Τρίγωνον

* * * * * = Νήσος του Αιγαίου.
* * * * * = Γεωγραφικός όρος.
* * * = Δώσε.
* * = "Αντωνυμία.
* = Σύμφωνον.
Και καθέτως τά ίδια.

Μ. Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Λιλίκα, φέρε εκείνο που σου είπα!
— Τί, καλέ;
— Δεν άκουσες;

Χ.

Μεσοστιχίς

Τά μεσαία γράμματα των κάτωθι λέξεων αποτελούν πόλιν της Ελλάδος:

1) "Ακρωτήριο, 2) Κράτος της Βαλτικής, 3) Θερινός μήν, 4) Γραφική νήσος των Κυκλάδων, 5) Μέρος του λόγου.

Ν. ΒΑΪΤΣΗΣ

Τετράγωνον

* * * * * = Μουσικόν "Όργανον.
* * * * * = Πίνεται.
* * * * * = Δύναμις.
* * * * * = Αρχαίος Θεός.
Και καθέτως τά ίδια.

Α. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 42ου Φύλλου

Άκροστιχίς: Προμηθεύς (Παρίσι, Ρήγας, Όμηρος, Μασσαλία, Ηρόδοτος, Θεόδωρος, Ευρώπη, Ύπνος, Σέρραι).

Κρυπτογραφικόν: Άριστοτέλης, έλαία, άστατος, ιστορία, "Αρης, τριτόσις, Ιτέα, ληστής, οίτος. Ένα γράμμα: "Ατλας—άλας.

Μαγική εικών άνευ εικόνας: ΤοΤΟ—Πίπη (τόπι).

Τρίγωνον: "Ανάφη—νίμα—άμα—φή.

Μεσοστιχίς: Τρίπολις (άετός, πάρις, κρήνη, σπή, σολή, άπολλών, όσιος, θάσος).

Αίνιγμα: Πανδαιμόνιον (Πάν—δαίμων—ιον).

Φωνηεντόλιπον: "Οποιος θέλει τά πολλά χάνει και τά λίγα.

Ο «Κομήτης»: "Οριζοντίως 2 σός, 3 χόρτα, 4 ρωμαϊκή, 5 χαρά, 6 Γρύψ, 7 Σαλαμίς, 8 είναι, 9 άτι, 14 φαλαγγόσημον, 15 "Οράν, 16 κράνη, 17 σανατόριον. Καθέτως, 4 Ράς, 3 χώρας, 2 Σομαλία, 1 λύρα, 10 άντί, 11 στιγμαί, 12 άκρις, 13 ΗΥΣ, 14 Φός, 18 άρα, 19 Λάν, 20 άνά, 21 σκί, 22 "Ηρώ, 23 Μάν, 24 όν, 25 νή.

Γιὰ τὴ χαρά...

Ἡ χαρά, ἔλεγε κάποιος, εἶναι μιὰ νεράιδα. Μόλις μᾶς ἀγγίξῃ μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της μᾶς κάνει χαρούμενους. Κι' εὐτυχισμένους.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, ἀπάντησε κάποιος ἄλλος, χθὲς πού ἡ σούνα πάρα πολὺ χαρούμενος θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχε σπᾶσει στὸ ξύλο μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της ἢ νεράιδα σου!

Χωριὸ πού φαίνεται...

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἔμπαινε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ χωριοῦ — εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε παραθερίσει — κρατώντας τὴ βαλίτσα του, τὴν καμπαρντίνα του καὶ τὴ φωτογραφικὴ τὴ μηχανή. Στὸ σταθμὸ τὸν εἶδε κάποιος γνωστός.

— Ἐπιστρέφετε στὴν Ἀθήνα;

— Πόως; τὸν ρώτησε.

— Ποιὸς σὰς τὸ εἶπε; ἀπήντησεν ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ἔκπληκτος.

Κι' ἀπὸ μέσας τοῦ μουρμούρισε:

— Τί περίεργο, στὰ μικρὰ μέρη νὰ τὰ μαθαίνουν ὅλα!

Τερατολογία

Κάποιος ψεύτης λέει σ' ἓνα φίλο του:

— Τρέχω τόσο γρήγορα μὲ τὸ ποδήλατο, πού ὅταν κἀνὴν λιακάδα ἢ σκιά μου δὲν μὲ φτάνει!...

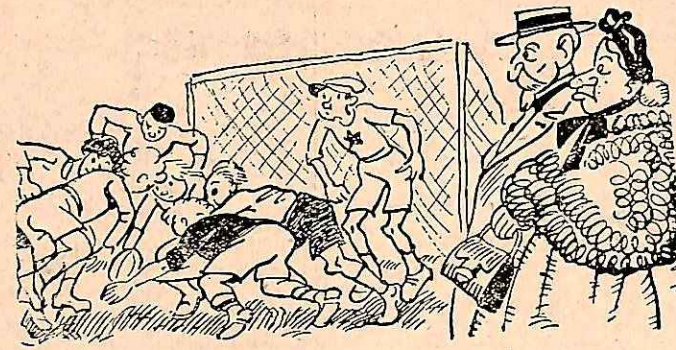
ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ !...

Ὁ Ἀστυνομικός, στὸν διαρρήκτη:

— Τί κάνεις ἐκεῖ μὲ τὴ σκάλα;

— Ἀνεβαίνω στὸ διαμέρισμά μου. Τσακώθηκα μὲ τὸν ὑπάλληλο τοῦ ἀνεγκυστήρος καὶ δὲ μὲ βάζει στὸ ἀσσανσέρ...

— Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ σκοτώνονται γιὰ μιὰ μπάλλα! Αὐριο θὰ ἀγοράσω δέκα μπάλλες καὶ θὰ τοὺς τὶς χαρίσω, γιὰ νὰ παίξουν χωρὶς νὰ τσακώωνται...

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟΣ !

Στὸ τζάκι τοῦ ξενοδοχείου εἶχε ξαπλωθῇ περήφανα ἓνας σκύλος.

Τέσσαρες ξένοι κάθησαν γύρω του, γιὰτὶ στὴ μέση ἦταν ὁ σκύλος. Σὲ μιὰ στιγμή ἦλθε ὁ ξενοδόχος.

— Ὠραῖο σκυλί! Εἶναι δικό σας, κύριε; εἶπε ἀποτεϊνόμενος στὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ξένους.

— Ὁχι, κύριε ξενοδόχε.

— Ἐξοχο ζῶον, μὰ τὴν ἀλήθεια. Χωρὶς ἄλλο εἶναι δικό σας, ἔκανε στὸν δεύτερο.

— Ὁχι.

— Εἶναι μεγαλοπρεπέστατος αὐτὸς ὁ σκύλος. Ὁ κύριος θὰ τὸν ἀκριβοπλήρωσε βέβαια, εἶπε στρεφόμενος στὸν τρίτο.

— Δὲν εἶναι δικός μου!

— Λαμπρότατο ζῶο! φώναξε ὁ ξενοδόχος γυρίζοντας στὸν τελευταῖο ξένον μὲ θαυμασμό. Θὰ τὸν ἔχετε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

— Ὁ σκύλος αὐτὸς δὲν εἶναι δικός μου!

— Πῶς; ἀνέκραξε τότε ὁ ἐξυμνητής.

Καὶ φιλοδωρῶντας τὸν δυστυχισμένο σκύλο μὲ μιὰ γερὴ κλωσιά, φώναξε ἔξω φρενῶν:

— Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ βρωμόσκυλο.

ΘΑ ΤΟΥ ΕΚΟΒΕ ΤΗ ΜΥΤΗ !

Ὁ Μπάρμπα-Κώστας ἦταν καλὸς καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος. Κάποτε ὅμως ἔμπλεξε μὲ μιὰ κακὴ παρέα, πού τὸν παρέσυρε στὴν ταβέρνα καὶ τὸν μέθυσε.

Ὅταν βγήκε ἀπ' τὴν ταβέρνα γιὰ νὰ πάῃ σπὶτι του, εἶχε κακὸ χάλι ὁ Μπάρμπα-Κώστας. Δὲ μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ σὲ μιὰ στιγμή ξαπλώθηκε φαρδὺς—πλατὺς στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἔτσι ὅπως ἦταν ξαπλωμένος, κύτταξε τὴ μύτη του. Καὶ μέσ' στὸ μεθύσι του, τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ μύτη του εἶχε μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνῃ δέκα μέτρα.

— Πῶ, πῶ, τί ἔπαθα, ψιθύρισε. Πῶς θὰ τὴν οἰκονομήσω αὐτὴ τὴ μύτη;

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ ἓνα αὐτοκίνητο. Ὅταν πλησίασε, φώναξε ὁ Μπάρμπα-Κώστας, στὸν σωφὲρ:

— Σταμάτα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σταμάτα.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ σωφὲρ φρενάροντας ἀπότομα.

— Σταμάτα νὰ πάρω τὴ μύτη μου ἀπ' τὸ δρόμο καὶ νὰ τὴν ἀκουμπήσω στὸ πεζοδρόμιο, μὴ μοὺ τὴν κόψῃς!

Παιδικὸν πνεῦμα

— Πῶς τὸν παίρνεις τὸν καφέ σου; ρώτησε ἡ Λιλὴ τὸ Γιάννη.

— Στὸ φλυτζάνι!

Ὁ γιατρός, ἐπιστρέφοντας στὸ σπῖτι του, ρωτᾷ τὸ μικρὸ του γυιό:

— Μὲ περιμένει κανένας ἄρρωστος;

— Τρεῖς, πατέρα. Ἐνας βλάχος, ἓνας ἄνθρωπος κι' ἓνας κύριος.

Ὁ Παῦλος ρωτᾷ ἓνα χωρικό:

— Πόσων χρονῶν εἶναι ἡ ἀγγελάδα σου;

— Μά... δύο χρονῶν.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ κατὰ λαβες;

— Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Καὶ ὁ Παῦλος:

— Ἀ, ναί! Ἐχει δύο!

ΘΕΙΟΣ ἢ ΘΕΙΑ ;

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης μαθαίνει ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀπέκτησε παιδί. Τρέχει ἀμέσως στὸ σπῖτι της καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα φωνάζει:

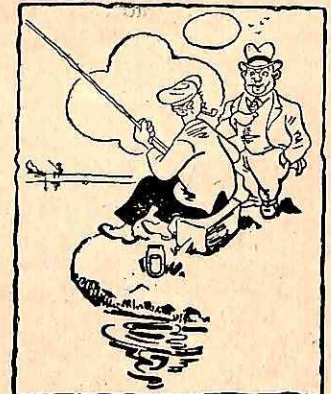
— Ἀγόρι εἶναι ἢ κορίτσι;

— Ἐ! τοῦ λέγουν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν, πῶς κάνεις ἔτσι; Ἀνέβα πρώτα ἑπάνω...

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης:

— Μὰ ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί θὰ εἶμαι, θεῖος ἢ θεία;...

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΩΡΑ !...

— Μὲ παρακολουθεῖτε τρεῖς ὥρες τώρα πού ψαρεύω καὶ ἐσχάτως τὴν ἐντόπισα ὅτι σὰς ἀρέσει τὸ ψάρεμα. Γιατὶ δὲν ψαρεύετε καὶ σεῖς;

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχω διαθέσιμη ὥρα.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Η ΕΛΛΑΣ ΟΛΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΠΙΛΕΚΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ 4ΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Θαμπώνει τὸ μάτι σου μόλις μπῇς στὸ Στάδιο σήμερα.

Δύο χιλιόρριζοι καὶ χιλιόκλωνοι κισσοὶ ἔχουν καλύψει μὲ τὴν πλούσια βλάστησί τους δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὶς κερκίδες τοῦ καὶ δὲν ἔχουν ἀφήσει οὐτε ἓνα μικρὸ σημεῖο ἀπὸ τὰ λευκὰ μάρμαρα γιὰ ν' ἀντικρύσῃς.

Ἐδῶ ἀπέναντί σου, στὴν Σφενδόνη, ἀντικρύξεις ἓνα πλουσιόχρωμο παρτέρι; μὲ χίλια λουλούδια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ὅλα τὰ χρώματα. Κι' ὅλα τὰ εἶδη. Λουλούδια ζωντανὰ φερμένα ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἠπειρο, ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεάν, ἀπὸ τὰς Ἰονίους καὶ τὴν Κρήτην κι' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα νησιά.

Μὴν κουρασθῇς νὰ μάθῃς τί λουλούδι εἶναι τὸ καθένα. Μεγάλες πινακίδες σοῦ λένε ποιά Ἑλληνικὴ γῆ εἶχε τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐτυχία νὰ θρέψῃ τὰ ὠραία αὐτὰ λουλούδια, πού ἐστάλησαν ἀπὸ κάθε γωνιά γιὰ νὰ λαμπρύνουν μὲ τὴν παρουσίαν τους τὴν σημερινὴ Πανελληνίαν ἐορτή.

Καὶ μὴ ζητήσῃς ἀκόμη νὰ μάθῃς ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος, πού σοῦ φάνηκε σάν γιγάντειος κισσός, ποῖοι εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἦλθαν καὶ τί τοὺς ἔφερε ἐδῶ μέσας.

Εἶναι Ἕλληνες. Ἕλληνες ἀπὸ κάθε γωνιά. Κάθε ἡλικίας, κάθε ἐπαγγέλματος, κάθε κοινωνικῆς τάξεως.

Καὶ ἦλθαν ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ μὲ τὸν ἴδιο σκοπὸν, γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸν Μεγάλον τοῦς Ἀρχηγό, ν' ἀποτίσουν

ἓνα φόρο εὐγνωμοσύνης καὶ ταυτοχρόνα ν' ἀπολαύσουν, μέσας στὴ γενικὴ χαρὰ, τὴν ἀναβίωσι ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Μὰ ὅλων τὰ μάτια εἶναι ἐστραμμένα σ' ἓνα σημείον. Ὅλοι κυττοῦν μὲ ἀνυπομονησίαν στὴν εἴσοδον. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποσπᾷσῃ τὴν προσοχή.

Οὔτε τὰ ὠραία κορίτσια τῶν νησιῶν μὲ τὶς γραφικὰς τοὺς στολές, οὔτε τὰ πλούσια τοὺς στολίδια, οὔτε τὰ παράξενα ροῦχα τῶν Ἠπειρωτισσῶν, οὔτε τὰ εὐσταλῆ καὶ ψημένα κορμιά τῶν φαλαγγιτῶν, οὔτε οἱ χίλιες μουσικὲς πού εἶναι σκορπισμένες μέσας στὸ Στάδιο.

Ὅλοι κυττοῦν πρὸς τὴν εἴσοδον μὲ ἀγωνία. Καὶ σάν παρουσιάζεται μιὰ κίνησις πρὸς τὴν εἴσοδον, σάν ἀκούονται ἀπ' ἔξω, μακριὰ πρὸς τὸ Ζάππειον, χειροκροτήματα καὶ ἀλαλαγμοί, ὅλοι στρέφονται πρὸς ἐκεῖ δολόκληροι. Οἱ ἀναπνοὲς σταματοῦν καὶ ἓνα δράμα καταλαμβάνει ὅλους. Ἐνὰ γιγάντιον πρόσωπον πού ὀγκοῦται διαρκῶς μπρὸς τὰ μάτια τους, πού μεγαλώνει, μεγαλώνει ὁλοένα, καλύπτει τὰ πάντα, τοὺς πάντας καὶ εἶναι μέσας στὸ Στάδιο, μὲ τὶς κερκίδες καὶ τὴν σφενδόνη, μόνον αὐτό: Ἡ μορφή ἑκείνου.

Μὰ τώρα ἡ προσδοκία γίνεται πλέον πραγματικότης. Ἦλθε! Καὶ σάν ἓνα φύσημα δυνατόν ἀέρα νὰ ἐκίνησεν ὅλο αὐτὸ τὸ πλήθος, μὲ τὴν αὐτὴν φορά, μὲ τὴν ἴδιαν δύναμιν, ὅλοι σηκώνονται. Χιλιάδες χέρια κινούνται

μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμόν, στὴν ἴδιαν χειρονομίαν καὶ ἀκούγεται ἓνα χειροκρότημα. Εἶναι τὸ Ὡσανά πού ὑψώνεται ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Γεμίζει τὸ Στάδιον, τὴν πλατεία, τὸ Ζάππειον καὶ ἀνεβαίνει καὶ ψηλά, εἰς τὸν Ἀρδηττό.

Ὁ Μεταξᾶς εἶναι τώρα μέσας στὸν κόσμο. Τὸν βλέπουν ὅλοι. Τὸν παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα μὲ τὸ βλέμμα τους.

Δύο δάκρυα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μὰ λίγοι — πολὺ λίγοι — διακρίνουν καὶ κάτι ἄλλο: Δύο δάκρυα πού ἀναβλύζουν ἀπὸ τὴν καρδιά του φθάνουν στὰ μάτια του καὶ ἀργὰ κυλοῦν στὸ χαρούμενόν του πρόσωπον. Εἶναι δάκρυα χαρᾶς, δάκρυα συγκινήσεως, δάκρυα ἱκανοποιήσεως. Εἶθε σ' ὅλα τοῦ τὰ χρόνια τέτοια δάκρυα νὰ ἀυλακώνουν τὸ πρόσωπό του. Εἶθε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς πολλὰς ἀκόμη χρονίης, τέτοια μέρα, νὰ τοῦ δείχνουμε τὴν ἀφοσίωσίν μας, νὰ τὸν συγκινοῦμε μ' αὐτὴν καὶ ν' ἀπολαμβάνωμεν πάλι τὰ δάκρυα αὐτὰ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ.

Ἄς δοξάσωμεν τὸν Θεόν.

Μὰ ἄς εὐλογήσωμε μαζὶ μὲ τὸν κλῆρο τὸν Θεόν. Ἄς τὸν εὐλογήσωμε πού τοῦ ἔδωσε ζωὴ καὶ χρόνιον καὶ κρίσι. Κι' ἄς τὸν εὐλογήσωμε ἀκόμη πού ἔδωσε τὴ δύναμιν καὶ τὴ θέλησιν στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μὲ τὸ χαλὺ-

Στερεοελλαδίτισσες στὸν πανηγυρισμὸ τοῦ Σταδίου.

ὀδινὸ τοῦ χέρι σταθερὰ στὴν ἀνόρθωσι.

Ἄκουσον οὐρανὸ καὶ λαλήσω
Γῇ ἐνωτίζου φωνῆς...

Ἀλλά, τί φωνῆς; Ν' ἀκούσῃ ὁ οὐρανὸς τὰς ἐξάλλους λαχὰς ὄλων αὐτῶν τῶν χιλιάδων τοῦ κόσμου ποὺ μέσῃ στὴν φρενιτιδὰ του ἐκδηλώνει ὁ καθείς τὴν εὐγνωμοσύνην του, τὸν ἐνθουσιασμόν του μὲ τὸν τρόπον του, ἢ νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς χορωδίας τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς; Ὅχι! Ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους εἶναι πιὸ ἀδολὴ, πιὸ ἀγνή κι' ἀνεπιτήδευτη. Εἶναι ἡ φωνὴ ποὺ βγαίνει κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ ὑψώνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς γιὰ νὰ φθάσῃ ἔτσι ἀγνή καὶ ἀθώα στὰ αὐτιά τοῦ Θεοῦ μας. Τοῦ Θεοῦ τῆς Ἑλλάδος. Τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς ἔδωσε, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἀποφράδες ἡμέρες, καὶ μιὰ 4ην Αὐγούστου. Μιὰν ἡμέρα νίκης τοῦ Λαοῦ κατὰ τῆς τυραννίας τῶν κομμμάτων. Μιὰν ἡμέρα ἀνорθώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Μιὰν ἡμέρα ποὺ ἐδημιούργησε τὶς τόσες ἄλλες ὡραίες ἡμέρες, σὰν τὴν σημερινήν.

Γύρω στὸ Στάδιο, ψηλά στὰ σηθαῖα, ξεδιπλώνονται ἐξήντα σημαίες μὲ τὰ Ἑλληνικὰ χρώματα. Εἶναι τὸ καλλίτερο πλαίσιο στὸν ἀνθόσπαρτο, μὲ τὴν Ἑλληνικὴν λευκίδα, αὐτὸν κήπο. Εἶναι τὸ πλαίσιο ποὺ διαδηλοῖ ὅτι κάθε ἐκδήλωσις αὐτῆς τῆς ὡραίας γιορτῆς, κάθε κίνησις, κάθε λέξις, κάθε φθόγγος εἶναι ὅλα γνήσια Ἑλληνικά, ὅλα τῆς γλυκεῖας μας Πατρίδας.

Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ τὰ κατάρθωσεν ὅλα αὐτά. Καὶ εὐλογημένοι ἀκόμη οἱ ἱκανοὶ συνεργάται του ποὺ ἀφιέρωσαν μαζί του κάθε τους ψυχικὸ χάρισμα, κάθε τους πνοὴ γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἐμπνευσμένο πρόγραμμα ἐκείνου.

Ἡ Ε. Ο. Ν.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ θέλει κανεὶς νὰ χάσῃ τὸν ἑαυτό του. Εἶναι στιγμὲς ποὺ κανεὶς, ἀντικρύζοντας κάτι ὡραῖο, κάτι ὑπέροχο, ζητεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κορμὶ του καὶ νὰ οδηγηθῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὡμορφιά. Τὶς στιγμὲς αὐτές θὰ ἐνωίσαν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τοῦ Σταδίου ὅταν εἶδαν τὰ παιδιά τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας νὰ βαδίζουν μέσα στὸ στίβο τοῦ Σταδίου μελαψά, σφιχτοδεμένα, μὲ κορμιά ποὺ πρόδιδαν ὑγεία καὶ μὲ κεφάλια στημένα ψηλά, ποὺ πρόδιδαν ἐπίσης ὅλα τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ κυρίευαν. Ἦταν ἕνα δείγμα τῆς νέας μας γενεᾶς. Ἕνα δείγμα, ὅχι τὸ μοναδικό, τῶν παιδιῶν, ὅπως αὐτὰ διαπαιδαγώγονται σήμερα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκολασία καὶ τὴ διαφθορά, τῶν παιδιῶν ποὺ θύμισαν σ' ὅλους, τοὺς παλαιοὺς Σπαρτιάτας μὲ τὴν πλήρη συναίσθησι ποὺ ἔχουν τῆς ἀξίας τους πῶς θὰ γίνουν σήμερα «πολλὰ κάρονες», μὰ καὶ μὲ τὴ συναίσθησι ἐπίσης ποὺ ἔχουν γιὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀπέναντι στὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν ὁποία πρόθυμα ἐπαναλαμβάνουν τὸ «τὰν ἢ ἐπὶ τὰς».

Εἶναι τὰ παιδιά ποὺ, ἐμπνευσμένα

ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ τους, κατὰλασαν τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουν νὰ γίνουν καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς σημερινούς πολίτας τῆς Πατρίδος μας καὶ ἐργάζονται ἄσκονα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις τῶν Νέων, μὲ Ἀρχηγὸ τὸν ἴδιο τὸν Μεταξά, ἀντιπροσωπευόμενο τόσο ἀξία ἀπὸ τὸν Ἐπίτροπο κ. Α. Κανελλόπουλο, τοὺς καθοδηγεῖ καὶ γιὰ τὴν ψυχικὴ τους διάπλασι ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ γιὰ τὴν σωματικὴ τους εὐεξία. Κι' ἔτσι μὴ παραξενεύεσθε γιὰ τὸ θέαμα τῶν 300 νέων ποὺ βλέπετε στὸ Στάδιο τώρα. Σὲ λίγο, σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ εἶναι ἔτσι. Μὲ γερά καὶ ἀθλητικὰ κορμιά, τὰ ὁποῖα θὰ περικλείουν μιὰ ψυχὴ στολισμένη μὲ τὰ καλλίτερα χαρίσματα.

Ἡ 4η Αὐγούστου, ποὺ τόσο ὡραία ἔγραψαν μὲ κατάλληλους σχηματισμοὺς μὲ τὰ κορμιά τους μέσα στὸ στίβο τοῦ Σταδίου, τοὺς δίνει τὶς δυνατοτήτες γιὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Γιὰ νὰ γίνουν ἀντάξιοι ἀπόγονοι ὀνομαστῶν προγόνων.

Ὅπως περήφανοι μπῆκαν μέσα στὸ στίβο οἱ 300 αὐτοὶ νέοι γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν στοὺς ὡραίους ἐκείνους σχηματισμοὺς καὶ νὰ ἐκτελέσουν μὲ τὰ σιδερένια στεφάνια τὶς δύσκολες ἐκεῖνες γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ἔτσι περήφανοι θὰ εἶναι καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ. Περήφανοι γιὰ τὴν γεννήθηκα Ἑλληνες καὶ μεγαλώνουν σὲ ἐποχὴ

ποὺ δὲν ντρέπονται πιά γιὰ τὴν Πατρίδα τους.

Καὶ ὅπως, πειθαρχημένοι στὸ πρόσταγμα τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς των, ἐξετέλεσαν τὰς ἀσκήσεις, ἔτσι πειθαρχημένοι θὰ μποῦν καὶ στὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, γιὰ νὰ ἀνατρέφονται καὶ γαλουχοῦνται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας τῶν μερῶν γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ συνόλου.

Οἱ Νέοι μας ζοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα. «Γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέαν», ὅπως λέγει καὶ ὁ ὕμνος τους, καὶ τὸ σύνθημά τους πάντοτε καὶ εἰς κάθε τι εἶναι ἕνα. Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Ἀρχηγός, καὶ ποὺ τόσο βαθεῖα μπῆκε καὶ ριζώθηκε στὴν ψυχὴ τους: «Ἐμπρός!».

Ἔτσι τοὺς εἶδε ὁ κόσμος στὸ Στάδιο, ἔτσι τοὺς αἰσθάνθηκαν ὅλοι καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο τὸ πῶς πολλοί, οἱ περισσότεροι ἀσφαλῶς, τοὺς ζήτησαν καὶ πόθησαν νὰ ἔχαναν τὸν ἑαυτό τους, νὰ ἦσαν ξανά παιδιά γιὰ νὰ γίνουν ὅμοια μ' αὐτὰ τὰ περήφανα λευκτόπαιδα ποὺ βλέπαν ἔμπρός τους.

Ὅταν περνοῦν τὰ Ἐλευσίνια.

Ἀλλὰ μὴν σκοτιζέσθε Ἕλληνες. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνετε παιδιὰ γιὰ νὰ διορθώσετε τὴ ζωὴ σας. Γιὰ τίποτε ποτέ δὲν εἶναι ἀργά. Καὶ αὐτὸ σὰς τὸ διδάσκουν οἱ παρελάσεις τοῦ Σίτου, τῆς Ἐλαίας, τοῦ Καπνοῦ κλπ., ποὺ παρελαύνουν μπρὸς στὰ μάτια σας. Τὰ Ἐλευσίνια ποὺ γίνονται τώρα στὸ στίβο — βρισκόμαστε ἄλλως τε στὸν Μεταγαιτινῶνα (Αὐγουστον) — σὰς διδάσκουν πόσα κανεῖς μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴ δουλειά, ὅταν αὐτὴ εἶναι πειθαρχημένη καὶ συστηματικὴ.

Καὶ τὴν συστηματικὴν ἔργου αὐτῆς τῆς γεωργίας, τὸν συντονισμόν τῆς ἔργου ἐπέτυχεν ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ τὴν φωτισμένην ἀγροτικὴν τὴν πολιτικὴν.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγρόται εἶναι σήμερὰ ἐδῶ, ὅλοι, ἀπὸ κάθε γωνιά, γιὰ νὰ ποῦν ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» σ' αὐτὸν ποὺ τοὺς ἀποκατέστησε, σ' αὐτὸν ποὺ συστηματικῶς τοὺς ἐργασίους, ποὺ τοὺς ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὸν βρόχον τοῦ τοκογλύφου καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ νοιώσουν τὴν ἀξίαν τῆς γῆς. Καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουν, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ποὺ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἀγρόται ἔφευγαν ἀπὸ τὴν

ὑπαίθρου γιὰ νὰ χωθοῦν στὰς πόλεις, ἀφοῦ, ἐγκαταλείμμενοι στὴν ὑπαίθρου, ἔβλεπαν τὸ Κράτος εἴτε ὑπὸ μορφήν εἰσπρακτῶρων φόρων, εἴτε ὑπὸ μορφήν ὑποσχέσεων τὰς παραμονὰς μόνον τῶν ἐκλογῶν.

Πῶς λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ νὰ μὴ ἔλθουν σήμερὰ ἐδῶ, νὰ γονατίσουν μπρὸς στὸν Εὐεργέτη τους καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ αὐτὸς τοὺς ἔδειξε;

Καὶ μήπως εἶναι μόνον οἱ ἀγρόται ποὺ ἦλθαν ἐδῶ, γιὰ νὰ προφέρουν τὸ «εὐχαριστῶ»; Εἶναι ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ὅλα αἱ συντεχνίαι, ὅλοι οἱ ἐργάται. Γιατί ὅλοι εὐεργετήθηκαν. Καὶ δίπλα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ἡ Ἀθλητικὴ Νεολαία, αὐτὴ ποὺ ὑποστηρίχθηκε τόσο ἀπὸ τὸ Νέον Κράτος, ποὺ συστηματικῶς ἐπίσης καὶ ποὺ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐπάγγελμα διὰ τοὺς μὲν καὶ εὐσχημος τρόπος ἀποφυγῆς ἔργου δι' ἄλλους...

Δόξα στὸ πνεῦμα τῆς δουλειᾶς.

Ὁ ὕμνος τῆς Ἐργασίας, ποὺ τόσο ζωηρὰ καὶ ὡραῖα ἀπαγγέλλθηκε ἀπὸ τὶς ἐργάτριες τῶν ἐργοστασίων τοῦ Παπαστράτου, μὲ τὸν συντονισμό τῶν

στίχων ἀπὸ ρυθμικὰς παραστάσεις, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς κ. Κούλας Πράτσικα, ἦταν αὐτόχρημα μιὰ ἀποθέωσις τοῦ πνεύματος τῆς δουλειᾶς ὁ κ. Μυριβήλης κατάρθωσε μέσα στοὺς εἴκοσι στίχους «νὰ δοξάσῃ τὸ πνεῦμα τῆς δουλειᾶς ποὺ σμίγει τὶς χῶρες, τὶς καρδιὰς καὶ τοὺς ἀνθρώπους». Καὶ ἡ δόξα αὐτὴ πλημμύρισε τὸ Στάδιο καὶ ἄγγισε τὶς καρδιὰς ὄλων ποὺ βρισκόνταν μέσα ἐκεῖ, γιὰ τὴν καὶ ὅλοι δουλεύουν.

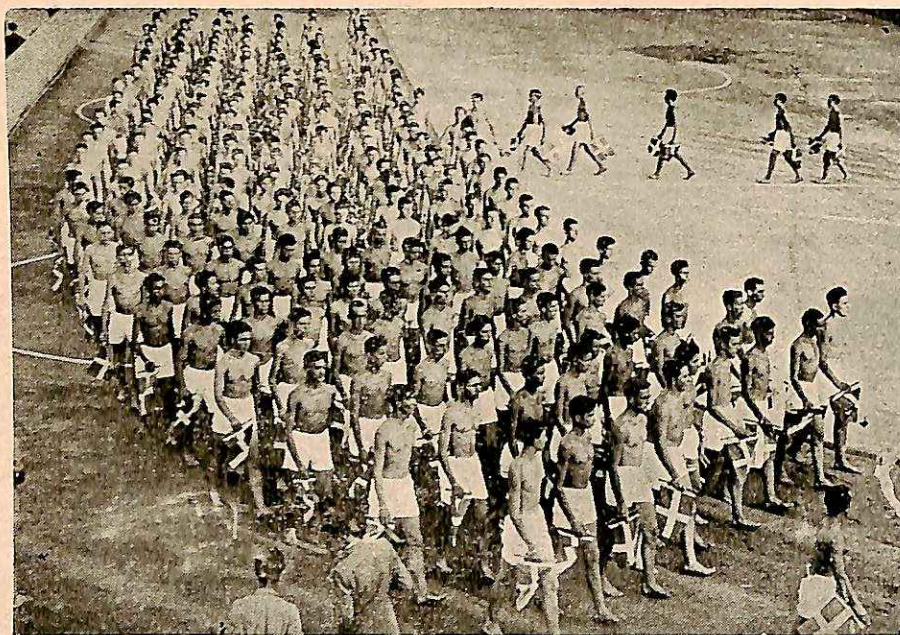
Εἶναι πρῶτο τὸ παράδειγμα τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτη ποὺ ὡδήγησε ὅλους στὴ δουλειά. Ὅπως σήμερὰ στὴν Ἑλλάδα, ποτέ, ποθενὰ δὲν ἐφαρμόσθηκε τὸ «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω».

«Τὰ χέρια νικοῦν καὶ πλάθουν
στ' ἄμῳν, στὸ σφυρὶ καὶ στὸ λιθάρι...»
Καὶ τὰ νεῖδα...
«ἀγρυπνοῦν νὰ ἴδουν, νὰ μάθουν
στ' ἀλέτρι, στὸ κουπί, καὶ στὸ δοξάρι...»

Καὶ ἐργάζεται πλέον ὁ κόσμος μὲ

Δυὸ χαρακτηριστικοὶ τύποι νησιωτισσῶν Ἑλληνίδων στὸ Στάδιο.

Φατ γυγίται τοῦ Στρατοπέδου «Ι. Μεταξᾶς» κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου.

ὄρεξι καὶ ἡσυχία. Γιατί ξέρεῖ ὅτι ἡ ἐργασία του θὰ ἀμειφθῇ, γιατί ξέρεῖ ὅτι δουλεύει ὁ καθείς γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν Πατρίδα. «Χαρά ἐγίνε ἡ δουλειά» καὶ κινῶν ὅλοι «γιὰ τῆς δουλειᾶς τὸ πανηγύρι...».

Τὸ ἀδελφωμα τοῦ χοροῦ.

Μὰ μέσα στὴν πλοῦσια αὐτὴ γιορτὴ τοῦ Σταδίου, πού ἀνύψωσε τόσες ψυχές, δύο μέρη εἶχαν μιὰ ὅλως διόλου ξεχωριστὴ αἴγλη. Ὁ χορὸς πού χορεύτηκε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ κάθε ὁμάδα τῶν ἐπαρχιῶν χωριστά, μὲ τὴν δική της μουσική, καὶ πού στὸ τέλος ἀδελφώθηκε στὸν Πανελλήνιο Καλαματιανὸ καὶ ἡ ὥραία λαμπαδηφορία τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἶχε σκοτεινάσει πιά καὶ ὁ κόσμος καθηλωμένος στὰς θέσεις του περίμενε τὸ τέλος τῆς γιορτῆς.

Οἱ ὡμορφιές πού εἶχαν ἰδῇ ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ εἶναι στὸ Στάδιο τοὺς εἶχαν κυριολεκτικῶς καταμαγέψει καὶ κανεὶς δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμι οὔτε τὴ θέλησι νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του. Τί κι' ἂν ἡ νύχτα εἶχε πέσει;

Τὸ φῶς ἀπὸ τοὺς νέους.

Κι' ἄξαφνα τὰ φῶτα σβύνουν. Μιά σιγὴ ἀπλώνεται σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὁ στίβος ἀδειάζει βιαστικὰ ἀπὸ ὅλους καὶ οἱ θεαταὶ κρατοῦν καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη. Κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ προμηνύεται. Ποιὸς ξέρεῖ ποιάν ἄλλην ὡμορφιά προσιωνίζουσαν λίγες κινήσεις πού φαίνονται στὴν εἰσοδὸ, στὰ προπύλαια τοῦ Σταδίου! Ἡ ἡμέρα ὅλη ἦταν ἡμέρα ὥραιων

Εἶναι ἐπιβλητικὸ τὸ θέαμα μέσα στὴ νύχτα. Ὁ κόσμος τὸ παρακολουθεῖ, χαίρεται, ἐνθουσιάζεται καὶ συγκινεῖται. Πολλοὶ δοκιμάζουν νὰ χειροκροτήσουν. Μὰ τὰ χέρια ἔχουν μουδιάσει, δὲν ὑπακούουν στὴ θέλησι τοῦ ἐγκεφάλου. Ὅλοι εἶναι ὑπνωτισμένοι, τὸ φῶς τῆς νεότητος τοὺς ἔχει συγκεντρώσει ὁλόκληρους, τὰ μέλη τους εἶναι καὶ αὐτὰ ξένα. Καὶ βλέπουν.... Βλέπουν μὲ μάτια ὁλάνοιχτα πού ἀνοίγουν ὁλοένα περισσότερο ὅταν βλέπουν τώρα τὶς φαλαγγίτισσες νὰ ἀναπτύσσωνται μὲ τοὺς πυρσοὺς τῶν σὲ διαφόρους σχηματισμούς.

Καὶ στὸ μαῦρο ἐπάνω στίβο διακρίνονται τώρα χρυσὰ γράμματα καὶ ὠραίες παραστάσεις.

Ἐνα πελώριο στέμμα καλύπτει τὸν στίβο καὶ ὁ κόσμος ἐξάλλος χειροκροτεῖ. Χειροκροτεῖ καὶ μιὰ μυριοστομὴ ἀκούγεται κραυγὴ: «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς». Ὁ Βασιλεὺς! Αὐτὸς πού πρὶν τρία ὁλόκληρα χρόνια σὰν σήμερα ἀποφάσισε μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τῆ σωτηρία τῆς Πατρίδας μας.

Τὸ Στέμμα μ' ἓνα σύνθημα διαλύεται καὶ οἱ πυρσοὶ σχηματίζουν τώρα ἓνα Ι καὶ ἓνα Μ καὶ παραδίπλα ἓνα 4 καὶ ἓνα Α. Εἶναι τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυβερνήτη καὶ ἡ μεγάλη ἡμερομηνία: ἡ 4ῃ Αὐγούστου. Καὶ παρακάτω ἀπὸ κορίτσια ὄρθαι καὶ γονατιστά, μὰ πάντα μὲ τοὺς πυρσοὺς, σχηματίζεται ὁλόχρυσος ἀπὸ τὸ φῶς ὁ διπλοὺς πέλεκυς.

Ὁ διπλοὺς πέλεκυς, φωτεινός, πού θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς νέους στὰ μεγάλα πεπρωμένα τῆς φυλῆς μας.

Κ. ἀ — ς.

Ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμάς διαφόρων Ἐπαρχιῶν ἀπὸ τὰς λαβούσας μέρος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου τοῦ Κλάιστ «Πενθεσίλεια», ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος παρέθεσε γεῦμα εἰς ὑπερχίλια πρόσωπα, εἰς τὸ ὁποῖον παρέκαθον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιακῶν σχηματισμῶν καὶ τῶν ἐξ Αἰγύπτου Φαλαγγιτῶν, οἱ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι Βαθμοφόροι τῶν σχηματισμῶν Πρωτεύουσας καὶ πλείστοι συνεργάται τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὸ ἐστιατόριον «Ἀθέρωφ» ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον πρὸς τοὺς παρακαθημένους διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπὸ ζητωκραυγῶν.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἐξαιρετικὴ αἰσθάνομαι χαρὰ πού μοῦ ἐδόθη καὶ πάλιν σήμερα ἡ εὐκαιρία νὰ εὐρεθῶ μετὰξὺ σας. Καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ μοῦ ἐπιτείνεται ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς παρουσίας ἐν μέσῳ ἡμῶν γιὰ πρώτην φοράν τμήματος τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἀντιπροσωπευμένου ὑπὸ τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰγύπτου. (Χειροκροτήματα). Ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς ἀντιπροσωπείας δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀντιπροσωπείαν τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ἀντιθέτως συμβολίζει τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποῖαν καταβάλλει ἡδὴ ὁ ὁργανώσις γιὰ τὴν δημιουργίαν τμημάτων παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ζωντανὸς Ἑλληνισμὸς, τοῦ ὁποῖου ὅλοι μας ξέρουμε τὴν μεγάλην συνεισφοράν γιὰ τὴν κοινὴ Μάννα, Ἑλληνισμὸς ὁ ὁποῖος, ὅσον μακριὰ καὶ ἂν εὐρίσκειται ἀπὸ τὰ χῶματα αὐτά, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα ἀρρήκτως συνδεδεμένος μὲ τὴν Ἑλλάδα. (Χειροκροτήματα). Ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς ἐπετείου τῆς Ἑθνικῆς ἐπαναστάσεως προσέλαβε τὸν χαρακτήρα αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἶδατε ὅλοι καὶ ὅλες, ἓνα χαρακτήρα πρωτοφανή γιὰ τὰ ἱστορικὰ χρονικὰ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸν πανηγυρισμὸν αὐτὸν ἔσαν οἱ τοὺς κυριωτέρους τόνους ἔδωσε ἀπὸ τὸν Ἑβρο μέχρι τὴν Κρήτη ἡ Ἑθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας. (Χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί). Ἀντιληφθήκατε ὅλοι ὅσοι εἰσάτε ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἶναι μακριὰ μας, πὼς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐώρτασε ἡ Νεολαία τοῦ ἔθνους τὴν ἐπέτειον αὐτήν, ἀπετέλεσε μίαν ἀκόμη διαδήλωσιν τῆς ἀκατάλυτου θελήσεώς της νὰ περιφρουρήσῃ τὸ καθεστὼς αὐτὸ καὶ μὲ τὴν ζωὴν τῆς ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ. (Χειροκροτήματα). Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ αἶσθημα εἰσερχόμεθα εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ζωῆς τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας. (Χειροκροτήματα). Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ τρίτος χρόνος, ἓνας χρόνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἡμποροῦμε καὶ δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραγνωρίσωμεν τὶς δυσκολίας πού ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Ὁ χρόνος τῆς συντάξεως. Ἄν παραγνωρίσωμεν τὶς δυσκολίας καὶ ὑποτιμήσωμεν τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου, πού πρέπει νὰ συντελεσθῇ στὸν χρόνον αὐτό, δὲν θὰ μπορέσωμεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν στὴν ἀποστολή μας. Καὶ γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ ξέρομεν ὅλοι μας καὶ ὅλες ὅσοι εἰμεθα ἐδῶ καὶ ὅσοι εἶναι μακριὰ ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι ὁ χρόνος αὐτός εἶναι κρίσιμος τῆς ὁργανώσεως. Εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον θὰ χρειασθῇ νὰ ἐντείνουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, νὰ ἐντείνουμε μέχρι τοῦ σημείου τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως, γιὰ νὰ κατορθώσωμε νὰ στερεώσωμε καὶ νὰ ὁλοκληρώσωμε αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ (χειροκροτήματα) καὶ ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ πίστις τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀρχίζετε τὴν νέαν αὐτὴν περιόδον ὑπὸ τοὺς πλέον αἰσίους ὁιωνούς. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐντελῶς ἐθελοσυῶς, χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην, χωρὶς κανένα ἀπολυσίως διαταγμὸν, εὐρίσκειται ἀπόλυτα ἡνωμένη ἡ Νεολαία τοῦ ἔθνους, ἡνωμένη ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὶς ἰδιεὲς μορφές, κάτω ἀπὸ τὴν μορφήν τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. (Χειροκροτήματα). Νομίζω ὅτι ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ δοθῇ ὁ νέος ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ καιρὸς νὰ δοθῇ ὁ νέος ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τότε ὅλοι μας πάλιν θὰ μέινωμεν ἐκπληκτοὶ δι' ἐκεῖνα τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσεν ἡ πνοὴ καὶ ἡ καθοδήγησις

τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ (ζητωκραυγαί) καὶ ἡ δυναμικότης τῆς ὁποῖας ἐμπνέει εἰς τὸν κάθε ἓνα καὶ εἰς τὴν κάθε μία ἡ μέχρι θανάτου πίστις εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἰδανικά της. Τότε καὶ τὰ στοιχεῖα μας θὰ εἶναι κατὰ πολὺ πληρέστερα.

Ἡ Διοίκησις ἔχει τὴν ἀπόφασιν ὥς πού νὰ ἀρχίσῃ ἡ νέα περίοδος νὰ ἔχῃ ἐφοδιάσει ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας μὲ κατευθύνσεις λεπτομερεῖς, μὲ κατευθύνσεις ἀπολύτως ἐνιαίας ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τὴν ὁργάνωσιν καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της. Τὸ πρᾶγμα αὐτό, συνδυασμένο μ' ἓνα γιὰ τρία ἔτη συντασσόμενο πρόγραμμα, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν μιᾶς ἐντελῶς μελετημένης, συστηματοποιημένης καὶ μεθοδικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καθημερινῶν ἀναγκῶν, τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Θέλω ἀπὸ τὸν κάθε ἓνα καὶ ἀπὸ τὴν κάθε μία νὰ ξέρετε, ὅχι μόνον θεωρητικὰ, ὅχι πιστεύοντες ὅτι εἶναι ἀπλὸς τύπος καὶ ἓνα ἀπλὸ σχῆμα λόγου, ἀλλὰ νὰ ξέρετε βαθειὰ μέσα σας ὅτι κοντὰ σὲ κάθε μέλος τῆς ὁργανώσεως, ὅσο μακριὰ καὶ ἂν εἶναι, οὐδὲποτε καὶ ἂν εὐρίσκειται, κάθε στιγμὴ καὶ κάθε ὥρα βρίσκεται δίπλα τοῦ σὰν πατέρας ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός. (Χειροκροτήματα). Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θέλω νὰ το νιώσετε βαθειὰ καὶ σῆς ὅλοι κι' ἀκριβῶς ἐν σχέσει μὲ αὐτὰ πού σὰς λέγω, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας μεταβιβάσω, ὅπως αὐτὴν τὴν στιγμὴν διετάχθην, τοὺς χαριετισμοὺς τοὺς πῶ ἐγκαρδίου καὶ συναγωνιστικοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ μας. (Ζητωκραυγαί).

Ἐχω τὴν πεποίθησιν, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστρια, ὅτι μετὰ ἓνα χρόνο εἰς τὸ δεῖπνον αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον πάλιν θὰ λήξῃ ὁ μεγαλειώδης ἐορτασμὸς τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως γιὰ νὰ ξανακρηχθῶμεν καὶ πάλιν, ὅπως καὶ τώρα, σὲ μιὰ καινούργια ἐξόρμησι, ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μπορέσωμε μὲ περισσότερὴν ἀκόμη υπερηφάνειαν καὶ τιμὴν νὰ βλέπωμεν πίσω εἰς τὸ ἔτος αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερα εἰσερχόμεθα. (Χειροκροτήματα). Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν σὰς καλῶ νὰ ὑψώσωμεν τὰ ποτήρια μας ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἔθνους, ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῆς πριγκιπίσσης Φρειδερίκης, ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς ἰδεολογίας τῆς 4ῃς Αὐγούστου, ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ προκοπῆς καθενὸς καὶ καθενὸς οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται κάτω ἀπὸ τὴν λατρευτὴν σημαίαν καὶ τὸν διπλοπέλεκυν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε. Ο. Ν. προέκρινε διαγωνισμὸν, μετὰξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς (Φοιτητῶν τῶν Πανεπιστημίων, Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης—Ἑθνικοῦ Πολυτεχνείου—Α. Σ. Ο. Ε. Ε., Παιδείου κ. λ. π.) διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ὑπὸ μορφήν διαλέξεως ἐνὸς τῶν κατωθι θεμάτων: Α'. 1) Ἡ Ἑθνικὴ συνειδήσις παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον. 2) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. 3) Ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. 4) Ἡ Ἑλληνικὴ τῶν Ἐπιστημῶν. 5) Ἰκλασικὴ Ἑλλάς—Βυζαντινὴ Ἑλλάς—Ἑλλάς τῆς 4ῃς Αὐγούστου.

Β'. 6) Αἱ Ἑθνικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ 4ῃ Αὐγούστου. 7) Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς παρ' ἡμῖν. 8) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμὸς. 9) Ἡ Τέχνη καὶ τὸ Νέον Κράτος. Γ'. 10) Γιατί ἀποκηρύσσουμε τὸν Κομμουνισμὸν—Τὸ ψεῦδος τοῦ Μαρξισμού. 11) Ὁ ἱστορικὸς ὁλισμὸς. 12) Τὸ ἄτομον καὶ τὸ Νέον Κράτος. 13) Τὸ Ἑθνικὸν Κράτος. Δ'. 14) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ῃς Αὐγούστου. 15) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τὰ θέματα ἀνάγονται εἰς 4 κύκλους. Οἱ διαγωνισθόμενοι θὰ ἀναπτύξωμεν ὑποχρεωτικῶς ἐν ἑκ τῶν 15 θεμάτων, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ θέματα ἐκάστου κύκλου ἐργασιῶν θὰ βραβευθῶσι 3.

Ἐπιτροπὴ κρίσεως ὥρίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Καραμάνου Κυριάκου, Ἀρβανίτη Δημητρίου καὶ Ξεινογιαννακοπού.

λου Διονυσίου. Ἀνώτατον ὄριον προθεσμίας ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τάσσεται ἡ 1η Νοεμβρίου 1939.

Ἡ συμμετοχὴ εἰς πάντα μὴ Σπουδαστὴν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων ἢ μὴ Φαλαγγίτην εἶναι ρητῶς ἀπγορευμένη.

Πᾶσα ἐργασία δέον νὰ ἀποστέλληται ἀνωνύμως εἰς τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν (Σόλωνος 100, Ἀθήναι), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἐπὶ τῆς ἐργασίας θὰ ἀναγράφηται ρητὸν τῆς ἐλευθέρας τοῦ γράφοντος ἐκλογῆς, ἐντὸς δὲ φακελλίσκου, ἐγκεκλεισμένου εἰς κοινὸν μετὰ τῆς ἐργασίας φάκελλον, θὰ ἀναγράφηται ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας, τὸ αὐτὸ ρητὸν, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ὡς καὶ τὸ μῆκος τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ποῖον ἀνήκει.

Διὰ περισσοτέρας λεπτομερείας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Δ.Α.Σ.

Ἐπίσης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων καθιερώθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰδικὴ στήλη εἰς τὸ περιοδικὸν «Νεολαία».

Ἀπὸ σήμερον ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ.Α.Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομερεία, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀποστολῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ.ε.

Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισιμότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς περιφερείας Ἀττικοβοιωτίας εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα γραφεῖα τῆς Ἐφορείας Προσκόπων Ἀθηνῶν εἶχον παραταχθῆ ὁμάδες Προσκόπων καὶ τμήμα Φαλαγγιτῶν τοῦ Ε. Ὑποτομέως καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κτιρίου πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν μικτὸν τμήμα Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρίσταντο ὁ Γενικὸς Ἐφορος τῶν Προσκόπων κ. Σοφιανὸς ὡς τοπικὸς ἔφορος ναυτοπροσκόπων, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῶν προσκόπων κ. Μίνδλερ, ὁ περιφ. διοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Μανουσόπουλος, ὁ τοπικὸς ἔφορος κ. Μαρινάκος, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Προσκόπων καὶ ἄλλοι.

Κατ' ἀρχὴν ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Σώματος Ε. Π. καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ συγχώνευσις τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων. Μετὰ ταῦτα ἐνῶ αἱ σάλπιγγες ἀνέκρουον τὸ ἐμβατήριον τῆς σημαίας ἐγένετο ἔξοδος τῆς προσκοπικῆς σημαίας τοῦ Σ. Ε. Π. Ἀκολουθῶς ἐπάλη ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ ἐγένετο ἔπαυσις τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπικολούθησε δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῆς Η. Διαταγῆς τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Νεοὶ τῆς Ἑλλάδος,

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καὶ υπερηφάνειας, ὅχι μόνον διὰ τὴν Νεολαίαν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε ἀνθρώπου, πού σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται ἑλληνικὰ καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀκόμα λόγον αἰωνίας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ὑπέροχον Δημιουργὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως.

Ἐπραγματικά. Ὅταν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀμέσως μετὰ τὴν εὐλογημένην 4ην Αὐγούστου 1936 ἀπηυθύνετο στὴ Νεότητά τοῦ ἔθνους, εἶχεν ὅπ' ὅψιν του μίαν Νεολαίαν ἐνιαίαν καὶ ἀδιαίρετην, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ σώσῃ, χωρὶς νὰ κἀν καμμίαν ἀπολύτως διάκρισιν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴ συνέχισιν τοῦ ἔργου του.

Ἐκαὶ ἔτσι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὡδήγησε τοὺς νέους

καὶ τὶς νέες τῆς Ἑλλάδος στὸν ἀνηφορικὸ δρόμον τῶν μεγάλων μας πεπρωμένων, ἕνα δρόμον πού ὠρκοσθήκαμε νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμε ποτέ, καὶ πού εἶναι ὁ μόνος πού ὀδηγεῖ μὲ ἀγῶνες καὶ θυσίας στὸ Μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸν Τρίτον Πολιτισμὸν.

Ἐστὸν Μεγάλον, τὸν ὑπέροχον αὐτὸ σκοπὸ ἦνωση ὁ Ἀρχηγὸς καὶ πατέρας μας ὅλην τὴ Νεολαίαν, ὅπως ἦνωση τὸ ἔθνος ὁλόκληρον γιὰ πάντα. Καὶ οἱ καρδιὰς ὄλων μας ἀρχισαν νὰ πάλουν μὲ τὸν ἴδιον παλμὸν, τὸν παλμὸν τοῦ δικῶν καὶ οἱ ψυχῆς μας ἔτειναν σὲ ἕνα ἰδανικόν, σ' αὐτὸ πού τείνει καὶ αὐτός, τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ ἔγινε μεστὴ καὶ γόνιμη, γιὰτὶ ἀφιερώθηκε ὁλοκληρωτικὰ, ὅπως καὶ ἡ δικὴ του ζωὴ, στὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς καὶ ἔτσι δικαιώθηκε ἡ ὑπαρξίς τοῦ καθενὸς μας.

Ἐλλὰ ἐνῶ ἡ ἐνότης εἶχε οὐσιαστικῶς συντελεσθῇ, ἔλειπε ἀκόμα κάτι, κάτι ἀπαραίτητον. Ἡ ἐνότης τῆς μορφῆς καὶ τῆς μεθόδου. Καὶ δὲν μπορούμε νὰ ὑπάρχωμε μορφῆς καὶ μεθόδου ἄλλῃ ἀπὸ αὐτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, αὐτὴν τοῦ Κράτους: δηλαδὴ μέθοδος καὶ μορφή Ἑλληνική. Διότι, χωρὶς νὰ περιφρονῶμε κανενὸς τὴν πείραν, στὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς πολλὰ ὀφείλονται, ἔχουμε πρωτίστως ὑποχρέωσιν νὰ δημιουργήσωμε, ἀντλοῦντες ἀπὸ τὶς ἀστείρευτες Ἑλληνικὰς πηγὰς, ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον Ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ σύμφωνα μὲ τὶς Ἑλληνικὰς ἀνάγκας καὶ συνθήκες. Κάθε ἀπομίμηση εἶναι δουλοπρέπεια, ἀλλὰ καὶ καταισχύνη γιὰ τὴν φυλὴν, πού ἔδωσε στὸν κόσμον ὅτι, ἔχει τὸ ὠραῖον καὶ τὸ μεγάλο, ἐνῶ ἡ ἀπὸ κάθε ἀποψι αὐτοτέλειά μας ἀποτελεῖ τὴν ἀκατάλυτον ἰσχύν μας.

Ἀυτὴ ἡ ἔλλειψις ἔδινε τὴν δυνατότητα τῆς ἐκμεταλλεύσεως σὲ κάθε ἐχθρὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καλοῦσε ὄλους καὶ ὄλες στὸν κοινὸ ἀγῶνα, κάτω ἀπὸ τὴν σημαίαν μὲ τὸν διπλοπέλεκτον, δὲν ἔβιασε κανένα, ἀλλὰ περιμενε νὰ γίνῃ τὸ γεγονός αὐτὸ συνειδησις καὶ νὰ πιστεύσουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πὼς ἡ ἀγωγή τῆς Νεότητος ἀποτελεῖ, ὅχι μόνον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπευθύνου Ἐθνικοῦ Κράτους.

Ἐτῶρα ἔγινε συνειδησις τὸ γεγονός αὐτὸ καὶ ὅλοι πιστεύουν. Καὶ ὅσοι ἦσαν ἐνδιαφερόμενοι ἦλθαν μόνον τῶν καὶ ἐξήτησαν τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐνότητος.

Ἐκαὶ ἰδοὺ, πραγματοποιεῖται κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὶς εὐχὰς ὄλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπὸ σήμερον ἡ ἐνότης αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτη.

Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμε ποτέ σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτε ἀπολύτως νὰ διασπᾶσιν τὴν ἀγίαν αὐτὴ ἐνότητα, πού ἀποτελεῖ καὶ τὴν δύναμίν μας, τὴν δύναμιν τοῦ μέλλοντος τοῦ ἔθνους. Θὰ βαδίσουμε μαζὶ, σὰν ἕνας ἀνθρώπος, παιδιὰ ἴδιας μάνας, τὸν μεγάλο μας δρόμον γιὰ τὴ δόξα καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τὴν ἀμεσο καθοδήγησιν καὶ πνοὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, θὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς μας καὶ ἀντάξιοι τῆς ἱστορίας μας.

Μία νέα περίοδος ἀρχίζει καὶ τὴν ἀνενίζουμε μὲ πίστιν, μὲ θέλησιν καὶ μὲ πεποίθησιν ἀκατάβλητην, μὲ τὸ σύνθημα: Μία Ἱδεολογία. Ἐνα ἔθνος. Μία Νεολαία. Ἐνας δρόμος: Ὁ δρόμος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἕνας σκοπός: Ἡ Ἑλλάς».

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἐπίσης εἰς Θεσσαλονικὴν καὶ εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν φαλαγγιτῶν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, τὰς ὁποίας ἐπεθεώρησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Λεμπέσης.

Τὴν 10ην ἀκριβῶς ἀφίχθη ὁ κ. Λεμπέσης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς, τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καὶ τῶν κ. κ. Ἐπιτελῶν του καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ἡ παρέλασις.

Ἠκολούθουν τὸ τμήμα τῶν ξιφομάχων, ἡ μηχανοκίνητος φάλαγγ καὶ αἱ φάλαγγες Α' 133, Α' 134, Α' 136, Α' 138, Α' 139, Α' 140, Α' 271, Α' 272, Α' 275.

Ἡ παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαθον μέρος πλεον τῶν

6.000 Φαλαγγιτῶν ὑπῆρξε μεγαλειώδης, ἐπιθλητικὴ καὶ ἐθαυμάσθη τὸ παράστημα, τόσο τῶν Φαλαγγιτῶν, ὅσον καὶ τῶν Σκαπανέων.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ὁ κ. Λεμπέσης ὠμίλησε πατριωτικώτατα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, καὶ συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν ὑπέροχον ἐμφάνισιν τῶν.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΩΣ

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸν πρὸ τῆς ἐφορείας τοῦ Σώματος Προσκόπων χώρον ἐγένετο ἐπιθλητικὴ ἡ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τοῦ Σ.Ε.Π. εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Τμήμα ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων εἶχον παραταχθῆ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν.

Τὴν 11 π. μ. ἀφίχθη ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Λεμπέσης καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. κ. Καλλιπολίτης συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς κ. Γκόνου, τῶν ὑποδιοικητῶν κ.κ. Χ' Κωνσταντίνου καὶ Λαμπρινίδου καὶ τῶν κ.κ. φαλαγγαρχῶν καὶ ἐπιτελῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ε.Ο.Ν., γενόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου κ. Μαυρογορδάτου, τοῦ Προέδρου τοῦ Σ.Ε.Π. Θεοφάνους κ. Μιχαηλίδου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Σ.Ε.Π., τοῦ Περιφ. Ἐφόρου κ. Κωνσταντινίδου, τοῦ τοπικοῦ Ἐφόρου κ. Βασιλειάδου καὶ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν τοῦ Σώματος.

Εὐθὺς ἀμέσως ἀφίχθη καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Γεν. Ἐπιθεωρητῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Μισιρλῆς γενόμενος τιμητικῶς δεκτός.

Μετὰ τὴν ἀφίχθιν τῶν ἐπισήμων ἀνεγνώσθησαν αἱ ἡμερησὶαι διαταγαὶ τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σ.Ε.Π. ὑπὸ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου κ. Κωνσταντινίδου, καὶ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου Θεοφάνους ὑπὸ τοῦ ὑπαρχηγοῦ Φιλιππίδου. Ἀκολούθως ἡ σημαία τοῦ Σ.Ε.Π. διήλθε πρὸ τῶν παρατεταγμένων τμημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέδωσαν τὰς κεκατονιασμένας τιμὰς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Χ' Κωνσταντίνου ἀνέγνωσε τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλοπούλου καὶ ἐγένετο ἡ ἔπαυσις τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ὠραία τελετὴ ἔληξε μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἡμερησῆς διαταγῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θεοφάνους, τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Προσκόπων ὑπὸ τῶν κ. κ. Λεμπέση καὶ Μαυρογορδάτου καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῶν πρωτοκόλλων παραλαβῆς καὶ παραδόσεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ βοηθὸς Γεν. Ἐφόρου τοῦ Σ.Ε.Π. κ. Μαυρογορδάτος παρουσίασε τοὺς κ.κ. ἀξιωματικούς τοῦ Σ.Ε.Π. εἰς τὸν Περιφ. Διοικητὴν κ. Λεμπέσην, ὅστις ἀφοῦ τοὺς ἐχαίρεται διὰ χειραψίας τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν μέχρη τοὺς δρᾶσιν καὶ καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ συνεχίσουν μὲ τὴν πείραν τὴν ὁποίαν διαθέτουν, νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Σὰς εὐχομαι, κατέληξε, καλῶς ὠρίσατε καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ζητωκραυγάσωμεν ὅλοι μαζὶ:

Ζήτω ἡ γλυκεῖά μας Ἑλλάδα!

Ζήτω ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς!

Ζήτω ὁ Γεν. Ἀρχηγὸς τῆς Νεολαίας, ἡ Α. Β. Υ. Διάδοχος Παῦλος!

Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης!

Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.

Ὁρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κ. Λεμπέση. Ὁμίλησεν ἀκολουθῶς ὁ κ. Μαυρογορδάτος, ὁ ὁποῖος νῆχαρίστησε τὸν κ. Λεμπέσην διὰ τὰ καλά του λόγια ὑπὲρ τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ συνέστησεν εἰς τοὺς ἀρχηγούς νὰ συνεχίσουν μὲ τὴν αὐτὴν θέλησιν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος.

Τέλος ὠμίλησεν ὁ κ. Μισιρλῆς, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, συστήσας εἰς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ Σ.Ε.Π. νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ θέλησιν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

Ἐκ τῶν γραφείων τοῦ Σ.Ε.Π., ὁ κ. Λεμπέσης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς, τοῦ κ. Καλλιπολίτη καὶ τῶν Ἐπιτελῶν του μετέβη εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Λευκοῦ

Πύργου, ὅπου ἐγένετο σεμνὴ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Ναυτοπροσκόπων. Πρὸ τοῦ κ. Λεμπέση παρήλασαν αἱ λέμβοι, τῶν ὁποίων τὸ πλήρωμα ἐχαίρεται διὰ ἀνατάσεως τῶν κωπῶν καὶ ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς νῆχρη εἰς τοὺς νέους Ναυτοφαλαγγίτας καλὴν πρόδον.

ΣΥΡΟΣ. — Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Σύρου μ' ἐνθουσιασμόν ἤρχισαν τὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς διαφόρους νήσους τῶν Κυκλάδων.

Μία τοιαύτη ἐκδρομὴ ἐγένετο τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν 23ην παρελθόντος εἰς Τήνον.

Ὅμας ἐκ 35 Φαλαγγιτισσῶν ἐπὶ κεφαλῇ ἔχουσα τὴν Περιφ. Διοικητρίαν ἀνεχώρησε τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πολικός» εἰς Τήνον.

Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Τήνου ὑπεδέχθη αὐτὰς καὶ τὰς ὡδήγησεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ὅπου καὶ κατέλυσαν.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι Σύρου παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ κατόπιν διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τήνου ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν πάντοτε τῶν βαθμοφόρων τῶν.

Τὸ ἑσπέρας αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιβίβασθαι τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπέστρεψαν εἰς Σύρον κατενθουσιασμέναι ἐκ τῆς ὠραίας αὐτῆς ἐκδρομῆς.

ΣΑΜΟΣ. — Ὁραῖαν ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν ὥργωνε τὸ Τμήμα Καστανέας, ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ ὁποῖου, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διοικητὴν του, ἐξέδραμε διὰ Κοσμοδαίων — Ποτάμι — Τσουρλαίων εἰς Λέκαν.

Εἰς Κοσμοδαίους οἱ ἐκδρομεῖς παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν, γενόμενης συντάξεως τοῦ Τμήματος ἔξωθι τοῦ Σχολείου καὶ γενικῆς συγκέντρωσεως τῶν κατοίκων, ὁ Διοικητὴς τούτου, ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους, ὠμίλησε «περὶ τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν ὠφελειῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου». Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας οἱ παρισταμένοι προέβησαν εἰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ ἐπικολούθησεν ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ἡ Κοινότης Μαζίου ἐξέφρασε πρὸς τὸν Ὑποτομέαρχον Κωπαίδος τὰ θερμά της συγχαρητήρια διὰ τὴν πολυτιμὴν συνδρομὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐτοθυσίαν κατὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἐκραγείσης τὴν 16ην παρελθόντος εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου Νικηφόρου. Ἐπίσης ὁ πυροπαθὴς ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἴδιον Ὑποτομέαρχον:

«Πρὸς τὸν κ. Διοικητὴν τοῦ Ὑποτομέως Κωπαίδος. Συγχαίρω ἀπολύτως τοὺς ὅφ' ὕμῃς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς διὰ τὴν αὐτοθυσίαν ἣν ἐπεδείξαντο κατὰ τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς (πυρκαϊᾶς) κατὰ τὴν 16ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 7 μ.μ. καὶ δηλῶ ὅτι ἐάν οἱ ὅφ' ὕμῃς Φαλαγγίται δὲν ἐπεδείκνυντο τοιαύτην αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν ἀσφαλῶς ὁλόκληρος ἡ περιουσία μου, ὅσον καὶ ὁλόκληρος ἡ συνοικία, εἰς μίαν ὥραν θὰ μετεβάλλετο εἰς σκόνην καὶ πλεῖστα ἀνθρώπινα θύματα θὰ ὑπῆρχον ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ε.Ο.Ν. Μὲ δὴλν μου τὴν ψυχὴν ἀναφωνῶ: Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας Ἑλλάδος. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός. Μετὰ τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως: Ἀλέξανδρος Α. Νικηφόρος».

Οἱ ἐργασθέντες διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς Φαλαγγίται εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Δ' Λογίτης Σεργίου Ἰωάννης, 2) Δ' Λογίτης Κριμπᾶς Δημήτριος, 3) Ὁμαδάρχης Μακρῆς Κωνσταντίνος, 4) Δ' Ὁμαδάρχης Κλίγγας Γεώργιος, 5) Δ' Ὁμαδάρχης Ἀντωνίου Κίμων, 6) Δ' Ὁμαδάρχης Ἀραμπᾶνος Χρήστος, 7) Ἀλεξανδρόπουλος Μιλτιάδης, 8) Ἰωάννου Ἰωάννης, 9) Βαρελάς Βασίλειος, 10) Μακρῆς Ἀλέξανδρος, Φαλαγγίται.

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, είτε δημοσιεύεται είτε όχι, δεν επιστρέφεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΡ. Π. ΚΟΚ., Παλ. Φάληρον.—Η ιδέα χαριτωμένη αλλά η εκτέλεσις, όσο και το φινάλε όχι επιτυχημένο. Θα μπορούσατε να βρείτε μια καλλίτερη απάντησι, που να έδειχνε πιο ανάγλυφη την αφέλεια της υπηρετίας. Διαρρώστε το, αφαιρέστε τις χασμωδίες και ξαναστείλτε το.—ΔΗΜ. Κ. Κ., 'Ασθέντιον. Το πέζο σας αν είναι δικό σας, ως περιγραφή δεν είναι άσχημο μ' όλο που η γλώσσα που μεταχειρίζεσθε δεν σας βοηθάει και σας κάνει να μεταχειρίζεσθε λέξεις όπως «εὐλωδές» που είναι «κενός έννοιαν νεολογισμός», για να σας απαντήσωμε σύμφωνα με τὸ φραστικό σας στυλ. 'Αποφεύγετε τούς γλωσσικούς ακροβατισμούς και αν αποφασίσετε να μάς στείλετε κάτι για τὸ Βῆμα τῶν Νέων, μὴν περιορισθῆτε σὲ ἀπλές περιγραφές. Γράψτε κάτι ζωντανό, κινητικό, με ὑπόθεσι. Τὰ ποιήματά σας μάς πείθουν πὼς κάνετε μιά κακή πράξι, ὑπογράφοντας ἔργα ἄλλων. Τόχαμε ξαναπεί: 'Η κλοπὴ τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας είναι ἡ πιὸ ἀποκρουστικὴ κλοπὴ. Δὲν ἔχει καμμιὰ—ἔστω καὶ σαθρὴ—δικαιολογία. 'Αν τὸ ἐπαναλάβετε θὰ ἀναγκασθούμε νὰ σας ἀπαντήσωμε βάζοντας φαρδιά-πλατιά τ' ὄνομά σας. 'Ελπίζομε ὅμως πὼς τὰ λίγα αὐτὰ λόγια θὰ σας γίνουν μάθημα.

Γ. ΑΛΖ., Λευκάδα. Οἱ στίχοι σας φαίνεται πὼς γραφῆκαν πάνω σ' ἕνα ὀριζόμενο μουσικό σκοπὸ, γιατί βλέπομε πὼς οἱ ἀτεχνές τομές καὶ τὰ σπασίματα τοῦ ρυθμοῦ ἐπαναλαμβάνονται τυπικά. Αὐτοῦνεθα πὼς δὲν μπορούμε νὰ τοὺς δημοσιεύσωμε γιατί ἔτσι θὰ δίναμε ἕνα κακὸ παράδειγμα, πὼς πρέπει ν' ἀποφευχθῇ. Σὰς συγχάριμε, ὅμως, θερμότητα γιὰ τὴν καλὴ σας πρόθεσι.—ΚΩΝ. ΑΛΓ., Πάτρας. 'Η παραπάνω ἀπάντησι ταπεινὰ καὶ σὲ σας.—ΙΩΑΝ. Σ. ΓΟΥΓΙ., Ποταμιά, Μικρὸ μου φίλε, τόσο τὸ λιγύλογο γραμματάκι σου, ὅσο κι' ἡ προσπάθειά σου νὰ γράψῃς στίχους είναι συγκινητικώτατα. Πρέπει, ὅμως νὰ ξέρῃς πὼς δὲ φτάνει ἡ καλὴ πρόθεσις νὰ νὰ κάνωμε ἕνα καλὸ ποίημα. Χρειάζεται γνώσις τῆς γλώσσας, τέχνη κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ταλέντο. Ταλέντο φαίνεται νάχῃς. Μὰ πρέπει ν' ἀποκτήσῃς καὶ τ' ἄλλα. Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃς χρειάζεται λίγη καλὴ θέλησις καὶ πολλὴ μελέτη. Καλὸ κουράγιο.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Πρώτη: 'Ο 'Αρχηγὸς ἐπευφημούμενος εἰς τὸ Στάδιο.
Τελευταία: 'Αντιπροσωπευτικὴ ὁμορφία τοῦ Σουλίου.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1425)

τὰ κατάχτησε τέλεια ὁ ἄνθρωπος, πού τὰ ζώνουν οἱ δρόμοι ὡς τις κορφές κι' ἡ μπενζίνα ἀνακατεύθηκε με τὴ μυρουδιά τοῦ ρετινιοῦ τοῦ πεύκου (!) καὶ σὲ κείνα πού κρατᾶν ἀκόμα τὴν παρθενικότητά τους, τὴν ρουμελιώτικη παράδοσι. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔδωξε ἐκεῖ τοὺς θρύλους καὶ τις παραδόσεις. Αὐτὰ μάς χαρίζουν στιγμὲς μεγαλείου καὶ μάς ἐμπνέουν.

Βρῶσες μ' ἀθάνατα νερά καὶ ρεματιές μ' ἀσημένιους καταρράγτες. Στὶς ψηλόρραχες ἐλάτια λιγερὰ κονταρόκορφα, πεῦκα καὶ δρυς χαμηλότερα. Γεράκια καὶ περηφάνοι ἀητοὶ αἰθερολάμνουν πάνω ἀπὸ τις βουνοκορφές. Μὰ τὸ κάθε βουνὸ ἔχει τὸ χαρακτήρα του, ἔχει τὴν ψυχὴ του, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι. 'Αλλο ἡ Πάρνηθα κι' ἄλλο ἡ Οἶτη, ἄλλο τὸ Πήλιο κι' ἄλλο ἡ 'Οθρυς. Γενικά ὅλα τὰ 'Ελληνικά βουνὰ ἔχουν μιά ἀλαφρότητα, λιτότητα στὴ γραμμή τους, διαύγεια.

Δὲν εἶναι βαρεὶά ντυμένα με ἀδιαπέραστα δάση. Πολλὰ ἔχουν τὴ θεία γυμνότητα. 'Ελεγα πὼς πάνω πὼς πολλὰ βουνὰ ἔχουν καταχτηθῇ με δρόμους. Αὐτὸ ἔγινε γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ τουρισμοῦ στὴ χώρα μας, γιὰ νὰ φτάνουν οἱ ξένοι κι' οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ὡς τὰ δροσλόυστα χωριά μας. Μὰ γιὰ τὰ νεῖατὰ δὲν χρειάζεται αὐτοκίνητο. Τὸ βουνὸ πρέπει νὰ καταχτηθῇ με τὰ πόδια. 'Ετσι γίνεται κανεὶς πιστὸς του καὶ τοῦ ἀποκαλύπτουν οἱ περίσσειες ὁμορφίες. 'Ενα πρωινὸ ἀνέβασμα σὲ μιά κορυφὴ εἶναι κατὰ τὸ θεσπέσιο.

'Όσο ἀνεβαίνει κανεὶς τόσο καταλαμβάνει αὐτὴ τὴ χαρὰ τοῦ ὕψωμοῦ. Σιγὰ σιγὰ ὁ ὀρίζοντας πλαταίνει, ὁ κόσμος κάτω ἀποκαλύπτεται. 'Ανάγλυφα ὅλα. 'Ανεβαίνοντας τὸ ἀγέρι ἀλαφραίνει, δροσοβολᾷ τὸ πρόσωπό μας. Στὴ κορυφὴ πιά τὸ πανόραμα τῶν γύρω τόπων ἀπλώνεται ὡς πού φτάνει τὸ μάτι. Τ' ἀνέβασμα στὴν κορυφὴ δὲν εἶναι ἀπλὸ σπῆρ, μιά ἀπλὴ ὄρεβασιὰ, ἀκατκτητὴ τῶν ποδιῶν, ἐπιδείξι ρεκόρ. 'Όσοι πάνε νὰ σπάσουν ρεκόρ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ λάτρες τῆς φύσεως. Τὸ ἀνέβασμα ψηλὰ εἶναι ἕνα προσκύνημα στὴ φύσι, μιά γνωριμία με τὴν Πατρίδα, πού τὴν ἀγαπᾷς ξανά κι' ἄρρηκτα σὰν ἰδίς τις τόσες ὁμορφίες τῆς κι' ἕνα ψυχικὸ λουτρό, μιά ἀφαίρεσι ἀπ' τις πεζότητες καὶ μικρότητες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. 'Η ἀσκητικὴ γαλήνη πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ πάνω, ἡ μακρινὴ ἐνατένισι, τὸ δέος τοῦ ἀπείρου, σοὺ γνωρίζουν καινούργιες μυστικὲς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, σοὺ γεννᾶνε καινούργια συναισθήματα καὶ νοιώσεις τὴν ἀνάγκη τῆς μεγάλῃς προσευχῆς. 'Επειτα ἡ ζωὴ τοῦ βουνοῦ ἔχει νὰ χαρίσῃ σ' ὅποιον πάει κοντὰ του μύριες ἄλλες χαρὲς καὶ συγκινησεις. Θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπλὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ με τὰ ἀγνὰ ἔθιμά του, θὰ γνωρίσῃ τὸν ἀγῶνισμὸν, τὸ βοσκό, τὸ στρατοκόπο. Θὰ γυρίσῃ μέσ' στὴ βαθεῖα γαλήνη τῶν δασῶν, θὰ ἰδῇ τὰ εἰρηνικά περάσματα τῶν κοπαδιῶν, τὴ ζωὴ τῆς στάνης. Θὰ κοιμηθῇ μέσ' στὸ βαθύ βράδυ καὶ θ' ἀκούῃ μακριὰ τὸν ἀχὸ τῶν κουδουνῶν, τ' ἀλύχτημα τοῦ σκύλου ἢ τοῦ σκούζιμο τοῦ ἀγριομιοῦ. Θὰ πλανεθῇ νὸ χορτάσῃ τὸ μυστήριον τῆς ἀπέραντης βουνίσιας νύχτας με ὀλόγιομο φεγγάρι ἢ με ἀστροκέντητο οὐρανὸ. Θὰ ξυπνήσῃ τὸ χάραμα ἀνάλαφρος νὰ ἰδῇ τὸν 'Ηλιο νὰ ἔρχεται ὀλόφλογος ἀπ' τὴν πανάρχαια 'Ανατολὴ καὶ τὸ βράδυ θὰ ἀγναντέψῃ τις πυρκαϊὲς τῆς Δύσης. Θὰ τυλιχθῇ μέσ' στὶς πυκνὲς ὁμίχλες, θ' ἀκούσῃ τὴ σατανικὴ συναυλία τῆς μπόρας, θὰ αἰσθανθῇ τὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τῆς βουνίσιας φωτιάς καὶ τὴ μεγαλοπρέπειά της. Κι' ἄλλα κι' ἄλλα πού δὲν ἔχουνε σωμὸ. Κι' ὅταν γυρίσῃ στὴν πόλιν θὰναι ἀλλοιώτικος. 'Ανάλαφρος στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Στὸ στόμα του θ' ἀνθίξῃ τὸ γέλιο καὶ τὸ ρόδο τῆς υγείας στὰ μάγουλα. Θὰναι γεμάτος ὀρεγι γιὰ δουλειά, γιὰ δημιουργία.

Τὸ ἑλληνικὸ βουνό, ὅσους πάνε καὶ ζοῦνε τὸ θαῦμα του, τοὺς ἀναβαπτίζει ψυχικά καὶ σωματικά, τοὺς δίνει ὑψηλὸ φρόνημα, τοὺς ἀτσαλώνει τὸν χαρακτήρα, γιὰ νὰ νικᾶνε εὐκόλα τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς.

Κ. ΚΛ.

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1428)

— Ποῦ εἶναι οἱ πασάδες; Ποῦ εἶναι οἱ πασάδες.

Καὶ πραγματικά, σφάζοντας διαρκῶς φθάνει πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Τζαφέρ πασᾶ, τὸν ὁποῖον ὁ Μάρκος συλλαμβάνει ἰδιοχειρῶς αἰχμάλωτον καὶ τὸν στέλλει εἰς τὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον. 'Εν τῷ μεταξύ ὁ Μάρκος τραυματίζεται ἑλαφρὰ εἰς τὴν ὀσφύν. 'Αλλ' ἀποκρύπτει τὸ γεγονός καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν μάχην....

Φυσικά ἡ σύγκυσις εἰς τὸ ἔχθρικό στρατόπεδο εἶναι μεγάλη... Οἱ Σουλῶτες κατασφάζουν τοὺς ἔχθρους, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν με ποιούς ἔχουν νὰ κάμουν: Μὲ 'Αλθανούς ἢ με 'Ελληνες....

Κάποιος Τούρκος φωνάζει:

— Λάθος. Δὲν εἶναι 'Ελληνες!

'Ο στρατηγὸς ἑμῶς δὲν τοὺς ἀφήνει ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην των:

— Δὲν εἶναι λάθος, ἀλλ' ὁ Μάρκος Μπότσαρης πού σας σφάζει!

Αὐτὸ ἦταν:

Οἱ Τούρκοι συγκεντρώνονται καὶ ἀρχίζουν κατὰ τῶν Σουλῶτων ἄγριον πυροβολισμόν... ὁ Μάρκος ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιπέσῃ ἐξήφνης καὶ ὑψώνει τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω ἐνὸς τοῖχου διὰ νὰ ἰδῇ πὼς θὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ ἔχθρου....

Οἱ Τούρκοι τὸν βλέπουν καὶ πυροβολοῦν. Μιά σφαῖρα τὸν εὐρίσκει εἰς τὸ μέτωπον, παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, καὶ ὁ στρατάρχης, ὁ Μάρκος Μπότσαρης ἀποθνήσκει σὰν ἥρωας προφέροντας με κόπο τὴν τελευταία του ὑποθήκη:

— 'Αδελφοί, ἐγὼ ἔκαμα τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος μου καὶ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος! Κρεμῶ τὰ παιδιά μου εἰς τὸ λαϊμὸ σας καὶ εἰς τὴν ἀγάπῃ τοῦ 'Εθνους. Στῆτε πιστοὶ εἰς τὴν πατρίδα καὶ πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. 'Αφήστε με καὶ τρέξατε νὰ τελειώσετε ἐκεῖνο ὅπερ ἐγὼ ἤρχισα.

Καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν τὸ καθήκόν των. Καὶ τὴν 10ην Αὐγούστου εἰς τὸ Μεσολόγγι κηδεύεται ὁ ἥρωας τοῦ Καρπενσιοῦ:

Τὸ σκῆνος τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ συνοδεύεται ὑπὸ μεγάλῃς πομπῆς ὁ Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς ἐπαρχὸς Μεσολογγίου ἐξέρχεται πρὸς προὔπαιτριν τοῦ λειψάνου. Μὰ εὐρίσκεται πρὸ μεγάλῃς παρατάξεως:

Προηγούνται οἱ αἰχμάλωτοι Τούρκοι, μετ' αὐτοὺς οἱ ἵπποι τῶν πασάδων καὶ μπέηδων φέροντες πολύτιμα ἐπιστάγματα, ἀκολουθοῦν 54 σημαῖαι τοῦ ἔχθρου, μετ' αὐτὰς τὸ λείψανο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, καλυπτόμενον ὑπὸ κυανῆς χλαμύδος, κατόπιν ὀκτὼ χιλιάδες αἰγοπρόβατα, λάφυρα μάχης, 1000 ἵπποι ἔχθρικοί, καὶ πλήθος ἡμιόνων ἐπὶ τῶν ὁποῖων εὐρίσκονται λαφυραγωγηθέντα 3200 τουφέκια, ἐπτακόσια ζεύγη πιστολῶν, σκηναί, πολεμφοδία καὶ μέγα μέρος τοῦ ταμείου τοῦ ἔχθρου.... 'Αγγ. Μεταξᾶς

Λόγω τῆς ἐπικαίρου ὕλης τῶν ἑορτῶν ἡ συνέχεια τῆς Κινήσεως τῶν 'Επαρχιῶν καθὼς καὶ ἡ 'Αλληλογραφία ἀνεβλήθη εἰς τὸ προσεχές

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α.Ε.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 1/2 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3 % • ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 %—4 1/2 %

'Ο τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. 'Απασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἠγγυημένα ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμένα τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! 'Αποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΝΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.— Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.— Οἰνοποίησις χλωρᾶς σταφίδος.— Διαφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ 'Εξωτερικὸν καὶ τὸ 'Εσωτερικόν.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. 'Ο πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς.— Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναν.— 'Εχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν.— Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλλα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν υγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἐθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

'Εσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

'Εξωτερικοῦ " " 1 " 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεία τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροικῶν διανομῶν.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευόμενων ποσῶν κεφαλαίων ποιοῦνται δρομεία τοῦ Κράτους.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνατάτου ὀρίον τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατισχύονται εἰς κατ' ἑτοὺς καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνατάτου ὀρίον τῶν ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον οὐδενίαν περίπτωσηιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως, τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει ἐιδικούς καλλιτεχνικοὺς κοιμηταράδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—'Όταν ἔχετε ἕνα κοιμηταρᾶ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑ Α.Ε.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ ΔΡΧ. 100.000.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ: ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ, ΜΕΤΑΕΟΥΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ, ΒΑΜΒΑΚΟ, ΡΓΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ Ν. ΙΩΝΙΑΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 13, 13Α

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ: 80-851 & 80-852, ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ: 30-394

